

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

[Camilla Eegholm].

Titel | Title:

Olga Lindal : En Fortælling

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Gyldendal, 1866

Fysiske størrelse | Physical extent:

247 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Olga Lindal.

Olga Lindal.

Spokane

Copyright of the University of Washington

March 10, 1902

1902

Lehni E 8910

Olga Lindal.

En Fortælling.

Kjøbenhavn.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Høgel).

Trykt hos J. H. Schults.

1866.

Original

of the

Handwritten

For sale of the Copenhagen Library

Printed by

1866

Første Capitel.

Min hele Barndom og største Deel af min Ungdom har jeg tilbragt paa Landet, hvis det kan kaldes saaledes at boe næppe en Miil fra Kjøbenhavn i Nærheden af Charlottenlund, hvor min Fader eiede et lille Sted, og hvor han agtede at tilbringe Resten af sit Liv. Skjondt han langtfra var en Olding, var han dog ikke længer raff og rørig, og da han altid havde elsket Landlivet, var det i sin Orden at han valgte det, især da hans Forretninger i Byen tillode ham det. Han var Enkemand og havde 3 Døttre, Petronella, Julie og mig. Som Barn fik jeg aldrig at vide, hvor gammel Petronella egentlig var, men jeg kunde dog nok vide, at hun ikke var i sin grønne Baar, da jeg endnu var Barn, og jeg havde altid en hemmelig Angst for hende. Hun havde i mine Dine stor Lighed med en Fugleskræmsel, og det er da ikke saa besynderligt, at jeg lille Fugl var bange for hende.

Jeg veed nok, at det er stygt af mig at bruge dette Ord om en Søster, men jeg kan ikke lade det være. Jeg veed ogsaa, at dette er en daarlig Undskyldning, men hvor ofte har hun ikke skræmmet mig, naar hun midt i min muntre og glade Sang i Haven stak sin lange, spidse Næse udenfor Havedøren og med en svingrende Stemme raabte: „Olga, er Du nu igjen paa Spil?

Vær saa god at komme ind paa Diebliffet!“ Saa maatte jeg sige Farvel til alle mine smaa Morfsaber og Glæder og ind i den lumre Stue, hvor jeg vidste, at Stovkluden ventede mig, den uhyfjalige Stovklud, som jeg altid sømmede paa, og som aldrig blev færdig. Jeg blev placeret paa en Stol ved Vinduet, og derfra maatte jeg nøies med at kaste længselsfulde Blikke ud i Haven, hvor al min Fryd laa gjemt.

Petronella var langtfra smuk. Hendes Dine vare smaa, stikkende og af en graalig Farve; hendes Næses Form har jeg allerede skizzeret, og hendes Læber, der vare saa smalle og blege, at man næsten ikke kunde kalde dem Læber, vare tæt sammenknebne, efter min Mening for at skjule en Række ikke synderlig hvide Tænder, der ingenlunde prydede hendes Mund. Hvis Læseren siger, at det er et ondskabsfuldt Barn den Olga, er det mig ikke nogen Nyhed; Petronella har sagt mig det saa ofte, at jeg er ganske fortrolig med den Dom.

Min Moder har jeg aldrig kjendt, og i de senere Aar har jeg ofte beklaget at maatte savne den, der kunde raade og vejlede mig, men dengang sølte jeg intet Savn, da jeg antog, jeg veed ikke hvorfor, at hun maatte være som Petronella, og To af den Slags, Gud frie mig! — Min anden Søster, Julie, var fire Aar ældre end jeg, der var 10 Aar gammel. Uagtet denne Forskjel i Alder holdt hun sig ikke for god til at deeltage i mine Lege. Hun var langt blidere og soieligere end jeg, og jeg maatte tidt beundre hendes Taalmodighed, naar det behagede mig at commandere. Hun var desuden langt stadigere og flittigere end jeg, og blev ofte af Petronella anført som et lysende Exempel for mig. Vi betroede

altid hinanden vore smaa Hemmeligheder og deelte trolig hinandens Sorger og Betyrninger.

Ligesaa meget som jeg frygtede, jeg kunde fristes til at sige hadede Petronella, ligesaa meget elskede jeg min Fader. Jeg havde ogsaa en hoi Stjerne hos ham. Han kjælede for mig, legede med mig, kaldte mig sin lille Ollemoer, hvilket Kjælenavn jeg dog ikke yndede. Petronella forargedes naturligtvis over, at „det Barn“ blev saaledes spoleret, men hendes Brede hjalp Intet; Faders Kjærlighed kunde hun ikke berøve mig. Naar jeg kunde lægge mine smaa Arme om hans Hals, trykke min Kind tæt ind til hans, da var jeg allerlykkeligst, og alle de Skjend, der regnede ned over mig, rystede jeg let af mig, da Fader var min varme Forsvarer. Ellers havde han stor Respect for Petronella og hendes Mening, og han vovede ikke at stille sig imellem hende og hendes Opdragelsessystem.

Uagtet dette saa meget priste „Opdragelsessystem“ hæmmede min Frihed og lagde Baand paa min livlige Natur, folte jeg mig dog lykkelig i mit Hjem. Jeg elskede vort lille Huus, omslynget af vilde Roser. Jeg elskede vor lille Have med alle dens Blomster og Træer. Jeg elskede den Bæk, der slynge sig forbi Kastanie-træerne. Jeg elskede hvert Græsstraa, hver Plante, jeg havde seet komme frem af Jorden. Hvor elskede jeg ikke Stranden med de stolte Skibe og de skumrende Bølger! Ofte kunde jeg sidde hele Timer ved den og stirre ud i den fjerne Horizont. Mange vare de Lustcasteller, jeg opførte der, men som svandt bort som Skummet paa Bølgerne, naar Petronellas strenge Stemme rev mig ud af mine Phantasier. Jeg elskede at løbe om paa de

vidtstrakte Marker og indaaende den klare, friske Luft. Jeg elskede Skoven med de høie, ranke Træer og det delige Grønt. Kort sagt, jeg elskede Alt omkring mig, og det er mærkværdigt, hvor megen Kjærlighed der kan rummes i et Barns Hjerte. Thi et Barn var jeg, uagtet jeg ofte havde mange underlige, alvorlige, om jeg saa maa sige voksne Ideer og Tanker. Jeg var jo ogsaa eneste Barn, thi Julie var halvvoxn, sindig og adstabil, ganske ulig mig. Jeg var som oftest overladt til mig selv og havde aldeles ingen Omgang med andre Born. Men et Barn var jeg alligevel, der glædede sig over sin Frihed, var trykket og beklemmt ved at være i Tvang, og som lo og græd for et godt Ord.

Sommeren havde for mig som for alle Born den største Tillokkelse. Helt tilbragte jeg da hele Dagen i Luften, men det fik jeg naturligvis ikke Lov til, da Petronella ikke kunne fordrage, at jeg saaledes streifede omkring. En Spadsferetour daglig og slet ikke mere var i hendes Tanker tilstrækkelig, og den skulde jeg naturligvis foretage med hende. Jeg kan ikke sige, at jeg glædede mig til den. Jeg skulde gaae langsomt og net ved Siden af hende, men engang imellem, naar jeg ikke kunde udholde denne Sneglegang, tog jeg Flugten og løb lige ind i Skoven over Blomster og Rødder, uden at bryde mig om hendes gjentagne Raab. Naar jeg saa havde gjort nogle antagelige Sving og Spring, satte jeg mig ganske rolig under et Træ for at vente paa hende, og jeg morede mig da over, hvor hurtigt hun kunde næsten galoppere afsted med slagrende Hagebaand og Mantille, for at indhente den „uvorne Unge“, der naturligvis var bleven grøn af Græsset eller var falden i en Mose. Jeg

troer dog ikke, at jeg havde vovet saadanne Undvigelser fra Petronella, hvis jeg ikke havde vidst, at Fader i dette Punkt holdt med mig. Han sagde altid: „Herre Gud, lad Barnet springe og løbe om, saa meget hun vil; det er sundt!“ — og saa sagde Petronella ikke et Ord.

Naar Sommeren var forbi, Dagene bleve korte og Aftenerne lange, sølte jeg mig saa trist tilmode. Jeg skulde jo sige Farvel til alle mine Sommerglæder. Men naar Vinteren saa kom, var jeg igjen glad og fandt, at den ogsaa havde sine Tillokkelser. Naar Veiret var saa flet, at vi maatte holde os inde, sad jeg gjerne ved Vinduet og betragtede de nøgne, bladløse Træer, den tilfrosne Strand og den mørke, graa Himmel. Jeg fandt en egen Fornoielse i at høre Stormen suse forbi Vinduerne, medens jeg sad lunt og godt derinde ved den knittrende Kaminild, og det morede mig at følge de store Sneeflokke, der hvirvlede i Luften. Høist var jeg dog udenfor, og min største Glæde var at løbe paa Skoiter paa vor lille Dam. Fader havde en Dag bragt mig et Par Skoiter fra Byen, og jeg var henrykt derover. Petronella sagde rigtignok, at det var en meget upassende Fornoielse for en lille Pige, men Fader havde givet mig dem, og jeg skulde bruge dem. Med en vatteret Kysse paa Hovedet, med Hænderne i en lille Kaninskinds Muffe foer jeg da henad Isen og bildte mig ind, at jeg var noget Overordentligt.

Om Aftenen læste enten Fader høit for os, eller jeg læste for mig selv. Jeg var forfalden til Læsning, og havde jeg først begyndt paa en Bog, var jeg ikke glad, før den var læst ud. Julie holdt derimod mere af at sidde og hækle eller sye, medens Fader læste høit. Hun

hørte opmærksomt efter, men jeg faldt tidt i Søvn, naar Bogen ikke var efter mit Hoved. Saaledes gik Tiden, og skjøndt jeg var glad og tilfreds, længtes jeg dog efter noget Mere, noget Større.

Kjøbenhavn var mine Længslers Maal. Jeg havde aldrig været der, skjøndt vi boede saa nær, og det kunde da ikke være nogen farlig Reise, da Fader næsten hver anden Dag og Petronella eengang om Ugen tog derind i Forretninger. Naar Petronella var i Byen, var det en Festdag for mig. Jeg legede og tumlede om, indtil den gamle, vakkende Omnibus holdt udenfor Havedøren, og Petronella viste sig paa Trinet, belæsset med en utallig Mængde Pakker. Jeg maatte da løbe ned til Laagen, for at befrie hende for hendes Bepakning, og medens hun træt og udmattet hvilede sig i Havestuen, bar jeg Pakkerne ud i Forstuen, hvor jeg fik travlt med at beføle dem for at opdage, hvad de indeholdt. Sædvanlig var det Meel, Gryn eller deslige, yderst sjældent Noget, der kunde vække min Appetit. Petronella fortalte mig aldrig Noget om Kjøbenhavn, og Alt, hvad jeg vidste om Hovedstaden, kunde jeg takke Julie for. Hun gik nemlig i et Institut der. Det Meste, jeg fik at vide, var om dette Institut, hvor der efter Julies Sigende var saa mageløst, langt morsommere end at læse med Petronella. Julie kunde ikke nok rose sine Kammerater; hun elskede sine Lærerinder og forgubede sine Lærere, især en ved Navn Carstenjen, om hvem hun kunde tale i det Uendelige.

Jeg bad ofte om, at jeg maatte komme til Kjøbenhavn, kun en eneste Gang; jeg skulde da være saa sød og artig; men det hjalp ikke. „Man skulde ikke forvænne Børn,“ sagde Petronella og forklarede mig, hvor

godt jeg havde det hjemme. Hun vilde endog bilde mig ind, at Kjøbenhavn var en kjedelig og hæsliq By. So vist! Min Lyst blev større og større, jo mere hun talte derimod. Jeg vovede et Stormangreb paa Fader, da vi en Aften som sædvanlig efter Theen sadde omkring det runde Bord i Spisestuen. Jeg krøb ubemærket op paa hans Skjod, lagde mine Arme om hans Hals og bad ham med de mest indsmigrende Ord om at tage mig med næste Gang, han skulde til Byen. Fader løftede overrasket Vinene op fra sin Bog og sagde med et venligt Smil, idet han tog begge mine smaa Hænder indeni sin: „Naa, saa min lille Ollenøer har saa stor Lyst til at reise udenlands?“ Jeg vedblev at plage ham med mine Bønner, indtil han sagde: „Ja, ja, lille Plageaand, vi vil spørge Petronella.“

Det var et Tordenflag for mig, thi saa vidste jeg, hvad jeg havde at vente. Hun gjorde ogsaa tusinde Indvendinger, og fik virkelig min Fader omstemt, saa at han fandt det raadeligst ikke at føie mig. Jeg tog min Tilflugt til Taarer; dem vidste jeg Fader vansffeligt kunde modstaae, og det hjalp forsaavidt, at Fader endelig, efterat have et Par Gange seet paa mig og paa Petronella, udbrod: „Nu vel, jeg lover at tage Dig med, hvis Du engang bliver syg.“

„Sng?“ svarede jeg. „Saa kan jeg jo slet ikke komme med.“

„Jeg mener,“ vedblev Fader, „hvis Du for Exempel engang skulde have en Tand trukken ud. Er Du saa fornøiet?“

Fader vendte sig leende fra mig. Det var ogsaa Noget at være fornøiet over! Mine Tænder vare funde

og friske, og Udsigten var altsaa daarlig. Jeg asterrede mine Taarer, og der blev ikke talt mere om den Ting. Men gjemt er ikke glemt. Jeg speculerede næsten daglig paa, om det dog ikke var muligt at faae Tandpine. Jeg havde hørt, at man efter Forkjølelse fik Gigt i Tænderne, og jeg besluttede nu først at anskaffe mig en ordentlig Forkjølelse, saa kom Tandpinen nok. Jeg spadserede derfor hver Aften, før jeg lagde mig til Ro, omkring i Værelset paa bare Fodder. Jeg stillede mig i det aabne Vindue, gik med tynde Skoe i koldt og vaadt Veir, men Intet hjalp; jeg blev hverken forkjølet eller fik Tandpine. Jeg begyndte da at bearbejde mine Tænder paa det Ubarmhjerterigste med alt det Sukker og Gnass, jeg kunde faae fat paa. Ogsaa det slog feil, og nu fik jeg i min Fortvivlelse den Idee, at foregive at have Tandpine, thi til Kjøbenhavn maatte og skulde jeg. Det var stygt, meget stygt af mig, men jeg tænkte endnu ikke over det Urigtige og Uværdige deri, tværtimod glædede jeg mig til at spille Petronella det Puds.

En Morgen tidlig kom jeg ned i Dagligstuen og klagede over en søvnløs Nat og de heftigste Tandsmærter. Jeg kastede mig i et Hjørne af Sophaen, begravede Hovedet i Puderne og erklærede hverken at ville spise eller drikke. Fader spurgte angstelig til mit Befindende, og da han hørte Grunden til min Jammer, meente han strax, at jeg maatte til Tandlægen. Petronella derimod ansaae det for aldeles overflødigt, at det nok vilde gaae over, og at jeg altid tog saa heftigt paa Bei. Denne Gang fik jeg dog sat min Villie igjennem, idet jeg med en mønsterværdig Resignation erklærede, at jeg langt heller vilde foretrække et Dieblifs voldsomme Smærter, ved at lade

Tanden trække ud, fremfor endnu saadan en Nat som den sidste.

En halv Time efter var Fader og jeg paa Veien til Kjøbenhavn, jeg godt indpakket og indhyllet. Først da jeg sad i Vognen i min Faders Arm, gik det op for mig, hvor hæsligt jeg havde handlet imod ham, min elskede og dyrebare Fader, der nu betragtede mig saa kjærligt og havde saa megen Deeltagelse for mig. Jeg følte mig fristet til at kaste mig til hans Bryst, skjule mit rødmenende Ansigt og bejende mit Bedrageri. Jeg havde saa gode Forsætter, men Graaden kvalte min Stemme, og Modet svigtede mig. Jeg kunde ikke overvinde mig dertil. Der var altsaa intet Andet at gjøre end at holde gode Miner til slet Spil. Jeg rykkede lidt omkring paa Sædet, villede mig efterhaanden lidt ud af den forsvarelige Indpakning, satte mig overende og stirrede ud af Vinduet.

„Er min Pige nu lidt bedre?“ spurgte Fader og kysjede mig deeltagende paa Panden. Hans Ord skare mig i Hjertet som Knivstik, men jeg tog mig sammen og svarede:

„D ja, meget bedre. Det er næsten gaaet heelt over.“

„Gud skee Lov, Barn! Saa er det vist ligesaa godt, at vi vende om, thi,“ vedblev han, da han saae, hvor forfækket jeg blev, „nu har Du vel ikke Lyst til at lade Tanden trække ud?“

„Nei, nu troer jeg ikke det behøves, men Du sagde — Du har engang lovet — at, kjære Fader — at —“ Jeg standsede forvirret og saae til den anden Side.

„At Du skulde komme til Kjøbenhavn, naar Du fik

Tandpine," supplerede Fader, „og det Løfte skal jeg holde."

„Men naar jeg nu ikke har Tandpine?" spurgte jeg angst.

„Med eller uden Tandpine! Jeg tager Dig med. Der gives vel andre Mærkværdigheder derinde end Tandlæger," sagde Fader og lo.

Mit Hjerte bankede af Forventning og Glæde, da jeg ved Faders Haand vandrede omkring i Gaderne, beundrende de pragtfulde Boutikker og de mange pyntede Menneſter. Ikke alene Tandpinen, men ethvert Samvittighedsnag var aldeles forsvundet. Jeg levede og aandede kun i Diebliffets Nydelse. Tiden fløi, som havde den Vinger. Jeg ſaae Kirker og Muſæer, beſøgte en Kaffe, og oplevede i een Dag mere end i hele min øvrige Levetid, syntes mig. Jeg mærkede forſt, hvor ſilde det var, da Fader gav Ordre til Hjemturen. Med en vis Nolen tog jeg igjen Plads i Omnibussen, for at kjøre bort fra al den Herlighed, jeg havde ſeet.

„Men det er jo ſandt," udbrod Fader, da jeg havde kyſſet ham og takket ham for al den Glæde, han havde gjort mig, „nu har vi jo glemt Doctoren!"

„Det kan vente til en anden Gang," ſvarede jeg rødmande.

— „Det er en ſtor Strik, den Olga," ſagde Fader, da vi vare komne hjem.

„Hvorfor det?" ſpurgte Petronella og ſaae op fra ſit Strikketoi.

„Tænk Dig, da vi kom til Byen, glemte hun aldeles ſin Tandpine og fik mig til at trække om med ſig

paa alle mulige Kaffeer og Musæer, og især røber den unge Dame en betænkelig Lyst til at gaae paa Østergade."

"Sy, Fader, hvor kan Du sige det!" udbrod jeg. Fader lo, men Petronella var tvær og i daarligt Humør hele Aftenen.

Andet Capitel.

„See, Olga, hvad jeg har til Dig!“ sagde Fader en Dag, da han var vendt tilbage fra Hovedstaden. Jeg kastede min Bog tilside og saae Fader staae i Døren med en deilig stor Mynde.

„Det er da ikke muligt, at den er til mig?“ udbrød jeg og slog Hænderne sammen i Henrykkelse.

„Jo, jeg havde tænkt at forære Dig den, men hvis Du ikke bryder Dig om den, gaaer jeg med den igjen,“ og Fader gjorde Mine til at forlade Bærelset.

„Om jeg bryder mig om den! Hvor kan Du troe Andet, Fader?“ raabte jeg, løb henrykt hen til det slanke, lysegule Dyr og slyngede Armene om dets Hals. „Hvor jeg skal holde af Dig!“ vedblev jeg og betragtede opmærksomt dets smukke Dine og spidse Øren. „Du skal være min Ven, min Beskytter. — Men hvad skal den hedde? Lad os see: Belle, Perle, Bob, Ami? Nei, det er for smaa Hunde. Den maa have et rigtigt smukt Navn.“

„Du kan jo opkalde den efter Petronella og kalde den Petro,“ meente Fader.

„Jo vist! Saa megen Ære vil jeg dog ikke vise Petronella. Nu veed jeg, hvad den skal hedde: Bruno,

nei Kolf. Kolf skal du hedde," og jeg saae paa Hunden, der ligesom bekræftende nikkede til mig. „Det er afgjort."

Vi gik alle Tre ud i Haven. Fader lod den gjøre nogle faa høie Spring, at jeg bad ham lade være, af Frygt for at den skulde brække sine kostbare, tynde Been.

„Min Gud, hvor kommer det Dyr fra?" spurgte Petronella, da vi igjen kom ind i Havestuen. „Vil han være saa god og herud med sig!" og hun begyndte at slaae efter den med sit Rømmetørklæde, som om det kunde være en Oldenborre, hun ville jage ud.

„Nei, Kolf skal aldrig „herud med sig," uden naar jeg vil have det," sagde jeg med en Dronningemine. „Det er min Eiendom, og jeg har Lov til at raade over den."

„See mig til den Bomfru Næsvis!" skraldede Petronella, medens jeg søgte at opmuntre den forfækkede Hund.

„Du skal ikke være bange, Kolf," sagde jeg og klappede den. „Det er nu engang Petronellas Bane at lade saa streng og barsk imod Alle. Naar hun engang vil gjøre dig Fortrød, saa kom du blot til mig, og du kan trøste dig med, at du deler Skjebne med din Herskerinde. Vi To ville holde sammen. Ikke sandt, Kolf?"

Efter denne lille Tale gik jeg med den ud i Haven, og Petronella svor paa, at den snart vilde spise os ud af Huset med Mere. Jeg hørte ikke paa hende, men spadserede gravitetisk op og nedad Gangen, efterfulgt af Kolf, der naturligtvis skulde see og beundre Træerne og Buskene, Græsplainen og det smukke Lysthuus i Hjørnet af Haven. Jeg viste den med Stoltthed mine deilige

Rebbifer og Gulerødder, som jeg selv havde faaet. Den syntes ikke at vise stor Interesse for dem, men satte i voldsomme Spring hen over mine høistammede Rosentræer.

„Du trænger nok til at opdrages, Rolf, men det skal ikke være paa den Maade, som Petronella opdrager mig. Jeg vil følge et ganske andet System, og jeg haaber, det skal have bedre Følger.“

Jeg folte mig ret i min Værdighed ved at skulle være baade Veninde og Opdragerinde. Vi bleve snart Venner. Den fulgte mig paa mine Udflugter og holdt ligesom jeg meest af det Frie. Naar jeg sad og syede, laa den ved mine Fødder, men viste altid ligesom jeg stor Utaalmodighed efter at komme afsted. Det var magerløst, saa vi lignede hinanden. Den holdt ikke af Petronella, og ofte maatte jeg tænke paa, hvor ubehageligt det maatte være hende, at hun saa lidt kunde vinde Menneskers eller Dyrs Hengivenhed. Nei, der var dog een Undtagelse, og denne Eneste var ovenikjøbet en Person af Høfjernet, med skaldet Hoved, lysegrønne Dine, skjæglos Hage og indfaldne Kinder. Det var Petronellas Ideal og min Aversion, vor Omegns eneste Herre og Love, Ordrup Byes ansete og velbaarne Skolemester, Christian Magens.

Han kom tidt til os, og da han var den eneste Herre, vi kjendte, blev der naturligvis gjort meget Væsen af ham. Kun Rolf og jeg vare enige om ikke at kunne lide ham. Naar jeg saae en Mand i chokoladebrun Frakke og chokoladebrun Hat stille forsigtigt henad Veien, for ikke at tilsmudske sine blanke Støvler, vidste jeg, at Timen var slaaet, og at jeg snart skulde have den Fornøjelse at see Hr. Magens træde ind gennem Have-

laagen. Petronella modtog ham altid med et honningfødt Smil og var i hans Nærværelse et heelt andet Menneske; venlig og forekommende endog saa mod mig og mod Rolf, som om vi stode paa den ommeste Fod med hinanden. „Vilde Olga!“ lod det da i den hjerteligste Tone, „har du ikke lyst at gaae ud at lege?“

Jeg benyttede mig strax af Tilladelsen, men vidste meget godt, at det kun var for at blive af med mig, og for at kunne sidde alene med Skolemesteren, der naturligtvis var henrykt over hendes mageløse Kjærlighed til den „lille Olga“, og over hendes Overbærelse med Rolf, der i hans Nærværelse fik Lov til at gnave Been inde i Stuen og tage store Stykker Kjød af hendes hoistegne Haand. Vi vare derfor forsaavidt glade over hans Besøg, men vi havde dog saa megen Skjønhedsfands, at Ingen af os kunde lide hans Person. Desuden talte han saa overordentlig fornuftigt, og da han gjerne blev hos os hele Aftenen, var det ofte ikke til at udholde. Han indlod sig da med Fader i lange, kjedsommelige Disputer, der varede indtil Petronella med det yndigste Smil og den blødeste Stemme forkyndte, at Theen stod paa Bordet. Dermed endtes Disputerne, og Hr. Magens var nu beffjæstiget med at beundre Petronellas hjemmebagte Kager, fine Dækketoier og den velsmagende Thee, som hun selv skjænkede.

Hver Søndagsmorgen kom han for at hente Petronella til Kirken i Lyngby, og efterat have udhvilet sig lidt, vandrede de afsted, han bærende Petronellas Psalmebog og en stor Paraphy imod paakommende Regn, hun graciøst hængende paa hans Arm som en Borre. Ved Tilbagekomsten var Petronella altid oplivet; hendes Ansigtstræk

havde et mildere Præg, og der var kommet lidt mere Farve i hendes ellers saa blege Kinder og Læber. Hendes graa Søndagstjole, der var syet lidt modernere end den daglige, klædte hende godt, og hendes Gang, der ellers var langsom og afmaalt, var raffere og livligere, naar hun gik med Hr. Magens. Han udøvede i det Hele en god Indflydelse paa hende, og Julie og jeg glædede os i Stilheden derover. Hvor yndigt vilde vort Hjem ikke blive uden hende, og hvor fortryllende hans Med hende!

„Jeg vilde nu blot ønske, at han snart vilde erklære sig,“ sagde jeg en Dag til Julie. „De ere dog ikke saa unge, at de behøve at vente.“

„Nei, det er de just ikke,“ svarede Julie, „men jeg veed ikke, hvorledes vi kunne undvære hende. Det føler hun vist selv, og vil derfor nødig forlade os.“

„Aa, hun tager saamæn nok Hr. Magens, naar han først frier, og hvad det angaaer, at undvære hende, skal jeg nok komme over det. Det vil just blive prægtigt. Vi ville faae det saa hyggeligt og rart sammen. Du varetager Huusholdningen, og jeg skal nok besørge det Andet,“ sagde jeg med en vigtig Mine.

„Jeg vil idetmindste ikke haabe, at det skeer før min Confirmation,“ raabte Julie.

„Men det er der jo længe til,“ udraabte jeg. Julie skulde nemlig først confirmeres til Efteraaret, og vi vare i Begyndelsen af Mai.

„Den Tid kan snart gaae,“ meente Julie.

Af samme Mening var vistnok ogsaa Petronella, thi hun gjorde allerede storartede Foranstaltninger i den Anledning. Hun var altid forsynlig og altid færdig længe før Tiden. En Dag kom hun hjem med en forfærdelig

stor Pafte, der næsten ikke var til at slæbe op fra Omnibussen.

„Det er bestemt Kjolen og Shawlet til Julie,“ tænkte jeg og ventede med Bængsel paa det Dieblit, da der skulde pakkes ud, men hvor stor var ikke min Overraskelse, da Petronella trak et uhyre stort Stykke Shirting frem. Jeg spurgte, hvad det skulde være til.

„Det er Julies Udstyr,“ svarede Petronella.

„Seer et Udstyr saaledes ud? Jeg havde tænkt mig det ganske anderledes. Skal du ogsaa have saadant et, Petronella, naar du bliver gift?“ spurgte jeg.

„Pas dig selv, Barn!“ var hendes venlige Svar, og hun gav sig nu til at sfjære, rive og klippe i det ulykkelige Shirting, for senere at sætte det sammen igjen, en Operation, der forekom mig aldeles unødvendig og meningsløs.

I de paafølgende Dage var der en Riven og Klippen inde i Stuen, saa at jeg ikke kunde udholde det. Det skurrede saaledes i mine Øren, at jeg maatte flygte ud i Haven, men jeg blev snart kaldet bort fra mine nylig udsprungne Tulipaner og Crocus, for at hjælpe med at samle de utallige Stumper og Stykker, som Julie nu selv skulde sye sammen. Jeg ønskede i mit stille Sind, at jeg aldrig skulde confirmeres, naar jeg ogsaa skulde sidde saaledes som Julie og slide i det Dag ud og Dag ind.

— Det var et yndigt Foraar, saa mildt og smukt. Fader og jeg sadde i Lysthuset og sorterede Frøe, en Beskæftigelse, hvori jeg fandt stort Behag.

„Det er dog mærkværdigt, hvor du ligner Petronella!“ udbrod Fader pludselig.

Jeg havde længe bemærket, at Fader havde betragtet

mig, men at det skulde blive Resultatet af hans Observationer, havde jeg allermindst ventet. Jeg havde nær ladet Avisen med alle Forsorterne glide ned fra Bordet, saa forfrækket blev jeg.

„Det kan Du da umuligt mene, Fader,“ sagde jeg forfænt.

„Jo vist mener jeg det,“ svarede Fader leende, „og Du maa være glad til, hvis Du kan blive saa smuk som Petronella“

Ovenikjøbet glad! nei, det var dog for galt. Jeg stød Bordet tilside og løb saa hurtigt som muligt ind i Sovestuen og lige hen foran Petronellas Toiletspeil. Var det virkelig muligt, at jeg lignede Petronella? Endnu kunde jeg da ikke see det. Min Næse var just ikke kort og buttet, men lang og spids var den da heller ikke. Mine Dine vare just ikke saa klare og blaae som Julies, men at de skulde være saa kattegraae som Petronellas, det skulde dog Ingen bilde mig ind. Og Læberne! nei, Fader havde jo selv engang sagt, at de vare røde som Kirsebær, og den Frugt lignede da Petronellas langt fra. Jeg følte mig beroliget, efterat have monstret mit Udseende; kun Næsen, tilstaaer jeg, var min eneste Frygt. Hvis den blev som Petronellas! Den kunde jo være endnu! I lang Tid saae jeg til den hver Dag, og det varede længe, inden jeg kunde beroliges fuldkomment i den Henseende. — Hun er forfængelig, den Olga! — og for var jeg ondskabsfuld. Jeg frygter, man snart vil opdage flere Feil hos mig.

— Julie var nu begyndt at forberedes til sin Confirmation, og skulde efter Sommerferien forlade Institutet. Jeg antog, at det vilde være hende en stor Glæde at

kunne sige Farvel til Skolen, men da jeg sagde hende det, forsikrede hun, at hun snarere var bedrovet end glad derover. Jeg blev aldeles forbauset over denne Yttring.

„Saa urimelig kan Du da ikke være,“ udbrod jeg. „Tænk dig dog, hvad det vil sige, at blive voksen og at kunne gøre, hvad man vil, ligesom Petronella.“

„Det kan nok være behageligt,“ svarede hun med et Smil, „men jeg vil saa nødigt forlade Skolen.“

„Du vil da ikke gaae i Skole hele Livet!“

„Nei, men lidt endnu. Jeg vilde ønske, jeg maatte, men jeg frygter, jeg ikke faaer Lov dertil.“

„Er Du da ikke klog nok, Julie? Jeg har læst, at lærde Damer er en Uting, og jeg vilde nødig, at Du skulde være en Uting.“

„Du skal ikke blive bange, Olga. Grunden er kun, at jeg holder saa meget af dem Alle, baade mine Kammerater og Lærere og — — —“

„og Lærere!“ raabte jeg. „Nu har jeg det. Hr. Carstensen er Magneten, der trækker.“

„Tys, tys, Olga! Hvor kan det dog falde Dig ind“, afbrød hun og bukkede sig for at plukke en Blomst.

„Det er jeg vis paa,“ sagde jeg og bukkede mig ligesaa hurtigt for at opfange et Glint af hendes blussende Ansigt. „Hvorfor skulde Du ellers blive saa rød?“

„Ja, Du har Ret,“ sagde hun og saae alvorligt paa mig. „Jeg troer ogsaa, det vil blive det, der mest vil bedrove mig. Det er først nu gaaet op for mig, at det

vil blive tungt at stilles fra — Carstensen.“ Hun rødmede endnu dybere, da hun nævnede hans Navn.

„Fortæl mig lidt om ham, Julie. Jeg vil saa

gjerne vide, hvorledes dit Ideal seer ud. Ligner det Petronellas?"

"Nei, o nei!" lo Julie muntert. "Han er ung, smuk, hoi, blond, alvorlig, men — — —"

"Og hvad mere?"

"Men jeg troer vist, at han er meget fattig, men det veed jeg ikke bestemt."

"Det er jo slemt nok," meente jeg, "men det gjælder nok om de fleste Theologer. Han kan jo engang arve en god Slump Penge efter en eller anden Slægtning. Det har man da saa tidt læst."

"Ja, i Romanerne, men i Virkeligheden gaaer det ikke saaledes til. Carstensen er stræbsom og flittig, og hans Flid vil nok engang i Tiden blive belønnet."

Julie vedblev længe at tale om ham, saa at jeg absolut maatte faae den Idee, at han var et mageløst Menneſte, siden han kunde fraløſte hende, der ellers var saa rolig, saa begejstrede Udtryk. Jeg tænkte den Dag meget paa Carstensen, og følte mig stolt af at være min ældre Søsters Fortrolige. Jeg udmalede mig hende allerede som Præstekoneovre i Bylland eller maaskee i Fyen, og besluttede at ville besøge hende hver Sommer. Men naar jeg meddelte Julie mine Planer, kaldte hun det noget Nonsens, da der aldrig kunde være Tale om, at han vilde vælge hende til Kone. Hun forbød mig at tale om saadant Noget, der laa saa langt ude i Fremtiden, og som rimeligvis aldrig gif i Opfyldelse.

Tiden til Julies Confirmation nærmede sig, og der var stor Travlhed i Huset, da Alt ſkulde være blankt og festligt til den Dag. Jo nærmere Dagen kom, desto alvorligere blev Julie. Hun lod ikke til at glæde sig

over den smukke Silkekjole og det deilige Shawl, som Fader selv havde bragt med fra Byen. Endelig var den sidste Dag kommen, da hun skulde sige Farvel til Skolen. Hun kjørte derind med sorgfuldt Hjerte, og da jeg om Middagen gik ned i Haven, fandt jeg hende der badet i Taarer. Hun fortalte mig, at Afskeden havde været saaa tung, og at Carstensen havde talt saaa smukt til hende.

„Men det er da ikke Noget at græde for,“ meente jeg.

„Du skulde have hørt ham tale!“ sagde hun, og nu fortalte hun mig Ord til andet, hvad han havde sagt og gjort. Han havde ikke sagt Farvel til hende i de andre Elevers Paahor, men ventet, indtil hun var alene tilbage. Han havde da taget hendes Haand, seet paa hende med sine milde, blaae Øine og sagt: „Gud velsigne Dem og styrke Deres Sind til at modstaae alle Verdens Fristelser og bære dens Prøvelser. Vær forvisset om, at De i mig har en Ven, en sand Ven, der i Tankerne vil ledsage Dem og aldrig forlade Dem.“ Hun havde kun kunnet svare med Taarer, og han havde derpaa forladt hende, efterat have trykket hendes Haand.

„Ja, det var virkelig meget smukt,“ sagde jeg, da hun havde sluttet sin Beretning. „Men grød nu ikke mere. Dine Øine ere ganske røde, og Du veed nok, Petronella kan ikke lide røde Øine.“

Julie aftenrede hurtigt sine Taarer, og vi gik ind i Stuen til de Andre.

Tredie Capitel.

Den sjette September, Julies Confirmationsdag, var Veiret mildt og smukt. Jeg var tidlig oppe den Morgen og skyndte mig ned i Haven, for at plukke Sommerens sidste Blomster til en Bouquet for Julie. Duggen laa endnu paa Blade og Blomster, Træerne spillede i alle mulige Farver, og Søen var klar og blaa. Jeg havde plukket Blomsterne og vilde gaae op i Huset, da jeg saa Julie staae fuldt paaklædt i Havestuen. Jeg kunde ikke lade være at standse et Øieblik for at betragte hende. Hun saa saa smuk ud. Hendes gule, silkebløde Haar laa tæt om hendes smukke, hvide Pande; hendes Dine vare heftede paa Psalmebogen, paa hvis Guldsnit Solen kastede sine Straaler, og om hendes Læber spillede et vemodigt, rørende Smil. Den sorte Silkekjole faldt i bløde Følde ned til Gulvet, og det kostbare, franske Shawl sluttede tæt om hendes høie, slanke Skikkelse.

„God Morgen, min elskede Søster,“ sagde jeg, idet jeg nærmede mig hende. „Al mulig Held og Lykke i Fremtiden, søde Julie!“

Jeg rakte Blomsterne ud imod hende. Hun tog dem, takkede og lagde dem paa en Stol, hvorefter hun slyngede begge sine Arme om min Hals.

„Jeg er saa lykkelig,“ udbrød hun og kysede mig. „I ere Alle saa gode imod mig, Fader og Du, og jeg

føler mig saa glad over al den Kjærlighed, der vises mig. Du vil altid holde af mig, min elskede Olga, ikke sandt?" — og hun trykkede mig op til sig, medens Taarerne fyldte hendes Dine.

„Det vil jeg, Julie! Vi To ville altid holde sammen," og vi hvilede i hinandens Arme.

— Fader, Julie og jeg kjørte til Kirken. Petronella kunde ikke være hjemmefra „paa saadan en Dag," sagde hun, og det naagte vi ingen Fremmede ventede. Skolemester Magens og Tante Mariane fra Kjøbenhavn vare de eneste Indbudne. Da vi kom tilbage fra Kirken, stod Petronella i Døren ved Siden af Hr. Magens, der holdt en stor Blomsterkøst i Haanden, en Foræring til Julie. I Anledning af Dagens Høitid havde han afslagt den chocoladebrune og iført sig en sort Spidskjole til stor Glæde for Rolf og mig, der habede den evindeligt brune. Bouketten, som han med høitidelig Anstand overrakte Julie, og som Petronella behagede at kalde yndig, var efter min Formening ligesaa smagløs som han selv.

Tante Mariane var ogsaa allerede kommen. Hun straaled midt i Stuen i en grøn Silkekjole, ilede Julie imøde, kyskede hende tre eller fire Gange, fremplappede en Nykonfning og endte med at hænge en kostbar Guld-kjæde om hendes Hals, Alt i en saadan Fart, at jeg i min Forbauselse ikke kom længer end i Døren. Jeg havde nemlig kun seet Tante Mariane et Par Gange, da hun kun sjældent besøgte os, og Petronella ikke kunde lide hende. Hun var en hoi, temmelig corpulent Dame, med sorte, livlige Dine og mørkt Haar. Hun var henvend 40 Aar, og havde vist i sin Ungdom været en

Skjønhed. Derom vidnede hendes letbevægelige Ansigtstræk og hendes endnu friske Teint. Hun holdt ikke af at høre tale om sine unge Dage, da hun helst endnu vilde gjælde for ung, og, om hun end ikke var det i sit Ydre, var hun det desto mere i Sind og Tanke.

Tante Mariane var en Søster til min Moder, men efter Faders Sigende lignede hun hende slet ikke. Hun havde altid været lystig og overgiven, min Moder derimod stille og blid. Hun foer fra det ene Bærelse til det andet, kaldte Julie sin „Diesteen,“ og mig sit „Lam.“

„Det er dog mærkværdigt, Julie, hvor du ligner din Moder,“ udbød hun. „Det er som jeg saa hende lyslevende for mig. Men Olga, den Galfrands, ligner hverken Fader eller Moder. Hun er en Skjønhed for sig selv.“

„Olga, mit Lam,“ sagde hun nogen Tid efter, „du maa vise mig Haven.“

Hun foer hurtigt ud af Stuen, hentede en rosenrød Parasol og seilede saa ned i Haven, efterfulgt af „Olga, mit Lam.“

„Det er dog en forfærdelig lille Have,“ sagde hun pludselig. „Gangene ere saa urimelig smalle.“ Det syntes virkelig ogsaa saa, thi hun fyldte hele Gangen med sin Crinoline og lod sin grønne Silkefjole feie og afstøve Blomsterne paa Kantene.

„Er det din Hund, Olga?“ spurgte hun lidt efter, da Rolf, der laa i Gangen, reiste sig op ved den omfangsrige Dames Nærmelse. „Det er dog et mageløs yndigt Dyr“ vedblev hun, uden at give mig Tid til at svare. „Den er høist moderne, og det maa den ogsaa være, thi jeg kan ikke udstaae noget Gammeltdags.“

Jeg forstod ikke, hvad hun meente. Mig var Kolf lige kjær, enten den saa var moderne eller gammeldags. Det syntes mig ikke at kunne gjøre nogen Forskjel.

„Jeg troer, jeg vil forskrive mig saadan en Tingest,“ vedblev hun og seilede igjen op til Huset, medens jeg var yderst indigneret over, at hun kaldte Kolf en „Tingest.“

Dagen gik hurtigt, og Tante Mariane tog tidlig hjem, da hun ikke kunde fordrage at kjøre i Mørke.

„Jeg bliver altid melancholff og føler mig uhyggelig tilmode, naar jeg er i Mørke,“ sagde hun. „Jeg er en Myg, der flyver om Lyset, og føler mig allerlykkeligst i en straalende Selskabsfal, hvor Alt glimrer og blander.“

„Og brænder du ogsaa dine Finger ligesom Myggen?“ spurgte Petronella.

„Aa ja, sommetider,“ svarede hun med et Suk, „men jeg bryder mig ikke derom og lader mig ikke skræmme. Det er nu engang min Tilværelse, og saaledes maa det blive til min Død.“

Hun reiste sig hurtigt, sagde os Alle Farvel og rullede bort i sin Vogn. „Guff paa, I ere altid velkomne hos Tante Mariane“ raabte hun, idet hun nikkede ud til os gennem Vinduet.

„Gud skee Lov, hun er borte,“ sagde Petronella, da vi atter sadde inde i Stuen. „Det er forfærdeligt, saa hun snakker!“ —

Jeg gik hen til Julie, der saae bleg og anstrengt ud, og spurgte hende, hvad hun tænkte paa.

„Paa Carstenssen!“ svarede hun uden Forbehold og saae mig lige i Ansigtet.

„Han tænker vist ogsaa paa Dig,“ sagde jeg og trykkede hendes Hånd.

— Det smukke, varme Efteraar blev snart afløst af den barske og kolde Vinter med ualmindelig megen Sne og Storm. Petronella og Julie sadde oftest inde og syede, men Tiden faldt mig for lang inde i Stuen. Jeg maatte udenfor, hvorledes Veiret end var. Magens vedblev stadig at komme til os, og jeg undrede mig tidt over, at han endnu ikke havde erklæret sig, da han og Petronella ofte sadde og passerede hele Timer sammen. Han kunde jo ligesaa godt tale om den Ting, som om noget Andet. Julie var sædvanlig stille og alvorlig. Kun eengang saae jeg hende glad og oplivet. Det var efter et Besøg i Kjøbenhavn hos sin Institutbestyrerinde, og jeg formodede da, at hun havde talt med Carstensen. Hun talte aldrig om ham, men jeg var vis paa, at hun tænkte desto mere paa ham.

Det var en Søndag. Magens og Petronella vare komne hjem fra Kirken og sadde som sædvanlig i Dagligstuen. Julie havde været urolig den hele Morgen, havde ikke siddet stille et Dieblis, var flere Gange løbet til Vinduets for at see ud, og saa hen til Uhret for at see, hvad Klokken var. Endelig reiste hun sig og sagde, at hun vilde gaae en Tour, uden at udbede sig mit Selskab. Kort efter forsvandt hun gennem Havelaagen og gik henad Landeveien. Jeg overveiede, om jeg skulde blive inde eller gaae ud. Jeg saae paa Veiret, det var koldt og raat. Jeg saae paa Petronella og Magens; det var altfor kjedeligt at høre paa dem, og jeg besluttede at gaae ud i Haven. Jeg kaldte paa Rolf, tog mine Skoiter paa Rasken og marscherede afsted.

Hvor kunde dog Julie blive af? Hun pleiede aldrig at gjøre saa lange Spadseretoure, og nu havde jeg dog

længe løbet omkring paa Isen. Jeg ilede hen til Laagen, for at see efter hende. Der stod hun ganske rigtigt henne paa Veien, men hun var jo ikke alene! Hun talte med en ung Herre. Men Julie kjendte jo ingen unge Herrer! Han vendte netop Profilen imod mig, og jeg saa noget blondt Haar og det Halve af et, saavidt jeg kunde domme, smukt men blegt Ansigt. Der gik et Lys op for mig. Hvis det var Carstensen! Men hvor i Alverden kom han fra, og hvad vilde han her? Han kunde da ikke være taget herud, blot for at tale med Julie? Jeg stod længe og betragtede dem, men da de ikke gjorde Mine til at gaae, vendte jeg tilbage til Huset og kiggede ud af Vinduet.

Herinde sadde Petronella og Magens endnu. De havde det rigtignok ulige bedre end de Andre, da det unægteligt var behageligere at sidde sammen og tale i en varm Stue, end at staae ude paa Landeveien i Kulde og Blæst. Skulde jeg ikke invitere dem indenfor? Jeg gik atter ned til Laagen, da i det Samme Julie kom ind igjennem den med flagrende Slør og med Kinder saa røde som Roser.

„Gud, hvor Du er blevet varm, Julie!“ sagde jeg og lod, som om jeg Intet vidste.

„Det er af Blæsten,“ svarede Julie og vilde gaae mig forbi.

„Nei, stop lidt, min Pige. Hvem var det Du talte med ude paa Veien?“

„Talte med? — Na, det var Carstensen. Han kom tilfældig her forbi.“

„Det er virkelig mærkværdigt, at han skulde komme

tilfældig herud og ovenikjøbet om Vinteren," vedblev jeg haardnakket og med et vantro Smil.

"Du maa ikke drille mig, Olga!" bad Julie.

"Nu vel, jeg vil tilgive Dig den Usandhed, naar Du vil fortælle mig, hvad I talte om."

"Naturligvis om gamle Dage."

"Ja, det er jo meget rimeligt, at I unge Mennesker tale om gamle Dage. Siig mig, troer Du, at han oftere vil komme tilfældig her forbi?"

"Det troer jeg ikke," svarede hun skalkagtig.

Hvad enten hun nu troede det eller ikke, saa Meget er vist, at han kom, rigtignok mener jeg ikke tilfældig, vel ikke ofte, thi dertil vare de landlige Spadseretoure paa denne Aarstid ikke meget tiltrækkende, men jeg havde dog den Fornøielse, et Par Gange at see Hr. Carstensens Person passere Laagen.

"Naar Skoven springer ud, springer han vel ogsaa herud," tænkte jeg, og jeg tog ikke feil.

— Det var Pintsjemorgen. Veiret var saa smukt, som det altid burde være paa en saadan Høitidsdag. Skoven var iført sin allerrigeste og allersmukkeste Dragt. Skarer af Rildevogne kjørte fra den tidligste Morgenstund forbi os; det var som om hele Kjøbenhavn paa den Dag vilde flytte ud fra den trykkende Hede til Guds frie Natur, for at afryste Hverdagslivets Smaabyrder og Besværligheder. I Naturen kunde igjen samles nyt Mod og nye Kræfter til at modstaae, hvad der i den nærmeste Tid kunde møde.

Jeg stod netop lænet op til Havelaagen og betragtede de Forbifjørende, da en Stemme bag mig spurgte, om jeg havde Lust til at gaae med ind i Skoven. Det var

Julie, der stod tætvod mig, yndig og frisk som den klareste Maidag, i hvid Kjole og med en allerkjæreste lille Stræhat paa Hovedet.

„Hvor Du er fin idag, Julie!“ udbrod jeg.

„Det er ogsaa Pintsedag,“ svarede hun og trak det blaa Flors Shawl tættere om sig. „Veiret er saa yndigt; kom, lad os gaae,“ og kort efter ilede vi henad den stovede Landevei. Vi standsede ikke før ved Indfjorselen til Charlottenlund, hvor hun lod til at more sig ved at betragte Kildevognene.

„Hvad venter Du paa?“ udbrod jeg utaalmelig. „Lad os dog heller gaae ind i Skoven end staae her i Stov og Solhede.“

Julie svarede mig ikke. Hendes Opmærksomhed var aldeles henvendt paa en Kildevogn, der i dette Dieblif standsede. Jeg søgte hendes Dines Retning og saae en Herre, klædt i Graat fra Top til Taa, stige ned af Vognen. Jeg fik pludselig en Ahnelse, men sagde Intet, da Julie pludselig vendte sig om og gik ind i Skoven saa hurtigt, at jeg neppe kunde følge hende. Da jeg naaede hende, standsede hun, erklærede hun var træt og satte sig uden videre ned i Græsset. Jeg blev fortrydelig og sagde, at jeg ikke længer vilde gaae med hende.

„Gaae Du kun, Olga; jeg skal nok indhente Dig,“ svarede hun, slog Parasollen ned, glattede sin Kjole og gjorde sig det ret mageligt i Græsset.

Fornærmet gik jeg fra hende, men i min Iver for at plukke Blomster glemte jeg snart Julie, indtil nogle Stemmer i Nærheden mindede mig om hende. Jeg vendte mig om og saae virkelig Julie, men hun var ikke alene. Den graa Herre var med hende. Da jeg havde

forvisset mig om, at det var Carstensen, tænkte jeg: „Nei Tak! saaledes skal det ikke gaae,“ løb hurtigt over Græsset, satte med et Spring over Grøften og stod pludselig lige foran dem. Julie blev oien synlig forlegen, stammede Noget om, at jeg havde forfrækket hende, og præsenterede mig endelig for Hr. Carstensen som sin Søster. Han nikkede venligt til mig, tog mig i Haanden, og vi gik videre.

„Du vil vist heller plukke flere Blomster, Olga?“ sagde Julie, endsfjændt hun saae, at jeg havde begge Hænder fulde. Jeg var saa skikkelig at føie hende, men kort efter toge de Afsted med hinanden ved en Omdreining af Veien, og jeg sluttede mig atter til Julie.

„Det lader til, at Du foretrækker Graat for Chokoladebrunt,“ sagde jeg efter en lille Pause. „Det gjør jeg forresten ogsaa,“ tilføiede jeg. „Men siig mig nu, hvad han talte om?“

„Hvad skulde han vel tale om?“ spurgte hun.

„Sagde han ikke for Exempel, at Du saae saa smukt ud idag?“

„Nei, han siger aldrig Complimenter.“

„Men det er jo den rene Sandhed. Du seer saa indtagende og sød ud idag, at jeg strax vilde blive forelsket i Dig. — Han har maaskee ikke engang seet, at Du har en hvid Kjole paa idag?“ udbroød jeg indigneret.

„Kjemeligvis ikke,“ svarede Julie leende. „Han bryder sig ikke om saadanne Ting.“

„Det er høist mærkværdigt. Hvad i Alverden har I da talt om?“

„Det kan vist ikke interessere dig, Olga; men siden Du endelig vil vide det; — vi talte om Frøken Müller.“

„Hende med Institutet? — det var ogsaa Noget at tale om!“ udbrod jeg ærgerlig. „Spurgte han Dig da ikke om, hvorledes vi Alle levede herude? Og lovede han Dig ikke at komme igjen?“

„Jo naturligvis. Og han talte ogsaa om, at han ønskede at gjøre Faders Bekjendtskab,“ svarede hun rød-
mende.

Vi vare imidlertid komne hjem, hvor Petronella ventede os med Kaffen. Om Aftenen stod jeg igjen nede ved Havelaagen og havde den samme Nydelse som om Formiddagen, nemlig en Kildevogn med en graa Herre paa, der svingede forbi. Jeg løb henad Gangen og raabte paa Julie, men det var ganske overskødigt. Jeg opdagede hende bag nogle Basmibusse, hvorfra hun ubemærket kunde sende Carstensen sin sidste Hilsen.

Hvis jeg skal slutte af de temmelig lange Spadsere-
toure, som Julie i den paafølgende Tid gjorde, har jeg Grund til at antage, at hun og Carstensen oftere saae hinanden, og jeg kunde ikke fortænke ham i, at han foretrak Landlivets Ensomhed og Kjolighed for Byens Tummel og qvælende Hede. Han havde kun Eftermiddagen til sin Raadighed, og det var ogsaa meest om Eftermiddagen, Julie begav sig paa de omtalte Vandringer.

„Men det er jo formelige Stævnemøder,“ sagde jeg til hende — „accurat som i Romanerne.“

Men det vilde Julie ikke høre Noget om.

Fjerde Capitel.

„Hvor er Petronella?“ spurgte jeg en Dag Fader, da jeg kom ind fra Kjøkkenet.

„Hun er i Haven. Hvad vil Du hende?“

„Johanne maa absolut tale med hende,“ og jeg vilde gaae ud og opsoge hende.

„Vent lidt. Det haster vel ikke. Desuden kan Du godt selv tale med Johanne og give hende, hvad hun behøver.“

„Det vilde nok Petronella frabede sig, at jeg blandede mig i hendes huslige Anliggender.“

„Du maa imidlertid snart vænne dig dertil,“ indvendte Fader.

„Hvorfor det?“ udbød jeg forbauset.

„So seer Du, Petronella bliver vist ikke længe hos os. Magens har idag — —“

„Hvad har han!“ raabte jeg ganske høit.

„Jeg troer ganske vist, at han har spurgt Petronella, om hun vil have ham til Mand. Jeg troer, at de nu ere nede i Haven, og det er vel ikke værd at forstyrre dem.“

„Er det muligt! Hvor det er deiligt!“ jublede jeg og klappede i Hænderne. „Nei, jeg skal saamæn ikke forstyrre dem.“

Jeg skyndte mig ud i Forstuen, hvor jeg mødte Julie, der netop kom hjem fra en Spadsjeretour. Hendes Kinder blusfede, og hendes Dine straaledede af Glæde.

„O Olga, jeg er saa lykkelig!“ udbrod hun.

„Har du da allerede hørt Nyheden?“

„Hvilken Nyhed?“

„At Petronella er bleven forlovet. Tænk dig!“

„Nei, det veed jeg ikke et Ord af. Det var ikke det, jeg meente.“

„Hvad da?“

Hun lagde sin Arm om min Hals, kysfede mig, lagde derpaa sin Mund tæt op til mit Øre og hviskede: „Jeg er ogsaa forlovet, men det er endnu en Hemmelighed.“

„Med hvem? Hvornaar?“ skyndte jeg mig at sige, men hun var allerede borte.

To Søstre forlovede paa een Dag, det var næsten for meget af det Gode paa eengang, og jeg kunde næsten ikke fatte det. Hvad Petronella angik, kunde jeg nok forstaae det, da Talen var om Hr. Magens, men at Julie, den stille og sagtnodige Julie, der endnu var saa ung, var blevet forlovet, det var mig en Gaade. At det ikke kunde være nogen Anden end Hr. Carstensen, derom var jeg overbevist, men jeg langtes dog efter at høre det af hendes egen Mund, og at faae noget Nærmere at vide om den Affaire.

Petronella og Magens kom nu ind fra Haven, med glade og fornøiede Ansigter. Jeg fløi dem, nei det var da kun Petronella, om Halsen, jeg troer for første Gang i mit Liv, og rakte Haanden til Magens, idet jeg befalede Kolf at gjøre ligesaa. Ved Bordet havde jeg

Morsskab af at observere de to Elskende, hvilket vel alle Nyforlovede ere udsatte for.

„Søde Petronella, maa jeg række Dig Agurkesalaten?“

„Nei Tak, men hvis jeg maa gjøre Dig Uleilighed med Syltetøiet.“

Magens benyttede iøvrigt meget slittigt og med en vis Selvbehagelighed det personlige Pronomen „Du“, og jeg beundrede hans Utrættelighed i at udtale Navnet „Petronella“, der altid var forekommet mig meget hæsligt, men han forstod at lægge Omhed deri. Han var idel Opmærksomhed imod hende. Da Kaffen var drukkert, gik jeg ud i Haven og gjorde Tegn til Julie, at hun skulde komme ud til mig.

„Er det virkelig sandt, hvad Du fortalte mig, Julie? og at det skal være en Hemmelighed?“

„Ja vist, min egen Pige!“

„Jeg maa altsaa ikke fortælle Fader det?“

„Nei, Carstenjen onsker det ikke endnu, da det vistnok har lange Udsigter med vort Bryllup.“

„Men det maa jeg sige, det er meget urimeligt,“ indvendte jeg. „Naar Fader vidste det, kunde Du jo see ham oftere.“

„Det er nok muligt,“ sagde hun lidt modfalden, „men vi ere nu blevene enige derom, indtil Carstenjen faaer Embede.“

„Det er vist ogsaa meget mere romantisk at være hemmeligt forlovede,“ vedblev jeg, ikke uden lidt Drilleri.

„Tal ikke saaledes. Det er ikke Grunden, men det er nødvendigt.“

Da vi igjen kom ind i Stuen, gik jeg lige hen til

det elffende Par og spurgte Mogens, naar Brylluppet skulde være. Petronella rødmede og trak mig i Skjolen.

„Der er da ingen Ulykke i at spørge derom,“ svarede jeg og gjentog mit Spørgsmaal.

„Det overlader jeg Petronella at bestemme,“ sagde Mogens meget galant. Jeg saae paa hende.

„Jeg troer — jeg veed ikke — maaskee til Foraaret,“ stammede hun og slog Dinene ned.

„Til Foraaret? Hvorfor ikke nu til Efteraaret?“ spurgte Mogens besfident.

„Jeg kan umulig blive færdig saa hurtigt.“

„Ja ja, min Pige, som Du vil! Der skal desuden ogsaa repareres og rettes en heel Deel paa vort Fremtids Hjem, og det vil tage Tid.“

Jeg fandt, at det var meget længe at vente, men jeg taug og maatte finde mig deri.

Mogens kom nu hver Dag trods Vind og Veir, for at hente Petronella, der skulde inspicere Skolebygningen og lægge Planer for dens Forbedringer. Gengang fulgte jeg med dem, da jeg dog havde Lust til at blive bekendt med Petronellas tilkommende Paulus, som hun kaldte det. Jeg kan just ikke sige, at den indtog mig ved første Blik; tværtimod fandt jeg Boligen meget mørk og trist, en complet Modsatning til vort eget lyse og livlige Hjem. Huset bestod af to Etager (Mogens sagde Stokværk), den nederste til Skolen og den øverste til Beboelsesleilighed. Mogens benyttede selv kun to Værelser; Resten var ubenyttet. Der var lavt til Loftet; Vinduerne vare smaa og daarlige, saa at en Solstraale næppe kunde trænge ind i Værelserne. Uhyggeligt var det, men Petronella kunde jo nok gjøre det hyggeligt, om ikke ved

sin Person saa ved det Talent til at modernisere, som hun tydeligt røbede. Tapeter, Vinduer, Gulve og Loft, Alt maatte forandres og forbedres efter hendes Hoved.

En bred Steentrappe eller rettere to brede Steentrin førte ud til Haven, der var lang og smal og ligesom det Øvrige meget forsømt. En raa og muggen Kjelderlugt trængte mig imøde; Gangene skimlede næsten af Fugtighed, og store Skruptusser vraltede omkring imellem Trærne, viensynlig i største Velbehag og Velbefindende. Jeg vendte mig bort med Modbydelighed fra det Selskab.

„Haven er jo rigtignok noget forfalden,“ sagde Magens til Petronella, „men jeg haaber, den skal blive smuk. Jeg for min Part har aldrig opholdt mig i den, men det skal være mig en sand Glæde, at see min lille Kone pusle nede i Haven.“

Jeg faae allerede i Aanden Hr. Magens med sin Pibe i Munden staaende i Havedøren, frydende sit Øie ved at skue Petronella fare omkring paa Græsplainen med Forklædet fuldt af Tøi, der skulde bleges; thi det var det Æneste hun vilde gjøre i Haven, ellers kom hun der vist aldrig. Hun var langt fra en Beundrer af Naturen, men søgte kun saa meget som muligt at bedække Alt, som kunde kaldes „Grønt“, med hvide Drapperier.

Jeg sølte mig saa let om Hjertet, da jeg atter kom hjem i vor hyggelige, solbessinnede Dagligstue, hvor Blomsterduften fra Vinduerne mødte mig istedetfor den flamme, indesluttede Luft hos Hr. Magens.

Petronella fik nu uhyre travlt med at sje Udstyr, og var næsten hver anden Dag i Byen for at kjøbe ind. Min største Opmærksomhed skjænkede jeg hendes Kjoler,

som jeg uden Undtagelse fandt meget smagløse. Da hun en Dag trak noget graat Stof frem, der skulde bruges til Morgengkjole, spurgte jeg forbauset, om hun da ikke skulde have en lys rød Morgengkjole, men jeg mærkede strax og kunde desuden see det paa Petronellas Dine, at det var et meget forkeert Spørgsmaal. I mine Tanker maatte en ung Brud de første Dage efter Brylluppet altid være klædt i en lys rød Morgengkjole og have lysrøde Baand paa Kappen; men jeg huskede ikke paa, at der ogsaa eksisterede gamle Brude, og at Petronella uheldigvis var en af dem. Jeg beklagede hende i mit stille Sind og besluttede, at, hvis jeg ikke blev gift før langt hen i Trediveerne, vilde jeg aldrig gifte mig.

— Det var en af de første Novemberdage. Veiret var saa uhyggeligt, at vi Alle sadde inde. Pludselig vakte en Bogens Rullen vor Opmærksomhed. Jeg ilede til Vinduet; en Vogn holdt udenfor, og Tante Mariane steg ud af den. Hun var yderst elegant klædt, altfor elegant synes mig, for at besøge saadanne landlige Mennesker som os.

„God Dag, søde Olga! God Dag, I kjære Mennesker!“ udbrød hun, saasnart hun var traadt ind i Stuen, og kastede sig skjodesløst i en Rænestol. „Det er dog nogle grusomme Veie, I have herude. Vi maatte kjøre Fod for Fod, og jeg var lige ved at døe af Kjedsomhed. Man møder jo ikke en levende Sjæl. Jeg kunde ikke udholde at boe i en saadan Udværk.“

„Det er smukt af Dig at besøge os, Mariane,“ sagde Fader og rakte hende Haanden. „Vi see Dig saa sjældent.“

„Det er heller ikke en Bisit denne Gang, endstjøndt jeg har længtes efter at see Eder, men jeg kommer nær-

mest for at spørge, om Julie maa tilbringe Vinteren hos mig. Undskyld, jeg kommer saa ligesvem med det. Jeg er saa meget alene om Formiddagen, og det vilde være en Adspredelse for mig at have hende om mig."

"Julie er saa ung endnu," sagde Fader, "og jeg veed ikke, om hun vil have godt af at komme saa tidlig ud i Verden."

"Men Ungdommen skal man netop benytte til at more sig," meente Tante Mariane. "Jeg vilde ønske, at jeg havde dine atten Somre, Julie. Det er mageløst at være ung; saa seer man Livet i et ganske andet Lys end senere. Man har hverken Befymringer eller Sorger."

Julie boiede sig ned over sit Arbeide og svarede Intet, men jeg saae et veemodigt Træk om hendes Mund. Fader gif hen til hende og spurgte, om hun havde megen Lyst til at komme til Kjøbenhavn og være hos Tante Mariane.

"Ja, det vil jeg meget gjerne," svarede hun og reiste sig op. Hun sagde det med en saa usorbeholden Glæde, at jeg blev ganske forbauset derover, da Julie aldrig før havde yttret nogen Lyst til at komme ud og more sig, men altid været tilfreds og lykkelig i sit Hjem. Petronella gjorde som sædvanlig mange Indvendinger og meente, at det kunde vente til næste Vinter; men Tante Mariane yttrede meget rigtigt, at Fader til den Tid vist ikke kunde undvære Julie, naar Petronella var bleven gift. Efter lange Deliberationer, hvori Ingen spurgte om min Mening, blev det altsaa bestemt, at Julie i næste Uge skulde rejse til Kjøbenhavn.

"Det glæder mig, at vi fik den Sag i Orden, og jeg glæder mig til at have Dig hos mig, Julie," sagde

Tante og reiste sig. „Men nu maa jeg bort, jeg har endnu en heel Deel at udrette for Middag.“ Hun rettede paa sin Hat, børstede Snuggene af sin Fløiels Kaafe og seilede ned til Vognen, fulgt af Kols lydelige Gjæen.

Hadde vi ikke før havt travlt i Huset, fik vi det nu for Alvor med Julies Garderobe, der naturligvis maatte være i god Stand. Hun var selv i stærk Bevægelse og aldeles optaget af Arbeidet.

„Jeg er saa glad,“ sagde hun flere Gange, idet hun næsten stod paa Hovedet i Rufferten. „Jeg glæder mig ret til at komme til Kjøbenhavn.“

„Jeg kan egentlig ikke forstaae, hvorfor Du glæder Dig,“ indvendte jeg. „Du ligner Dig ikke selv. Du har jo aldrig sat Priis paa den Slags Fornoielser.“

„Det er heller ikke til Fornoielserne jeg glæder mig, men til at komme i Nærheden af Carstensen. Det var jo dog tænkeligt, at vi kunde træffe sammen. Skulde det ikke være Noget at glæde sig til?“ og Julie satte sig paa Kanten af Rufferten og saae mig smilende ind i Ansigtet.

Afreisens Dag kom, det sidste Kys og Farvel var udvejlet, og Julie rullede bort til Glæde og Fornoielse, efterladende mig i det triste og eensomme Huus, thi saaledes forekom det mig, naar Julie forlod os. Hun var den Solstraale, der opvarmede og oplyste Hjemmet. Da hun var borte, blev der koldt og øde derinde. Jeg sølte det og sølte det mange Gange i den mørke, lange Vinter, og jeg længtes næsten daglig efter at høre hendes klare, melodiske Stemme, efter at see ind i hendes dybe blaae Øine, og efter at tale med hende, min Veninde, mit Hjertes Fortrolige. Fader var den største Deel af Vinteren syg og svag, og i lang Tid sengeliggende, saa

at jeg var aldeles overladt til Petronella, der var en streng Lærerinde; men hun kunde dog ikke saa meget som tidligere beffjeste sig med min Underviisning. Fra Julie horte jeg kun gennem hendes Breve, der vare lange og udførlige.

Jeg erindrer tydeligt det første Brev. Det var til mig, og jeg læste det høit for Petronella. Hun skrev, at hun havde det godt, at det nye Liv aldeles fortryllede hende, og at Tante Mariane var mageløs venlig imod hende. „Imorgen skal jeg paa Bal,” saaledes endte hun. „Tante har foræret mig en nydelig Balskjole af Tarlatan, da hun meente, at min hvide Badstefjole var altfor simpel.“

Den hvide Kjole for simpel! Det kunde jeg ikke forstaae. Det var jo den af alle hendes Kjoler, der klædte hende bedst, og hun var altid saa smuk i den, men maaskee man ikke brugte saadanne Kjoler i den fine Verden, og maaskee Julie saae endnu smukkere ud i en Tarlatans. Jeg trøstede mig med disse Muligheder og lukkede Brevet. Hun skulde paa Bal, det lykkelige Menneffe! Det var jo iasten. Jeg saae paa Uhrer. Klokkerne var allerede otte. Hun maatte altsaa nu være færdig. Maaskee træder hun nu ind i Balsalen med Tante. Lyfene straae hende imøde, og Herrerne flosser om hende, for at saae en Dands af hende. Hun dandser, neppe berørende Jorden med Foden og fulgt af Alles beundrende Blikke.

Jeg havde saa aldeles hengivet mig til mine Phantasier, at jeg virkelig syntes at see den oplyste Balsal med alle de straalende Baldamer for mig. Jeg horte dem pasfiare og conversere. Jeg saae Julie dandse, nei,

det var ikke længer Julie, det var mig selv. Jeg dandsede, dandsede og dandsede med rødmenende Kinder og tindrende Dine, medens Tante Mariane stod henne i Døren og nikkede til mig, men dog advarende mig for at dandse altfor meget.

Saa langt var jeg kommen og var naturligtvis kommen meget længer, hvis ikke Petronella med sit strenge „Du bestiller jo Ingenting!“ havde revet mig ud af mine Drømmerier. Jeg saae mig forskrækket om. Al! istedetfor i den glimrende Balsal sad jeg i denne lille, snevre Stue, med et Lys ved Siden af mig og med Petronella ligeoverfor mig i Sophaen. Stormen hylede udenfor, Regnen pidskede mod Vinduerne, og der var koldt i Bærelset.

„Jeg troer, jeg gaaer i Seng,“ sagde jeg noget slukoret og greb Lysen.

„Det er nok bedst. Du seer søvnig nok ud,“ svarede Petronella.

Jeg skyndte mig op paa mit Bærelse, fik Klæderne af i en Fart, puttede mig ned under Dynerne og lukkede Dinene med det Dnske og i det Haab, igjen at see den straalende Balsal, men det lykkedes mig ikke. Jeg saae kun Mørke, Mørke overalt, og sov som en Steen.

Julie skrev ofte, men aldrig om Carstensen; men det var jo ogsaa umuligt, da Alt skulde være hemmeligt, og hendes Breve altid bleve læste høit. Jeg var meget nysgjerrig efter at vide, om hun havde truffet ham og talt med ham. Maaskee hun slet ikke havde tænkt paa ham; maaskee det bevagede Liv, hun nu førte, havde fortryllet hende, saa at hun havde glemt alt Andet. Det var dog tænkeligt, og jeg hengav mig til alle mulige

Gisninger. Vinteren forekom mig saa uendelig lang; den syntes aldrig at ville faae Ende. Men Ende fik den dog, og Foraaret stod for Døren.

„Med Foraaret kommer Julie!“ tænkte jeg, og saaledes skete det ogsaa.

Hvor var jeg glad, da jeg atter sad med Julie paa Trappen foran Huset og atter kunde høre hende tale! Vi havde saa meget at fortælle hinanden efter den lange Adskillelse, men det var da især Julie, der fortalte; jeg sad og hørte efter.

„Jeg længes saa meget efter at faae Noget at høre om Carstenjen,“ sagde jeg utaalmelig. „Du har slet ikke skrevet om ham, og jeg har været nærved at troe, at Du ganske havde glemt ham midt i alle Dine Fornoielser.“

„Det var jo ikke muligt at skrive om ham,“ svarede Julie, „men hvor kunde Du troe, at jeg skulde glemme ham? Jeg har altid tænkt paa ham; selv naar jeg var i det muntreste Selskab, var han ikke ude af mine Tanker. Al Verdens Tummel og Larm forjog ikke hans Billed.“

„Men har Du seet ham?“ spurgte jeg ivrigt.

„Ja, og jeg har talt med ham flere Gange, men kun i den sidste Deel af Vinteren. Han er langt fra daleet i mine Tanker, tværtimod han er steget. Jeg elsker ham høiere nu end før, da jeg har seet, hvor høit han staaer over andre Menneſker, idetmindste langt høiere end dem, jeg har lært at kjende, lutter unge Modeherrer og Spradebasser, der kun kunne tale om sig selv og ikke have Interesse for Andet end for deres egen dyrebare Person. Jeg har lært at ſtatte ham høit, og jeg er saa glad der-

over. Han har saa mange Fortrin, som jeg før ikke vidste at paastjønne saaledes som nu."

"Du taler Dig jo ganske varm, Julie," afbrød jeg, "og er formelig begejstret."

"Jeg kan ikke Andet," svarede hun. "Jeg forsikkrer Dig, der er ikke Nogen blandt de Mange, jeg har lært at kjende, der kan taale nogen Sammenligning med Carstenen."

"Det er meget smigrende for alle de Andre," sagde jeg leende. "Han kan da ikke have Grund til at være stiksnig paa Nogen, og jeg kunde have sparet min Frygt."

"Ja, det kunde Du!" Julie kyskede mig og takkede mig for min Deeltagelse.

— Tiden til Petronellas Bryllup nærmede sig nu med raske Skridt. Udstyret var færdigt, og Huset i fuldkommen Stand til at modtage Ægteparret. Det havde umægtelig vundet betydeligt ved Forandringerne. Lyse Tapeter bedækkede Væggene, Møderne vare blevne større og klare, og hvide Sommergardiner faldt i smukke Folder ned paa det malede Gulv. Paa den brede Steentrappe var opstillet en Række Blomsterpotter, hvormed Magens havde villet overraske Petronella. Han ahnede kun lidt, at hun saae ned med høi Foragt paa Blomster og fornemmelig paa Blomsterpotter. Haven var virkelig forskjønnnet. Der var langt Gruus i Gangene, og saavidt jeg kunne skjønne, var Skrubtudsernes foruroligende Antal aftaget i en glædelig Grad. Det Hele var pænt og net, og jeg glædede mig derover paa Petronellas Begne.

Magens gif i en angstelig Spænding og Uro de sidste fjorten Dage, og regnede bestandig ud, hvor længe der var til den 18de Mai, Maalet for hans Onskers

Opfyldelse. Endelig kom den. Bielsen stete i Lyngby Kirke, hvorhen de saa mange Gange vare vandrede sammen, og hvor det maaskee var gaaet op for dem, hvor dyrebare de vare hinanden. Petronella saae ret godt ud den Dag. Hun var iført en staalgraa Silkefjole, der sluttede tæt op til Halsen med en kruset Strimmel. Myrthebrandsen og Brudsløret klædte hende ikke saa ilde, som jeg havde troet, og det Lommetørklæde, som hun idelig førte op til Dinene, havde jeg præsteret. Jeg tør nok sige til min egen Nøds, at det var smukt, og at det var det eneste Haandarbejde, som jeg havde faaet færdigt til rette Tid.

Tidlig om Morgenens kjørte Brudeparret til Kirken, og tilbragte efter Bielsen hele Dagen hos os, indtil de seent om Aftenen kjørte hjem. Det var med virkelige Taarer i Dinene, Petronella tog Afsked med os Alle, og, idet hun bøiede sig ned og kyskede mig, følte jeg, at jeg burde sige Noget. — for Exempel, at jeg vist ofte havde bedrøvet hende og gjort hende imod; men det var mig umuligt, og jeg lod hende kjøre uden at have sagt hende et venligt eller kjærligt Ord. Jeg veed meget godt, at det var stegt af mig, og jeg følte det, men sige Noget, som jeg ikke meente, det var jeg ikke vant til, og Kjærlighed lader sig ikke commandere frem, ikke engang naar vi selv ville commandere den.

Da jeg vaagnede næste Morgen, følte jeg mig saa besynderlig glad tilmode, og havde dog en Fornemmelse, som om Noget manglede mig. Jeg kunde ikke ret samle mine Tanker, og først da jeg kom ned i Havestuen og saae Julie staa ved Theebordet, gik det op for mig, at Petronella var borte. „Nu har Du atter Din Frihed!“

lød det i mit Indre, og jeg hoppede og sprang omkring paa Gulvet til stor Fornøielse for Nolf, der strax sprang omkap med mig.

„Men Olga, hvad er det for en Stoi, Du gjør?“ udbrod Fader, der kom ind i Slobrok og Morgensfoe fra sit Bærelse. „Man kan nok mærke, at Petronella ikke er her længer, for at holde Styr paa Dig.“

„Ja, det er sandt, jøde Fader!“ sagde jeg og standsede. „Hun finder det jo altid meget upasfende og uqvindeligt, naar jeg blot gjør en lille Bevægelse. Hun siger, at det passer sig ikke for en ung Dame, men jeg er jo ingen ung Dame. Jeg er et Barn endnu; ikke sandt, Fader?“

„Ja, naar Du bærer Dig saaledes ad, er Du rigtignok et Barn,“ lo Fader. — „Men kom engang hen til mig og lad mig see paa Dig. Jeg kan jo ikke mere have Dig paa Skjødets.“

Han holdt mig en Alen ud fra sig og sagde. „Det er jo mærkværdigt, hvor Du voxer. Du ligner præcis en Bonnestage, saa lang og opløben Du er.“

Det var just ikke nogen smigrende Bemærkning. Jeg vendte mig fortrydelig bort.

„Men det passer sig ikke for en Bonnestage at gaa med kort Kjole og Mammelukker,“ vedblev Fader leende. „Du kommer virkelig til at anskaffe Dig nogle lange Klæder.“

Det skete ogsaa, og inden ret længe havde jeg en Kjole accurat ligesaa lang som Julies. Jeg følte mig saa værdig, første Gang jeg havde den paa, men følte tillige, at det ikke kunde passe sig, at springe omkring i den Dragt saaledes som før.

„Herefter kommer du til at gaae ligesaa adstadigt som Petronella,“ tænkte jeg. „Kom, Rolf! lad os gaae ned i Haven. Nu maa Du gaae accurat ligesom jeg, ganske rolig ved Siden af mig,“ — og jeg gik med langsomme, gravitetiske Skridt ned ad Grusgangen, fulgt af Rolf, der syntes meget forbauset over sin Herkterindes Værdighed og Anstand.

Pludselig begyndte Rolf at løbe, og — jeg efter den. Der var en broget Sommerfugl, der havde tiltrukket sig min Opmærksomhed, og jeg glemte aldeles min Rolle som Dame. Først da jeg havde løbet Haven igennem et Par Gange, erindrede jeg min ubetimelige Afsærd, og blev ganske slau over at have foregaaet Rolf med et saa slet Exempel.

„Nei, see mig til den lille Dame,“ sagde Fader og skoggerlo, da jeg atter kom hen til Huset. „Jeg havde først nær ikke kjendt Dig, da Du gik i Haven, men saa saae jeg En i fuld Fiirspring fare over Græsplainen, og vidste da strax, at det ikke kunde være nogen Anden end min lille, fjantede Olga.“

Jeg rødmede og taug, thi jeg følte mig meget skamfuld over, at Fader havde været Vidne til min taabelige Opførsel.

— Petronella og Magens besøgte vi tidt den Sommer, og ofte kom jeg der alene paa min Vei til Lyngby. Jeg blev nemlig den Sommer forberedet til min Confirmation. Spadseretouren til dem gennem Skoven var smuk og indbydende. Petronella var en venlig og gæstfri Værtinde. Huset var naturligvis som blæst, og jeg troer nok, at de to Ægtefolk følte sig lykkelige ved hinanden; thi Petronella lod til altid at være blid og søielig.

Naar hendes Mand spurgte hende, hvorledes hun ønskede det eller det, svarede hun altid: „Som Du vil, kjære Mogens.“

Det lod saaledes til, at hun rettede sig efter hans Villie, men Sandheden var dog, at hun altid fik sin egen sat igjennem. Han var meget lykkelig og glad over sin Kone og beklagede stedsse Fader, fordi han havde mistet en saadan Perle, som han kaldte hende.

Vi Andre sørgede dog slet ikke over Tabet af den Perle. Vi havde det tvertimod saa fredeligt og hyggeligt uden hende, og Julie og jeg gjorde alt Muligt for at gjøre Hjemmet behageligt for Fader.

Femte Capitel.

Jeg var bleven confirmeret.

„Det er dog forfærdeligt, hvor Tiden gaaer,“ sagde Fader. „Nu har jeg igjen faaet en voksen Datter. Man mærker, at man bliver gammel.“

„Vist ikke, søde Fader!“ indvendte jeg. „Det vil være længe, inden Alderen trykker Dig. Dit Sind er endnu saa frisk og ungdommeligt, at i den Retning har Du ingen Grund til at frygte for at ældes.“

„Ja vist, Barn, men jeg er dog ofte melancholisk og sorgmodig.“

„Det er fordi Du sidder herude og fanger Griller,“ vedblev jeg. „Du har slet ingen Omgang, og er altfor meget ene.“

„Alene? Jeg har jo Eder, og I ere to kjærlige Børn, der altid hygge og pleie om mig.“

„Det er godt nok,“ svarede jeg leende, „men vort Selskab er ikke nok. Hvis jeg maatte raade, skulde Du leie Dig en Leilighed i Byen, for at faae lidt Omgang med Andre.“

„Det kan der ikke være Tale om, Olga! — Hvor kan Du troe, at jeg vilde forlade dette Sted, hvor jeg har levet saa mange lykkelige Aar? Nei, mit Barn, jeg passer langt bedre herude end derinde.“

„Du har maaskee Ret, Fader, men derfor behøver Du da ikke at leve saa affondret. Du er i den sidste Tid næsten bleven menneskesky. Det er ikke godt for Dig. Du skulde leve lidt mere med Verden.“

Troer Du, at Nogen vil komme herud for at besøge mig?”

Hvorfor ikke? Naar Du blot vilde. Vi leve jo saa nær Byen, og det er ikke nogen uoverkommelig Reise. Men Sagen er, at Du ikke vil, og at Du har saa faa Bekjendtskaber. Du maa see at stifte nogle nye eller at fornøye gamle.“

„Fornøye gamle? Alle mine Ungdomsvenner ere forsvundne for mig i Livets Tummel, og i min Alder indlader man sig ikke gjerne paa at stifte nye.“

„Det kan jeg ikke forstaae,“ sagde jeg og vedblev efter en Pause: „Men naar Du ikke ønsker nogen større Omgang, saa gjør jeg det. Troer Du, jeg kan finde mig i at sidde herude og kufelure hele Vinteren?“

„Det bliver Du vist nødsaget til, mit stakkels Barn,“ svarede Fader med et Suk. „Der er ikke meget Morsskab ivente for Dig, med mindre Tante Mariane vil tilbyde Dig, ligesom Julie ifjor, at være hos hende nogen Tid af Vinteren.“

„Og saa troer Du, jeg vilde forlade Dig?“ indvendte jeg. — „at jeg kunde være borte saa længe fra Dig og Julie? Nei, det er aldeles umuligt. Men det er det Samme; vi skal nok faae en hyggelig Vinter alligevel. Lidt ud kommer jeg vel nok, og saa maae vi naturligvis gjøre Gjengjæld.“

„Ja vist!“ smaalet Fader.

„Det hjælper jo ogsaa, at vi have faaet Hest og

Bogn. Saa er vi da ikke aldeles udelukkede fra Verden. I en halv Time kan vi jo være midt inde i Hovedstaden."

"Saa maa Du kjøre skrap!"

"Det skal jeg nok," sagde jeg og sprang op, da jeg saa Pigen komme ind med Abiserne.

"Er der ingen Breve?", spurgte jeg og tog Pакten fra hende. "Jo, her er jo et til Julie. Vær saa god, Julie! Skynd dig lidt og lad os høre, fra hvem det er."

Jeg gav hende Brevet og ventede utaalmelig paa at høre, fra hvem den zirlige Billet vel kunde være. Med en efter min Mening utaaelig Langsomhed aabnede hun Brevet og sagde med en irriterende No, at det var en Invitation.

"Fra hvem? hvornaar?" spurgte jeg aandeløs, thi herude var en Invitation en meget vigtig Begivenhed.

"Fra Tante Mariane til imorgen Aften," svarede Julie med en Rolighed, der opbragte mig.

"Det er forfærdeligt, saa ligegyldigt Du behandler saadanne Sager," udbrød jeg indigneret og vendte mig til Fader. "Der kan Du see, jeg kommer ikke til at kuffelure hele Vinteren herude. — At sige, hvis Indbydelsen ogsaa gjelder mig," vedblev jeg ganske forstrækket.

"Jo, du skal med," sagde Fader, der havde læst Billetten og lo. Derpaa fordybede han sig i Abiserne.

— "Jeg troer ikke, jeg tager med imorgen," sagde Julie, da vi vare komne op paa vort Værelse.

"Hvorfor ikke?" spurgte jeg forbauset.

"Fordi jeg synes, det ikke er rigtigt at lade Fader sidde alene hjemme."

"Det har Du Ret i. Det har jeg ikke tænkt paa;

-- men det kan der maaffee raades Bod paa. Jeg kan jo bede Petronella om at være hos Fader imorgen Aften. Synes Du ikke, Julie?"

"Det er bedst at spørge Fader derom," meente Julie.

Næste Morgen blev Sagen forelagt Fader til Afgjørelse. Han vilde naturligvis slet ikke vide Noget af, at Julie skulde blive hjemme, og hvad Petronellas Selskab angik, troede han nok at kunne undvære det. Hans Adviser vare ham Selskab nok.

Aftenen kom, og da den mundværlige Berlingske lykkelig og vel ogsaa var kommen, stode vi fire og færdige til at tage bort.

"Farvel, lille Fader!" raabte jeg, kysfede ham og hoppede af Glæde.

"Lad mig dog see, hvorledes Du seer ud," sagde han og skjød Raaben tilside. "Du seer virkelig ikke saa gal ud endda," tilføiede han.

Jeg var i sort Silketjole og forresten meget tarvelig, naar jeg undtager en Række hvide romerske Perler, som jeg havde om Halsen. Det var det eneste Smykke, jeg eiede.

"Lad mig nu see, at I ikke forkjole Jer og ikke komme for seent hjem," sagde han formanende, da han fulgte os til Vognen.

"Hvad det Første angaaer, lover jeg det," sagde jeg, idet jeg sprang ind i Vognen, "men det Andet beroer paa Tante Mariane, der jo har lovet at besøge os hjem."

Veien forekom mig uendelig lang den Aften, men da jeg talte derom og da jeg tilsidst troede, at vi vare kjorte feil, lo Julie mig ud og og skjød Skylden paa min

Utaalmodighed. Det var vist ogsaa Grunden, thi jeg sølte mig ikke rigtig glad, førend vi fjørte ind i Byens oplyste Gader. Hvert Dieblif lænede jeg mig ud af Bognen, for at betragte de Forbigaaende, og hvert Dieblif spurgte jeg Julie, om hun ikke troede, at den eller den pyntede Herre var paa Veien til Tante Marianes Selskab.

„Det kan jeg virkelig ikke sige Dig,“ sagde Julie leende, „men jeg finder det ikke meget sandsynligt, at hele Østergades omdrivende Publikum skal være tilstede hos Tante iaften.“

„Kloffen er vist mange. Vi komme bestemt for silde,“ udbød jeg lidt efter, medens Julie morede sig kosteligt over min Barnagtighed. Endelig naaede vi da vort Bestemmelsessted, og Julie og jeg stode lidt efter i den straalende Sal, omringet af Herrer og Damer, hvis Conversation for mine Øren lød som en Bisværms Summen og Brummen. Tante selv stod lige under Lysekronen i en lys Silkejole og med hoirode Blomster paa Hovedet. Hun kom strax hen til os, smilede venligt til os og forlod os strax for at hilse paa nye Gjester.“

Hjemme havde jeg fundet, at jeg saae ganske net ud, men ved Siden af Tante og alle de Andre sølte jeg mig saa lille og ubetydelig. Jeg vovede næppe at see mig om mellem Damerne. Alle havde Blomster eller Baand paa Hovedet; mine tykke Flætninger vare min eneste Prydelse, og hvad vare de imod alle de utallige Krøller og Bufler, der zirligt snoede sig ned over Panden og Nakken paa disse glimrende Vasener. I min Ufskyldighed beundrede jeg, og, jeg tilstaaer det, misundte dem lidt denne rige Haarsfylde. Besseden trak jeg mig saa

langt tilbage som muligt og kom til at staa bagved et Blomsterbord, hvorfra jeg kunde overskue Alt, uden selv at blive bemærket. Julie var allerede borte fra mig og stod omgivet af en Gruppe Damer, der kjendte hende fra forrige Vinter.

Jeg stod netop og støttede Albuen mod en stor Porcellains Urtepotte, da jeg pludselig hørte mit Navn nævnes paa den anden Side af Blomsterbordet, og jeg saa et sødt lille Engleansigt titte frem mellem Blomsterne. Jeg traadte frem fra mit Skjul, og en temmelig lille og meget blond ung Dame stod for mig. Hendes blaa Silkefjole raslede, idet hun traadte mig imøde, og de gule Loffer spredte sig smukt om hendes hvide Hals. Hendes Dine vare store og blaae, og om hendes Læber svævede et yndigt Smil.

Hun rakte mig Haanden, undskyldte sin Paatrængenhed og bad mig ikke at være vred. Jeg havde staaet saae ene, og hun kunde ikke modstaae Fristelsen at tiltale mig, især da hun kjendte lidt til mig gjennem min Søster.

Hendes Tone var saa venlig, at jeg blev ganske fortryllet af hendes imødekommende Væsen, og snart glemte jeg min Undseelse. Vi toge Plads i en Sopha; hun lo og spøjte paa en indtagende Maade og fik Tiden til hurtigt at gaae.

En Herre kom hen til os. Han ragede høit op over det øvrige Selskab med sin uformelige Figur; hans næsten staldede Hoved sad langt nede mellem Skuldbrene, og han var saa hæslig, at han tildrog sig Alles Opmærksomhed. Jeg vilde netop spørge min nye Veninde, hvem det gamle Uhyre var, da hun pludselig sprang op fra Sophaen og stod ved hans Side. Hun lagde kjælent

sit løkkede Hoved paa hans Arm; længere kunde hun ikke naae ham; og da han slog sin mægtige Arm om hendes smækkre Liv, frygtede jeg næsten for, at den smukke Skikkelse skulde gaae midt over. Jeg var nysgjerrig efter at vide, hvem han var. Det maatte da enten være en Fader eller en Onkel.

Hun nærmede sig mig, trippende afsted med den gamle Herre, med een af hans Fingre i begge sine smaa Hænder, og sagde med en skjelmst Bøining imod mig: „Maa jeg være saa fri at præsentere min Mand for Dem, Froken Lindal!“

Hendes Mand! Jeg stod som himmelfalden. Skulde det være muligt, en saadan Banskabning hendes Mand! I dette Dieblis stod min gode Svoger, Magens, for mig som en Engel i menneskelig Skikkelse.

„Det var smukt af Dig, lille Gussemand, at Du kom og besøgte mig,“ sagde hun kjælent til ham og snoede sit brede Atlæsses Baand om hans lange Fingre. „Jeg troede, Du sad ved Spillebordet.“

„Det gjorde jeg ogsaa, Annie,“ sagde han.

„Saa er det Synd at opholde Dig“ — og hun rullede atter Silkebaandet af hans Fingre. „Gaae Du kun, mit Puds!“, tilføiede hun, idet hun reiste sig paa Taaspidsjerne og klappede ham under Hagen.

„Som Du vil, min Pige!“ — og han marcherede af.

Hvad kunde dog bevæge en saa ung og yndig Pige til at ægte en saadan Mand? Jeg brød forgjæves min Hjerne dermed. Hun stod foran mig og ligesom ventede paa, at jeg skulde sige Noget, maafee endog udbryde i Lovtaler over hendes „Puds“, men da jeg forlegen taug, spurgte hun mig pludselig livligt:

„Har De seet den unge Herre, der staaer derhenne? Han med det krøllede Haar og det mørke Overfjæg?”

„Jeg saae mig om, men kunde ikke opdage ham. „Jeg mener ham, der taler med den grønstribede Dame“, vedblev hun leende.

Mine Dine faldt nu paa en hoi, smuk Herre i Sø-officeers Uniform, der stod halvt bøiet over en Dame i grønstribet Silkefjole.

„Naa, fik De endelig Die paa ham? Veed De, hvem det er?”

„Nei, jeg kjender slet Ingen her i Aften.”

„Det er en Neveu af Deres Tante eller saa omtrent, altsaa en Slags Fætter af Dem. Han har været borte i flere Aar med et Skib, der har tilhørt hans Fader, og er først kommen tilbage for et Par Dage siden. — Saa veed De maaskee ikke engang, at Selskabet iaften er til Ære for ham? Han er nemlig Deres Tantes specielle Yndling.”

„Og hvad hedder da denne min Hr. Fætter?” spurgte jeg.

„Victor Fallesen. — Synes De ikke, han er overordentlig smuk? Rigtignok en temmelig brun Ansigtssfarve, men det kommer af Opholdet i de varme Lande, og forresten klæder det ikke ilde. Vel? — Jeg spørmer for den olivenfarvede Teint. Det er saa pifant.”

„Er det hans Forlovede, han taler med?” spurgte jeg.

„Hans Forlovede? Han er ikke forlovét. Det er Betty Sommer, han taler med. Hun er forlovét, men ikke med ham. Nei, hendes Brudgom er i Australien, for at pleie sin syge Onkel, der nu, mærkværdigt nok, har

ligget for Døden i sex Aar. I al den Tid har hun været adskilt fra sin Elskede, og det synes just ikke, at han har nogen overdreven Længsel efter at see hende. Han kommer saamæn tidsnok hjem, for at see den salmede Blomst."

Jeg vendte mig om, for at tage den saaledes benævnte Skjonne i nærmere Betsyn. Smuk var hun rigtignok ikke med det spidse og magre Ansigt, med de tynde Haarpidse og den gule, indfaldne Hals.

"Jeg maa hen og høre til Betty's Brudgom," sagde min nye Veninde. "Det glæder hende altid, det stakkels Skind! Maafee jeg ved samme Leilighed kan blive præsenteret for Deres smukke Fætter."

Hun nikkede til mig og hoppede afsted. Jeg blev alene tilbage, men kort efter stod min Tante ved Siden af mig.

"Kom, mit Barn! og lad mig præsentere dig for Victor," sagde hun, og idet hun greb min modstræbende Haand, førte hun mig hen til den anden Ende af Salen. Ganske høit udraabte hun Victors Navn, og kort efter manøvrerede Victor sig frem mellem Kniplinger og Garneringer og naaede os endelig udfadt uden at være "løbet paa."

"Kaldte du, Tante?" spurgte han hurtigt og kastede det krøllede Haar tilbage fra Panden.

"Jeg vil blot forestille dig for min Niece, Olga Lindal."

Den unge Mand, der hidtil ikke havde bemærket mig, heftede sine smukke, brune Dine et Dieblit paa mig, og idet han gjorde en let Boining med Hovedet, sagde han muntert:

„Det glæder mig at gjøre deres Bekjendtskab, saa meget mere som vi jo paa en Maade ere Fætter og Cousine.“

Jeg kunde ikke sige et Ord, saa undseelig var jeg ved at blive tiltalt af en ung Herre, og holdt mine Dine stivt heftede paa Gulvet. Da jeg endelig vovede at hæve dem op, saae jeg til min Forfrækkelse, at Tante var gaaet. Jeg saae mig hurtigt om efter hende. Hun stod i Døren til Spisestuen og opfordrede Selskabet med lydelig Røst til at føre Damer tilbords.

Jeg følte mig høist ulykkelig, thi der var al Sandsynlighed for, at Fallesen vilde tage mig tilbords, da vi stode alene sammen. Almindelig Høflighed krævede det jo, og han vilde vel næppe kunne undgaae at vise mig den Opmærksomhed, hvor stort Offer han end derved bragte. Ved Tanken derom vendte jeg Hovedet uvillig til den anden Side, idet jeg lod, som om jeg betragtede en chinesisksk Vase og rent havde glemt ham.

„Frøken, maa jeg byde Dem min Arm?“ lod det bagved mig. Det var hans Stemme. Den havde slet ingen ubehagelig Klang, tvertimod! Rødmende vendte jeg mig om og lagde tøvende min Arm i hans. Han maa vistnok have mærket min Rørelse, thi med et let Smil og et hurtigt Diekast sagde han:

„De er da vel ikke bange for at betro Dem til mig, Frøken Lindal?“

Jeg lo af min Barnagtighed, og vi gik ind i Spisestuen. Der var dækket et stort Bord i Midten og nogle smaa paa hver Side.

„Onsker Frøkenen at sidde her?“ spurgte min

Kavaleer og førte mig hen til et af de smaa Børde. „Jeg finder det langt gemtligere her end ved et stort Bord.“

Jeg havde naturligtvis Intet at indvende, og vi toge Plads. Det lod næsten til, at vi skulde være Solo ved Bordet, thi alle de Andre oversaae vort lille Bord og samlede sig i Midten. Jeg yttrede min Frygt si Iden Anledning og spurgte, om vi ikke skulde flytte os.

„Hvorfor det?“ spurgte han med et skjelmst Smil. „Det er dog, som jeg siger; De har slet ingen Tillid til mig. De tænker ikke godt om mig, og hvorfor? Blot fordi jeg er en Sømand, der har tilbragt sin meste Tid paa Søen og maaskee ikke har saa fine og beleevne Manerer, som andre kjøbenhavnske Herrer.“

„Nei, De tager virkelig feil,“ vovede jeg at sige. „Men, Herre Gud!“ vedblev han, „fordi jeg ikke kan courtisere og complimentere som mine Herrer Brødre, Søofficererne, kan jeg derfor ikke være ligesaa god som de?“

Han saa saa besynderligt spørgende paa mig. Hvor jeg godt kunde lide hans utvungne Væsen og hans ærlige, aabne Ansigt! Han talte saa usorbeholdent til mig. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare, og ærgrede mig over min dumme Ubehjælpelighed.

„Jeg troer ikke,“ sagde han videre, „at jeg falder i de fleste Dameres Smag, da jeg som sagt ikke forstaaer at convertere paa den Maade, de finde Behag i; men jeg tør nok haabe,“ tilføiede han med sagtere Stemme, „at De ikke strax vil forkaste mig.“

„Hvorfor haaber De det?“ spurgte jeg, atter rødrende. „Fordi jeg troer, at De ikke er som andre Damer. De er endnu saa ung og har vist ikke seet saa Meget af

Verden, at den har kunnet forvænne og fordærve Dem. De er endnu saa uerfaren i Livet, og er endnu ikke smittet af den."

"Det haaber jeg, aldrig jeg skal blive," udbød jeg og fik pludselig Mod. „Desuden lever jeg paa Landet og kommer altsaa ikke i Berøring med Verden."

I mit stille Sind forundrede jeg mig over, at en ung Mand, der vist ikke kunde have saa megen Erfaring, allerede havde en saa stor Fordom mod Verden, og talte til mig i en saa belærende Tone, som om han betragtede mig som et Barn og ikke som en voksen Dame. Jeg følte mig vel lidt stødt, men det gik strax over, og jeg gjorde ingen videre Anstalter for at skifte Plads.

Skjebnen vilde dog ikke, at vi skulde være alene, thi Frøken Sommer kom med sin Kavaleer hen til os, og toge efter nogen Deliberation Plads hos os. Jeg havde nu Leilighed til at betragte hende nærmere. Hun havde ikke noget ubehageligt Udvortes, og trods hendes flydende Tunge havde hun kloge og forstandige Dine.

Jeg maatte faae det Indtryk af hende, at hun var sin Forlovede overordentlig hengiven, thi enhver Sætning, hun sagde, begyndte med: „Min Forlovede siger — min Forlovede mener — min Forlovede er overbevist om" — o. s. v., saa at hun syntes, at være mærkvardigt inde i sin Forlovedes Tankegang og Meninger. — Mon hun ogsaa vidste, hvad han tænkte om hende? — Jeg talte lidt med hende, men min Opmærksomhed blev snart vendt fra hende af Gallejen, der spurgte mig om, hvor paa Landet jeg boede.

"Det er ikke meget langt borte," svarede jeg. „Min Fader eier et Sted i Nærheden af Charlottenlund."

„Bed Charlottenlund? Jeg maa tilstaae, at jeg i min Fraværelse har glemte saa meget af Kjobenhavns Omegn, at jeg næppe veed, hvor langt Charlottenlund ligger herfra.“

„En lille Miil,“ svarede jeg.

„Ikke længer? Saa tilbringer De vel den meste Tid herinde i Byen.“

„Paa ingen Maade! Vi komme her meget sjældent.“

„Men saa maa De jo kjede Dem forfærdeligt?“

„Kjede mig? Jeg har endnu aldrig kjedet mig.“

„Det er en Lykke for Dem. Men Vinteren maa dog være Dem meget lang. Hvorledes faaer De den til at gaae?“

„Fortræffeligt! Jeg stiller ikke store Fordringer. Jeg syer, læser, spadserer og — — —“

„Og hvad?“

„— og seer paa Søen. Jeg har nemlig stor For= kjærlighed for Søen, maa De vide.“

„Virkelig? Det glæder mig at høre.“

„Det har vel de fleste Mennesker,“ sagde jeg.

„Sandt nok! Naar den er rolig og stille, naar Solen skinner paa den, og Skibene for fulde Seil glide henad den, saa holde Folk nok af den. Saa kjøre de ud og see paa den, i smukke Equipager, eller de gjøre en Lysttour paa den i muntert Selskab; men om Vinteren, naar den er mørk og oprørt, uden Skibe og uden Sol, hvem bryder sig saa om den? Hvem tager saa ud for at beundre den? Hvem finder saa Poesi i den? Og det er der dog, megen Poesi, ofte mere end om Sommeren. Det veed jeg bedst, som har pløiet den saa mange Vin= tere.“

„Men De vil da ikke forlange,” udraabte jeg, „at Folk skulle tage bort fra deres varme Stue og hyggelige Hjem, og kjøre ud paa Strandveien i Kulde og Blæst?”

„Ligesaa godt som i Stov og Gæde. — Men jeg forlanger det heller ikke. Man skulde gjøre det af egen Drift.”

„Jeg har saamæn ikke seet et Menneske, at sige en Kjøbenhavnner, derude om Vinteren i al den Tid, vi have boet der,” sagde jeg, men rødmede lidt, da jeg i det Samme kom til at tænke paa Carstensen, „men jeg er ganske enig med Dem i, at Soen er smuk, mageløs smuk om Vinteren. Jeg har ofte i flere Timer været fængslet af dens mørke Alvor og barske Bildhed.

„Ja, ikke sandt? Folk skulde blot vide, hvor smuk den er, saa vilde de nok komme ud til den og for et Par Timer forlade det Tant og Hjas, der optager deres Tid og opfylder deres Tanker. Det skulde blot være Mode, saa kom de nok. Saa vilde Ingen staae tilbage.

„Nu er De altfor slem,” sagde jeg. „Siden det ligger Dem saa meget paa Hjerte, skulde De gaae omkring og prædike Omvendelse iblandt de ugudelige Mennesker. Mig har De ikke faaet omvendt, thi jeg har aldrig været ugudelig i den Retning. Har jeg vel?

„De er en sand Engel, og De maa hjælpe mig at prædike Moral for de Dødelige,” sagde han leende, og jeg istemte Latteren. Min Frygt og Undseelse var nu aldeles glemt, og vi passerede frit og utvungent med hinanden, især om Landlivet.

„Siden De boer paa Landet,” begyndte han igjen, „saa har De vel idetmindste en Hund til Beskyttelse og Forsvar?”

„Det kan De troe,“ udbrod jeg, henrykt over at komme ind paa mit Yndlingsgebet. „Jeg har den yndigste Hund, man kan tænke sig, og ganske for min egen Mund.“

„Det er vel en Vænehund, der staaer i Gaarden og holder Vagt?“

„Paa ingen Maade, min Herre! Jeg holder ikke af Vænehunde. De ere saa simple; nei, min er af en ædlere Race, og dog ikke mindre paapasselig.“

„Saa tør jeg vædde paa,“ vedblev han drillende, „at det er en lille arrig Moppe, der gjør ad Enhver, der nærmer sig, og i det Hele udmærker sig ved et gnævnt Temperament.“

„Hvor kan De troe, at jeg vilde eie en Moppe? Den passer sig kun for gamle, fære Zomfruer, og ikke for en ung Pige.“

„Det har De Ret i. Det er naturligvis en lille, silkeblød, yndig Damehund, der hele Dagen nyder den paradisiske Tilværelse at ligge i Deres Skød og blive kjalet for.“

„Atter skudt forbi!“

„Saa maa det være en stor, herlig Jagt- eller Hønsenhund, der trostigt følger Dem, hvor De gaaer og staaer, altid rede til at forsvare Dem for Overfald. Thi en lille, hjulbenet Grøvlinghund kan det da umuligt være?“

„Nei, men det er heller ingen Hønsenhund. Det er — en Mynde!“

„En Mynde? og det kalder De et trofast Dyr? Det er det snedigste, lumskeste og underfundigste Dyr, jeg kjender.“

„Hvad behager?“ spurgte jeg, og jeg sølte Blodet stige mig til Hovedet. „Jeg forstod vist ikke, hvad De sagde. Kolf er hverken lumst eller underfundig. Det kan jeg forsikre Dem.“

„Jeg vover alligevel at betvivle det,“ vedblev han leende. „Jeg har nu engang en stor Antipathi for alle Mynder.“

„Det er meget eensidigt af Dem,“ svarede jeg heftigt, da jeg var yderlig fornærmet paa Kols Begne. „Man kan ikke tænke sig et ædlere og smukkere Dyr. De skulde blot see dens gratiose Spring.“

„Den kan være smuk nok at see til,“ meente han, „men til Ven og Ledsager vilde jeg aldrig vælge mig den.“

„De har saa mange besynderlige Anfæelser. Det er vist meget vanskeligt at gjøre Dem tilpas!“ udbrod jeg med stigende Ivrighed.

„Aldeles ikke, men De er nu engang bestemt paa at have flette Tanker om mig.“

Vi fortsatte Striden endnu nogen Tid og vilde uden Tvivl have vedblevet den, hvis jeg ikke pludselig havde indseet, hvor taabelig min Opførsel i Grunden var. At blive uenig over en saadan Bagatel! Men for mig var det rigtignok ingen Bagatel, om end Andre vilde finde det naragtigt af mig. Kols Vre stod jo paa Spil. — Hvad maatte han tænke om mig? Mit Die faldt tilfældig i Speilet ligeoverfor mig, og jeg saae, at mine Kinder blussede, og at mine Dine straaled af Bevægelse.

Hvor jeg skammede mig over min Barnagtighed! Hvorfor kunde jeg aldrig blive fornuftig? Jeg pressede mit Pommelørklæde mod mine glødende Kinder, for at

ffjule deres Blussen, medens jeg paa samme Tid fastede et stjaalent Blik til min Sidemand, for om muligt at læse i hans Ansigt, hvad han tænkte om mig. Et flygtigt Smil spillede om hans Læber, medens han som i Tanker saae ned paa sin Tallerken.

Hvad tænkte han dog paa? Hvorfor smilede han saa spodst? Var det min Barnagtighed, Smilet gjaldt? — det var ikke til at udholde, og jeg sølte en stor Lettelse, da Tante Mariane lidt efter gav Tegn til at have Maaltidet, hvorved vor Samtale var forbi. Jeg sprang hurtigt op fra Stolen, og modtog taus min Kavaleers Arm, der førte mig ind i det næste Værelse. Jeg vovede ikke at see op, da jeg atter trak min Arm ud af hans, og vendte mig hurtigt til Siden.

„Jeg haaber da ikke, vi ere Uvenner,“ sagde han, idet han let buffede for mig.

„O nei!“ stammede jeg rødmende. „Det var taabeligt af mig at blive saa ivrig.“

Jeg kunde ikke undgaae at see paa ham, da jeg havde talt, og jeg mødte hans ærlige, aabne Blik, hvorpaa jeg hastigt smuttede bort. Tjeneren meldte mig kort efter, at Bognen var parat, og jeg gif hen til Julie for at meddele hende den glædelige eller ikke glædelige Tidende. Tante fandt, at jeg var altfor varm til nu at tage bort, og betragtede opmærksomt mit blussende Ansigt.

„Nei, det er bedst, at vi tage hjem. Fader venter os vist med Længsel,“ meente Julie, og dermed var den Sag afgjort.

Fallesen stod i Døren, da vi havde taget Afsked, og hjalp os Shawlerne paa. Jeg tænkte et Dieblisk paa at række ham Haanden, da vi gif; det syntes mig naturligst,

men da Julie ikke gjorde det, fulgte jeg hendes Exempel. Et Dieblif efter sadde vi i Bognen og rullede afsted fra den oplyste Selfabsfal, fra den travlt befærdede By og ud ad den eenfomme Landevei. Jeg sad tilbagelænet i Bognen i mine egne Betragtninger. Mine Tanker vare hos Fallesen. Hans frække og muntre Ansigt stod levende for mig.

„Hvad tænker Du paa,“? spurgte Julie pludselig.

„Jeg? — Jeg tænker paa — — —, jeg tænker paa, hvad der dog kan have bevæget en saa nydelig, ung Dame som Fru Grove til at tage en saadan Bavian til Mand,“ svarede jeg med mageløs Conduite.

„Penge!“ var Julies lakoniske Svar, og lidt efter tilføiede hun: „Kammerraaden er meget rig, og hans Kone meget hengiven til Pragt og Luxus.“

Jeg forstod næsten ikke, at det slet ikke var faldet mig ind, og at jeg havde været saa eenfaldig at troe paa hendes Kjærlighed til ham. Nu, da jeg erindrede hendes kostbare Dragt og mange Smykker, stod det Hele klart for mig. Det gjorde mig ondt at have gjort den Opdagelse, da jeg fra første Dieblif saa godt havde kunnet lide hende, og strax var blevet indtaget af hendes forekommende Bæsen. Forresten var Kammerraaden, efter Julies Sigende, en meget brav Mand, der kun havde den Feil, at forgude sin Kone over al Maade.

„Men siig mig, Olga,“ vedblev Julie og saae mig skjelmst ind i Diet, „var Fru Grove virkelig den Eneste, Du tænkte paa? Var slet ingen Anden Gjenstand for Dine Betragtninger?“

„Hvem skulde det vel være?“ svarede jeg og traf

mig saa langt tilbage som muligt for at undgaae hendes speidende Blik.

„Man kan jo ikke vide det. For Exempel denne Fallesen. Du talte temmelig meget med ham ved Bordet.“

„Hvor kan Du troe det, Julie! Jeg er saamæn altfor sovnig til at tænke paa ham,“ og jeg strakte mig gabende i Krogen af Vognen.

„Sovnic, naar man kommer fra Selskab? Det har jeg aldrig endnu oplevet, undtagen naar man har kjedet sig tilgavns, og det troer jeg ikke, Du har.“

„Du kan jo ikke vide det.“

„Jeg saa Dig jo tale saa ivrigt ved Bordet, og dit Ansigt blussede som en Rose.“

„Saa?“ — Det var Alt, hvad jeg svarede hende, og jeg lod som jeg sov. Det ærgrede mig, at hun ogsaa havde bemærket min Ivrigheid. Hvad enten hun nu troede, at jeg virkelig sov, eller ikke, saa sagde hun ikke et Ord mere til mig, førend Vognen holdt udenfor vort Huus.

„Olga! nu er vi hjemme!“ raabte hun og sprang ud af Vognen. Fader stod i Døren og modtog os. Han havde den Aften læst sine Aviser to Gange og ventede os med Længsel.

„Men det gjør ikke Noget, naar I blot har moret Jer,“ sagde han.

„Det har vi,“ udbrod jeg, men sølte mig slet ikke oplagt til at begynde nogen Samtale saa seent paa Aftenen, og var glad ved saa snart som muligt at kunne slippe op paa mit Værelse. Det var ikke for

at sove, dertil var mit Sind altfor meget i Bevægelse; men for at tænke, tænke over Aftenens Handelser. I min Enkommelse gjennemgik jeg ethvert Ord, som Fallesen havde sagt, og jeg faldt først isøvn længe efterat Julie var gaaet til Ro, i en tryk og vederkvægende Søvn.

Sjette Capitel.

„Olga! hvor længe har Du ifinde at sove? Kloffen er mange, og Theen venter. Jeg har allerede været oppe en god Time, og Du ligger endnu og dovner.“

Jeg slog Dinene op. Julie stod fuldt paaklædt ved min Seng; Solen kastede sine Straaler ind gennem Vinduet, og Ilden knittede i Kaminen. Da jeg vel var vaagen, forlod Julie Stuen og hoppede ned af Trappen. Jeg pleiede ellers at være slink til at staae op om Morgenene, men idag var det anderledes. Jeg kunde næppe løsrive mig fra Sovnen og betænkte mig adskillige Gange paa at staae op.

„Jeg vil aldrig oftere gaae i Selskab,“ sagde jeg til mig selv. „Det er altfor kjedeligt at føle sig saa træt og utilpas Dagen efter.“

Endelig overvandt jeg mig selv, og saa Minuter efter var jeg nede i Dagligstuen. Julie sad allerede og spæde, og Fader havde igjen taget fat paa Aviserne. Jeg bød Fader Godmorgen, gjorde Undskyldning, fordi jeg kom saa silde, og tog Plads ved Thebordet. En Kop Thee var snart druffet, og jeg gik hen til Vinduet. Soen var mørk og i Dyrer, og, skjøndt Solen skinnede, saa Alt dog saa koldt og trist ud, at jeg besluttede at

opgive min sædvanlige Morgentour. Jeg satte mig til mit Arbeide. Tiden fløi hurtigt, da jeg havde saa Meget at tænke paa og saa Meget at fortælle. Fader vilde vide Besset om Alt; jeg fortalte ham, hvem der havde været i Tantes Selskab, og nævnedes deriblandt Groves.

„Grove? Jeg har kjendt det Navn før,” udbrød Fader. „Jeg skulde tage meget feil, om jeg ikke kjendte ham fra tidligere Tid. Siig mig, er han ikke meget stor og meget blond?”

„Stor er han tilforladelig,” svarede jeg, „men om han har været mørk eller blond, er mig ikke muligt at sige, da han ikke har et eneste Haar paa sit Hoved.”

„Al! ja! Tiden har vel ogsaa forandret ham som os Andre.”

„Men det kan jeg sige,” vedblev jeg, „at han er urimelig hoiffuldret, meget grim, meget lang og storslaaet, og at han, saavidt jeg kan huske, hedder Gustav til Fornavn.”

„Gustav Grove! Det er rigtigt,” sagde Fader. „Det maa bestemt være min gamle Skolekammerat og Ungdomsven. Han svarer ganske til din Beskrivelse. Skjøndt han altid maatte være Syndebuk i Skolen, kunde jeg dog godt lide ham. Han var vel noget indsluttet, men meget godmodig.

„Det lod han til at være endnu,” afbrød jeg.

„Han sværmede altid for smukke Damer,” vedblev Fader, „og man drillede ham altid med, at en Person af hans Ydre aldrig kunde blive gift, og jeg kan derfor tænke mig hans Henrykkelse over endelig at faae en saa smuk Kone, som Du siger, hun er.”

„Ja, meget smukkere, end han fortjener.“

„Det skal Du ikke sige. Nu vil hun netop gjøre Alt, for at vise ham sin Taknemmelighed, og han ahner næppe, at hun har taget ham for hans Formues Skyld, og det er da heller ikke nogen afgjort Sag. Jeg kunde have Lust til at see ham engang igjen.“

Fader blev formelig livlig ved at opfriske gamle Ungdomserindringer, og han talte mere den Dag, end han længe havde talt, og var i oien synligt bedre Humør.

De følgende Dage glede let og hurtigt hen for mig. Jeg følte mig saa glad og tilfreds, og mit Sind var saa opfyldt, at jeg ikke kunde gjøre mit Udsagn tilffamme, at jeg aldrig kjedede mig. Jeg kan ligesaa gjerne strax tilstaae, at jeg tænkte meget paa Falleten, og at hans Billed stod klart for mig med det brune, krøllede Haar og det forstandige Blik. Var det da saa forunderligt, at han havde gjort Indtryk paa mig? Han var jo smuk, livlig og elstværdis, og ovenikjøbet den eneste unge Herre, der nogensinde havde talt med mig og endog viist mig nogen Opmærksomhed. Hvis jeg havde levet mere i Verden og ofte seet fremmede Ansigter om mig, vilde jeg maaskee snart have glemt ham, men herude i min Ensomhed, hvor jeg ikke kjendte til Udspreddelser, og hvor jeg ingen Mennesker saae, var det naturligt, at jeg fastholdt hans Billed og gjerne dvælede ved Tanken om ham. Arbeidet gik raft fra Haanden, naar jeg tænkte paa ham, men dertil knyttede sig snart Dusket om igjen at see ham.

„Han kunde gjerne komme herud,“ sagde jeg til mig selv. „Han lovpriiser jo selv Søens Skjønhed om Vinteren; hvorfor kommer han da ikke ud for at see den?

Han bryder sig jo ikke om Kulde og Storm, og Forretninger har han jo ingen af."

Naar Alt kommer til Alt," vedblev jeg i mine Tanker, „hører han dog maaskee ogsaa til dem, der foretrække at drive paa Østergade og kun have Tant og Fjas i Hovedet. Maaskee var det kun Phraaser, naar han talte saa smukt om Poesi og fordømte de prosaiske Hverdagsmennesker." — Nei, det kunde jeg dog ikke troe. Nei, hans Dine straaledede jo af Begeistring, og hans Ord havde en overbevisende Kraft og Sandhed.

Hver Gang, jeg saae Nogen gaae forbi vort Huus, troede jeg det var ham, men blev altid skuffet. Ikke engang Tante Mariane kom herud; hun kunde dog have fortalt mig lidt om ham. Der kom Ingen, og vi fortsatte vort eensformige Liv.

— „Fader," sagde jeg en Aften, da Lampen var tændt, og Theen stod paa Bordet. „Synes Du ikke, vi skulde gjøre et lille Selskab?"

„Selskab? Jeg troer, Du primer," sagde Fader og lod Nisjen falde. „Det er da Dit Spøg."

„Paa ingen Maade! Det er mit ramme Alvor. Du trænger til den Opmuntring." — Det var virkelig min oprigtige Mening, thi Fader var de sidste Dage falden tilbage i sine mørke Grublerier.

„Og hvem troer Du vil komme herud? — Og vi kende jo desuden Ingen, vi kunne indbyde."

„Jeg mener naturligtvis ikke noget stort Selskab; kun et ganske lille. Jeg har allerede tænkt paa, hvem vi kunne indbyde."

„Lad høre da, Barn!" begyndte Fader, der syntes at faae Interesse for Sagen.

„Seer Du, først og fremmest maae vi have Tante Mariane og Egtefolkene fra Ordrup. Dernæst kunne vi jo godt indbyde Groves. Du kjender jo Manden, og Julie og jeg kjende Konen.“

„Nei, det gaaer ikke an, de fremmede Mennesker!“ meente Fader.

„Vist saa,“ svarede jeg ganske bestemt. „Du saaer derved Leilighed til at fornøje et Ungdomsbekjendtskab, og Fruen har desuden været saa venlig imod os.“

„Naa ja, vi kan jo tænke over den Ting. Er der saa Flere, Du har tænkt paa?“

„Saa er der Helene Binding, min Præstekammerat. Det er en rar Pige, som jeg godt kan lide, og Du veed, hendes Forældre vare altid saa forekommende imod mig, medens jeg gif til Præsten.“

„Er der Flere endnu?“

„Nei, med mindre Du vil have en Herre til et Spilleparti?“

„Et Spilleparti! Gud veed, hvor længe det er siden, jeg har rørt et Kort.“

„Netop derfor vil det mere Dig. En lille L'hombre vil sætte Dig i godt Humeur.“

„Jeg troer næsten, Du har Ret. Et Parti med Magens, Grove og min kjære Justitsraad inde fra Byen, med hvem jeg saa tidt i gamle Dage har prøvet Kræfter. Det gaaer nok.“

„Men der er En, vi vist ikke kan undgaae at indbyde,“ afbrød nu Julie, der hidtil havde været en taus Tilhører.

„Hvem er det?“ spurgte jeg med største Forundring.

„Det er den unge Victor Fallesen. Han boer jo

hos Tante, og det vilde dog see besynderligt ud, hvis han ikke fulgte med hende herud."

"Nei," indvendte Fader; "han er for fin for vort tarvelige Huus, og vil naturligvis kjede sig."

"Det kan jeg dog ikke indsee. Han kjender jo dem, der komme her, og det er ialfald en Hoflighed mod Tante Mariane. Hvis han ikke har lyst at komme, kan han jo sige Nei. Jeg kan see paa Olga, at hun er af samme Mening som jeg."

"Saa maa det naturligvis skee," sagde Fader. "Det er jo Olga, der har arrangeret Selfabet, og hun staaer for det Hele. Naar hun vil, vil jeg ogsaa."

"Tak, lille Fader!" udbrød jeg fornøiet. "Saa bestemmer jeg det altsaa til næste Uge, og lader Fallesen komme med paa Listen."

Der blev først skrevet til Tante Mariane, og jeg imødesaae med Længsel hendes Svar. Det kom og berettede, at hun og den unge Herre skulde have den Fornøielse at komme. Jeg skulde altsaa igjen være sammen med ham, og tilmed i mit eget Hjem. Mit Hjerte bankede i glad Forventning, medens det tillige bankede af Frygt for, at han ikke vilde føle sig tilpas i vort tarvelige Huus, hvor Alt var indrettet saa simpelt som muligt, og hvor der ikke var Spor af den Luxus og Elegance, som han var vant til i Tantes Huus.

Min Opgave var nu, at gjøre det saa behageligt for ham og de andre Gjester, som det stod i min Magt, thi hvor lille og fordringsløs vor Bolig end var, var den dog hyggelig og beqvem.

Petronella, der først gjennem Indbydelsen blev underrettet om den store Begivenhed, kom farende fra Ordrup

for om muligt at forhindre den, men det var for seent; Indbydelserne vare alle affendte; det havde vi sørget for, førend hun fik Nys om Sagen. Hun maatte altsaa finde sig deri og nedlade sig til at bæere os med sin Nærværelse den Aften. Hun tilbød som en Nødvendighed, at hun vilde komme om Formiddagen og hjælpe os, men Julie og jeg frabade os al videre Indblanding, og hun trak sig meget indigneret tilbage, efterat have forudsagt, at det vistnok vilde blive en net Aurretning, naar ingen fornuftig Person tog sig af det. Hun lod endog saa nogle Ord falde om „Prostitution.“

Vi havde imidlertid stor Tillid til vor egen Dygtighed og lode os ikke affrække af hendes Spaadomme. De Dage, der gik forud for Selskabet, vare aldeles optagne af Trævlhed i alle Retninger, og Julie og jeg vare en Dag inde i Byen, for at gjøre Indkjøb. Vi kom netop op fra en Urtekrammer, jeg med en stor Eidammer i Favnen, og Julie med Armene fulde af Stearinlys, da — hvem anden skulde vi møde i den Situation end Fallesen? Jeg havde nær ladet Eidammeren falde af Forskrækkelse, men besad dog Aandsnærværelse nok til at skjule den under Kaaben, da jeg ikke for Alverden vilde, at han skulde see mit Indkjøb. Jeg rødmede dybt, da han hilsende os, og sølte, at jeg gjerne vilde have mødt ham paa ethvert andet Sted, kun ikke i en Kjelderhals.

Det var lidt Forsængelighed, da det dog var en ærlig Sag at komme op fra en Urtekrammer, og jeg behøvede da ikke at skamme mig over, at vi selv besørgede vore Grinder, da vi kun havde een Pige. Men det hjalp ikke; i daarligt Humeur fulgte jeg Julie, der slet ikke tænkte paa at skjule sine Stearinlys, men tvertimod

syntes at have sin Fornøielse af at præsentere Pakken for Alles Dine. For mig havde Eidsammeren tabt al sit Værd.

— Endelig kom den store Dag. Fra den tidlige Morgenstund vare vi i stadig Bevægelse for at ordne Alt. Det forgyldte Porcellain, der ikke var blevet rørt i mange Aar, fik Lov til at komme frem for Dagens Lys og blev omhyggeligt afvasket. Sølvtoiet, der slet ikke lignede Sølv længer, fik en fuldstændig Afpolering. Julie lavede Kager og Kringler, medens jeg huggede Sukker og pidskede Gløde.

Vi vare muntre ved vort Arbejde, formodentlig fordi det gik saa sjældent paa, og især fordi vi vare frie for Petronellas Hjælp, der kun vilde have været os til Plage og Besvær. Fader gik i Uro og Spænding hele Dagen, og det lod til at have en god Virkning paa ham, da det rev ham ud af hans gamle, vanlige Folder og adspredte hans Sind. Han gik og pudslende saa med det Eine og saa med det Andet; saa efter om Spillebordet var i Orden og blandede Kortene vist en Snees Gange; thi Spillepartiet var for ham Glandsunktet i hele Festen.

Endelig var Alt færdigt. Der saa virkelig meget hyggeligt ud i vor lille Dagligstue, naar jeg selv skal sige det. Lamperne vare tændte, Gardinerne trukne for, Kænestolene placerede om Bordet, og Blomsterbordet prangede foran Vinduet med de smukkeste Hyacinther. Jeg kastede det sidste prøvende Blik om i Stuen og satte mig derpaa roligt ned for at oppebie Gæsternes Ankomst.

„Hvem mon der kommer først?“ spurgte jeg mig selv og saa paa Uhret. „Det bliver bestemt Petronella; hun er af de præcise Folk,“ men i det Samme kjørte

en Bogn frem for Døren og holdt. Det kunde ikke være Petronella, thi en Luxus, som at kjøre, blev ikke tilladt i det Magensske Huus, — „altsaa maatte det være nogle Andre; maaskee Tante Mariane og — — —“

Mit Hjerte fik ikke Tid til at banke, da Døren i det samme Dieblit gik op, og Helene Binding traadte ind.

„Hvor det var smukt af Dig at komme,“ udbroød jeg og ilede hende imøde.

„Hvorfor?“ spurgte hun. „Det er jo rigtignok koldt, og Veien hertil er ikke den bedste, men Du veed nok, at Fader sparer aldrig paa Heste og Bogn, naar det gjelder min Fornøielse.“

„Ja, jeg veed nok, at Du faaer alle Dine Ønsker opfyldte, og at du er paa gode Veie til at blive i Bund og Grund spoleret?“

Det var virkelig Tilfældet. Helene var eneste Barn, og blev forgudet og forkjælet af sine Forældre, der saae et Lys i hende og lode hende have sin Villie i Alt. Hun var ikke vant til i nogen Henseende at rette sig efter Andre, endnu mindre til at gjøre nogen Opoffrelse for Nogen. Hun fandt, at det var en Selvfølge, at hun førte et saa behageligt Liv som muligt, og at det var umuligt, at hun kunde undvære et eneste af alle de Gøder, hun havde. Men desuagtet havde hun dog et kjærligt Hjerte, og bag det muntre, sorgløse Ydre laa megen dyb Følelse gjemt; derom var jeg overbevist. Livlig og underholdende, som hun var, blev hun feteret og afholdt, og hendes interessante og pikante Ansigt kunde ikke Andet end vække Opmærksomhed. Hun forstod at tale med Alle og om Alt, og hendes gode Forstand røbede sig ofte i vittige og morsomme Indfald.

„Du veed ikke, hvor jeg har længtes efter Dig,” udbød hun med et indtrængende Smil, idet vi toge Plads i Sophaen. „Jeg har jo næppe seet Dig siden vor Confirmation, og jeg har saa meget at fortælle Dig. Det var dog en yndig Tid dengang,” vedblev hun og blev pludselig alvorlig. „De Timer, vi dengang tilbragte, vare de lykkeligste i mit Liv, og dengang var jeg ogsaa meget bedre end nu.”

„Det er da ikke saa længe siden,” indvendte jeg, „at Du kan have forandret Dig til det Værre.”

„Lang Tid nok til at spolere mig,” sagde Helene og rystede paa Hovedet. „Denne Vinter har jeg tilbragt i Suus og Duus, og det har været til stor Skade for mig. Tænk Dig, Olga, jeg har ofte glemt, at der var høiere og ædlere Nydelse til end de Fornøielse og Glæder, som Selskabslivet giver. Jeg har levet blot for at more mig, og kun beffjefstiget mig med Baller og Baltoiletter, saa at jeg ikke har haft Tid til at tænke paa Andet.”

„Men Du har dog — — —,” begyndte jeg.

„Ja, jeg har haft gode Forsætter nok, men til ingen Nytte. Jeg morer mig altid saa mageløst, hvor jeg er, og jeg kan ikke renoncere paa at dandse. Jeg kan ikke. Hvad ligner ogsaa et Bal? Naar man hviroles henad det boneede Guld til den brusende Musik, saa lever og aander man kun for Diebliffet. Ikke sandt?”

„Det veed jeg virkelig ikke. Jeg har aldrig forsøgt det,” svarede jeg leende.

„Du Stakkel! Jeg beklager Dig. Du har saa ingen Idee om den Nydelse; man converserer og coquette-rer, inclinerev og declinerev, man — —” og Helene for-

tabte sig nu saa meget i sin Enthousiasme, at hun aldeles glemte sin forrige Alvor og mørke Tanker, og lo og spogte med en munter Naturlighed, der klædte hende henrivende godt.

Jeg sad imidlertid i lidt Værtindeseber over vore Gjesters lange Udeblivelse, og saae utaalmelig til Uhret.

„Hvem venter Du saa længselsfuldt?“ spurgte Helene pludselig. „Det er jo en Gru, saa Du har travlt med Klokken. Men tys! der kommer en Bogn. Du bliver jo ganske rød. Hvem kan det være, der saaledes kan bringe Dig ud af Fatning. — Nu saae vi at see,“ tilføjede hun med et skjelmst Blik og vendte sig mod Døren.

Døren gik op, og Tante Marianes imponerende Skikkelse viste sig, fulgt af Fallesen. Helene smilede betydningssfuldt til mig, og jeg sølte mig i en pinlig Forlegenhed. Heldigviis kom Fader og Julie paa samme Tid ind i Stuen og fritog mig for Værtindepligterne, at byde dem velkomne og at præsentere Helene for dem.

„Min Gud, Lieutenant Fallesen! er det virkelig Dem,“ udbrød Helene med en munter Latter og rakte ham Haanden. „Det var da morsomt, at vi skulde træffes her. Vi ere allerede gamle Bekjendte,“ vedblev hun og henvendte sig til de Andre, „endstjøndt det vist er et Par Aar siden jeg har seet Hr. Lieutenanten. De huffer mig maaskee ikke mere, men jeg erindrer tydeligt den muntre unge Soofficeer, der altid havde nye Indfald og altid var paa Spil.“

„Maa jeg spørge Frøkenen,“ — afbrød Fallesen — —.

„Det var hos Sehesteds paa Mindeshave. Jeg var flere Maanedere sammen med Dem, og, hvis De ikke har

forandret Dem meget, maa De endnu være en complet Tusentast."

"Hvilke uretfærdige Beskyldninger, Frøkenen gjør mig!" sagde Fallesen og slog ind i hendes muntre Tone. "Vi ville imidlertid haabe, at Søen har affjølet mit gode Humør. Det gjør mig forresten ondt, at Frøkenen har saa flette Minder om mig fra Mindeshave. Jeg erindrer mig kun Opholdet der som en flygtig Drøm."

"Ja, flygtig var De," vedblev Helene.

"Desuden maa De have forandret Dem meget; det var mig ikke muligt at gjenkjende Dem."

"To Aar gjør meget i den Tid," hørte jeg Helene sige; men nu traadte Groves ind og jeg var glad ved at kunne fjerne mig.

Som en fortryllende Alf spærvede Fru Grove mig imøde og blændede mig aldeles med sit næsten overdrevent pragtfulde Toilet. Hun havde formodentlig antaget, at her var Selskab, og jeg fremstammede derfor nogle usammenhængende Ord om, at vi vare ganske for os selv, og kun lutrer Bekjendte tilstede.

"Det er charmant," sagde hun med et fortryllende Smil. "Jeg holder meest af saadanne smaa Aftencirkler. Store Selskaber ere mig kun en Plage."

Jeg aandede lettere og anviste hende Plads i Sofaen. Hun converserede os paa hendes lette, livlige Maade, medens jeg af og til skottede til Fallesen og Helene, der stode ved Instrumentet i en dyb Samtale. Hvad kunde de vel tale saa ivrigt om? — Til mig havde han endnu ikke henvendt et eneste Ord. En flygtig Hilsen var Alt, hvad jeg havde faaet. Jeg søgte mig

lidt stødt over hans Opførsel, og, jeg nægter det ikke, lidt skynsug paa Helene, der saa høit og ugeneert kunde føre en Conversation.

Lidt efter kom den omtalte Justitsraad, og endelig Petronella, der var fornem den Aften og kom saa seent, at vi næsten havde opgivet hende. Da hun traadte ind med sin Mand under Armen, tænkte jeg paa, hvor besynderligt det maatte være for hende, saaledes som Gjest at komme i sin Faders Hus. Hun havde vist selv den samme Følelse, og der svævede et sarcastisk Smil om hendes Læber, medens hun passerede og hilste Selfabet, og trak sig tilbage til den fjerneste Krog i Stuen. Selv deeltog hun kun lidt i Samtalen, men overlod til Julie og mig at underholde Gjesterne.

Fader var i det andet Bærelse fordybt i en Samtale med Kammerraaaden, i hvem han virkelig havde gjenfjendt sin gamle Ungdomsven, og til min Glæde saae jeg, at Faders Ansigt havde det samme muntre og tilfredse Udtryk, som for nogle Aar siden.

Kort efter satte Herrerne sig til Spillebordet, og Julie gik hen til Helene, for at bede hende at musicere. Hun undskyldte sig med, at hun aldrig spillede uden Kloder, og at hun overhovedet kun spillede ubetydelige Smaating. Jeg kunde tydeligt see, at hun ikke meente, hvad hun sagde, og at hun i Grunden havde stor Lust til at vise sit Talent. Hun gjorde sig længe kostbar, indtil Fallesen forenede sine Bønner med vore; saa kunde hun ikke modstaae og tog efter endnu nogle Protester Plads ved Instrumentet. Fallesen satte sig paa en Stol tætved.

„Der maa De virkelig ikke sidde,“ udbrød hun.

„Det er mig umuligt at spille, naar Noget seer paa mig.“

Han smilede, reiste sig, bukkede for hende og satte sig hen til mig.

„Jeg har endnu ikke havt Leilighed til at hilse ordentligt paa Dem,“ sagde han, idet han flyttede nærmere og lagde Haanden paa min Stoleryg. „De har været saa optagen.“

Jeg optagen! Det var nok snarere ham, der havde været „optagen“ tænkte jeg, og boiede mig dybere ned over mit Hækketoi, medens han vedblev:

„Jeg har jo ikke seet Dem i den lange Tid siden hos min Tante; — men det er sandt, hvorledes kom De hjem den Aften? Jeg var ganske urolig for Dem. Det er ingen Spøg for to unge Damer at kjøre alene paa Strandveien en mørk Vinternat.“

„Hvad Ondt skulde der vel møde os?“ spurgte jeg. „Jeg troer ikke paa Mord og Overfald i vore oplyste Tider.“

„Man kan aldrig vide, hvad berusede Menneſker og omstreifende Bagabonder kunne falde paa, og af dem er der vist ikke saa faa paa de øde og eensomme Landeveie.“

„De gjør mig ganske angst,“ udbrod jeg og saae forſkrækket paa ham. „For har jeg altid været saa modig og aldrig frygtet for at gjøre Udflugter alene; nu er jeg bleven ganske forſknytt og modløs.“

„Det var maaskee heller ikke rigtigt af mig, men jeg forſiktrer Dem, jeg var saa ængstelig for Dem den Aften, at jeg nær havde løbet efter Vognen.“

„For at forſkrække os endnu mere?“ udbrod jeg leende. „Hvad troer De, vi vilde have gjort, naar et

fremmed Menneske pludselig var kommet løbende og havde standset Bognen?"

"Det vilde ogsaa have været dumt af mig. Min Tankeløshed bringer mig saa tidt paa gale Veie. — Men" udbød han pludselig og sprang over til et heelt andet Thema — „nu maa De endelig vise mig Deres Hund, den saa meget omtalte Rolf."

"De husker altsaa dens Navn? — Nei, det gjør jeg ikke. Jeg vil ikke udsætte den for Deres Spot."

"Jeg lover høitideligt, at jeg i Deres Nærværelse ikke skal sige et Ord til dens Forkleinselse."

"Nei! De fortjener ikke at see den," sagde jeg halvt leende og halvt med en fornærmet Mine.

"Men naar jeg nu tilbagekalder mine Ord og erklærer den ubeseet for den yndigste Hund af Verden, vil De saa tilgive mig og opfylde min Bøn?"

"Han boiede sig lidt ned for at opfange et Glimt af mit Ansigt. Jeg løftede Hovedet og mødte et Blik fra hans brune, ærlige og trofaste Dine, der traf mig lige ind i Hjertet. Jeg rødmede og reiste mig.

"Det var smukt af Dem," sagde han, idet han flygtigt berørte min Haand.

Jeg ilede forvirret bort for at opsoge Rolf. Da jeg kom tilbage med den, havde Helene ophørt at synge, og Fallesen stod ved hendes Side. Fortrydelig vendte jeg Hovedet bort, men han havde allerede faaet Die paa mig og forlod Helene. Hjærtegnende lagde han Haanden paa Rolfs Hoved, og klappede og kjælede saa meget for den, at den blev ganske undseelig og skottede skamsfuld hen til mig.

„Det er jo et Pragtexemplar,“ sagde han, og jeg yttrede uforbeholdent min Glæde over, at den vandt hans Bifald.

„Men jeg,“ vedblev han trohjertigt, „paafsjønner Intet mere end Deres Tilgivelse. At vide Dem vred paa mig, vilde gaae mig nærmere til Hjerter, end De maaskee troer.“ Han saae mildt paa mig, medens Rolf lagde sit smukke Hoved paa hans Knæ.

Fru Grove havde imidlertid indtaget Helenes Plads ved Claveret og spillede en blød, smeltende Melodi, der harmonerede godt med hendes blide, ætheriske Ansigt. Hendes Mand stod i Døren, i aabenbar Henrykkelse over hendes Spil. Helene gyngede i en Lænestol ved Siden af Julie. Hun saae lidt forstemt ud, maaskee fordi Fallesen ikke stod hos hende, men sad hos mig og hvidskende gjorde nogle Bemærkninger, for ikke at forstyrre Spillet.

Jeg var saa glad den Aften; kun Skade, at den varede saa kort. Allerede Klokken To holdt Tante Marianes Bogn for Døren, da hun paa ingen Maade turde kjøre senere i den bældørke Nat paa den øde Strandvei. Jeg fulgte hende ud i Forværelset, for at hjælpe hende Tøiet paa.

„Det er da forresten slet ikke bældørkt,“ sagde Fallesen, der stod i den aabne Havedør. „Det er blevet en knasende Frost og en stjerneklar Nat. Veiret er saa smukt, at jeg kunde fristes til at gaae hjem.“

„Og lade din gamle Tante i Stikken? Sy, det kunde ligne dig!“ udbrød Tante forskrækket.

„Hvor det er behageligt at være savnet,“ sagde Fallesen leende.

„Jeg synes, det maa være behageligere at være til Nytte,“ meente jeg.

„Det er meget fornuftigt sagt. -- Men, Frøken, De maa ikke staae her i den aabne Dør. Det er jo bidende koldt.“

„Jeg vil saa gjerne betragte Stjernerne,“ svarede jeg i en bedende Tone. „Det er mine Yndlinge.“

„Saa tag det paa, ufornuftige Barn!“ og han kastede et Blik om mine Skuldre. „Men ikke længer end ud paa Trappen. Det forbyder jeg Dem paa det Strengeste. Hører De?“

Jeg lo og, for ret at trodse ham, løb jeg ned af Trappen og et godt Stykke ud i Haven.

„Det maa De ikke, Frøken!“ sagde han, da han havde indhentet mig, og hans Stemme lød saa alvorlig og saa bydende, at jeg forbausset saa op paa ham.

„Jeg mener, at det er ikke forsigtigt af Dem,“ sagde han smilende og førte mig, med min Arm i sin, op til Huset.

Tante var nu færdig. Hun stjendte paa mig, da hun horte om min lille natlige Udslugt, men kyskede mig derefter paa begge Kinderne, og steg ind i Vognen. Fallesen stod indhyllet i sin Kappe ved Vogntrinet og sagde mig Godnat.

„Paa snarligt Gjensyn!“ sagde han, idet han trykkede min Haand.

„Hvis det skal vare saa længe som sidst, bliver det ikke saa snart,“ svarede jeg og tog min Haand tilbage.

„Det varer ikke saa længe, som De troer. Naar det bliver Kaneføre, kommer jeg herud, og saa maaskee -- -- --“

Han fik ikke Tid til at fuldføre Sætningen, da Rudffen knalbede, og Vognen foer afsted. Kort efter toge ogsaa vore andre Gjester Afsted, og vi bleve ene tilbage. Fader var i det bedste Humør; han lo og gjorde Bemærkninger om Selskabet. „Jeg havde saamæn ikke troet, at jeg var kommen til at more mig saa godt. Egentlig talt, var jeg lidt urolig for Udfaldet, men det gik jo fortræffeligt.“

„Der kan Du see. Var det nu ikke en god Idee af mig? Du har havt en Adspredelse, og den kan Du længe have godt af.“

„Ja vist, min Pige! Alt gik jo, som om vi gjorde Selskab hver Ugedag, og den Lieutenant Fallesen er ikke saa ueffen endda. Jeg kan nok lide ham, endsskjønt jeg kun fik talt saa lidt med ham. Han lader ikke til at være blaseret, men naturlig og ligefrem.“

Jeg var af samme Mening, men beholdt den for mig selv. „God Nat, Fader! Det har været en glad Dag for os Alle. God Nat.“

Det var i Sandhed ogsaa en glad og lykkelig Aften, idetmindste for mig. Jeg sølte mig saa ubeskrivelig fornøiet. Længe efterat jeg havde luffet Dinene, saae jeg endnu hans ærlige Ansigt, hørte hans Stemme og sølte hans Haandtryk.

Syvende Capitel.

De følgende Dage vedblev Kulden, og da jeg den fjerde Morgen efter vort Selskab vaagnede, var Alt bedækket med et tykt Lag Sne. Enkelte Sneefnogge dansede endnu i Luften. Solen skinnede og kastede en magisk Glans over det hele Landskab. Alt syntes at stemme til Fryd og Glæde. Syngende sprang jeg ned i Dagligstuen, og syngende gik jeg til mit Arbejde. Da Kaffen var drukket og Huset i sin sædvanlige Orden, kunde jeg ikke modstaae at begive mig paa Vandring, og jeg var snart iført Kaabe og Hat. Rigtignok var det bidende koldt, men jeg brød mig ikke derom. Jeg svøbte Kaaben tæt om mig, trak Sløret for Ansigtet og travede muntert afsted. Det var netop en Vinterdag efter min Smag. Himlen var blaa, Søen var blaa, og Sneen var næsten ogsaa blaa, naar Solen beskinne den. Det knittede under mine Fødder, og det var en behagelig Følelse, endsskjøndt det ofte gjorde Gangen besværlig. Kanefore var det, og det tilgavns.

„Naar det bliver Kanefore, kommer jeg herud,“ klang det i mit Indre.

Mon han vilde komme idag? — Na nei, det var jo kun et løst henkastet Ord. Nu sad han formodentlig hjemme i sin varme Stue med sin Kasse og sine Aviser,

og tænkte naturligvis allermindst paa at kjøre paa Landet i en saadan Kulde. — Men, hvad var det? — Jeg horte tydeligt Lyden af Pidskesnald og Kaneklokker i den rene, klare Luft. — Hvad var det for et sort Punkt, der bevægede sig henne paa Veien? — Skulde det være en Kane? — Jo, det var det; den eleganteste, lille Kane og den smukkeste Hest, prydet med Hjerbusk og fileret Tæppe. Indeni sad en Dame, og bagpaa en Herre i Skindpels og med en lille laadden Hue paa Hovedet.

En Ahnelse sagde mig strax, at det var Falletsen. Mit Hjerte slog hurtigere; Blodet stød op i mine Kinder. I flyvende Fart foer Kanen mig imøde. Et Blik var nok til at bekræfte min Ahnelse, og i næste Minut svingede Falletsen Pidsken til Hilsen og lod den atter synke, idet han med sin kraftige Stemme raabte: „God Morgen, Frøken! De seer, at jeg holder Ord!“, og efter endnu en Hilsen med Pidsken, sloi Kanen afsted henad den hvide Sne og lod mig blive ene tilbage.

Det forekom mig aldeles som en Drøm, saa hurtigt var det Hele passeret, og det varede en Tid, inden jeg fattede mig af min Forbauselse og tillige erindrede, hvor barnagtigt jeg havde baaret mig ad, idet jeg i min Betuttelse ikke engang havde gjengjeldt Hilsenen, men var bleven staaende stiv og ubevægelig paa Veien. Jeg kunde endnu see en Glig af hans Kappe og et Slor slagre i Vinden.

Min første Tanke var, da jeg var kommen til mig selv, hvem det kunde være, der sad i Kanen. Tante Mariane var det ikke; dertil fyldte den Dame altfor lidt. Jeg var formelig skinsyg paa hende, der foer afsted med Klokkelang og Pidskesmeld og tilmed havde ham til

at kjøre for sig. I det flygtige Dieblif, jeg havde seet dem, var det mig umuligt at afgjøre, om hun var ung eller gammel, smuk eller styg. Jeg tabte mig i Gisninger, men al min Grunden var forgjeves, og jeg vendte tilbage den Bei, jeg var kommen.

Gangen gjennem det dybe Fag Sneer forekom mig paa eengang saa besværlig. Hvor anderledes behageligt maatte det ikke være, i fuld Galop at flyve afsted over Sneen, istedetfor mojsommeligt at arbeide sig frem igjennem den! Jeg havde aldrig kjørt i Kane og havde egentlig aldrig sporet Lust dertil, men nu var det, som om Lusten pludselig vaagnede, og det med en saadan Styrke, at Intet forekom mig at kunne være herligere end at kjøre i Kane. En lys Idee opstod i mit Hoved. Jeg vidste, at vi eiede en Kane eller rettere en Slæde, der laa gjemt og glemt oppe paa Loftet. Hvad om jeg fik den ned, og Betty, saaledes heed Hesten, spændt for den! Hvilken Fryd vilde det ikke være! Om Kjøretøiet end ikke var af de eleganteste, det var dog bedre end Ingenting.

I en Fart var jeg hjemme og inde i Stalden hos Ole. „Det er kjönt, at Frøkenen vil besøge mig,“ sagde Ole og lettede paa Huen.

„Her er saa prægtigt varmt i Stalden,“ svarede jeg undvigende. — „Men Ole,“ vedblev jeg i en indsmigrende Tone, — „har vi ikke en Kane eller Slæde oppe paa Loftet?“

„Jo — o“ — svarede han langsomt, „men Frøkenen vil da ikke bruge den, saa snarset og støvet, som den er?“

„Hvorfor ikke? Jeg har nu faaet en uovervindelig

Lyst til at kjøre i Kane, og Du vilde derfor gjøre mig en stor Tjeneste, hvis Du kunde bringe mig den omtalte Slæde ned fra Loftet og gjøre den istand. Men det skulde være strax."

"Nei, Frøken! Det gaaer ikke. Saadan en stor Kasse passer sig ikke for en saa fiin Frøken, som De er."

"Snak!" sagde jeg leende. "Hent Du bare Slæden, og inden en Time maa den være færdig."

"Og hvem skal saa være Kudst, med Forlov?"

"Naturligvis Du, Ole! Du vil tage Dig prægtigt ud, det er jeg vis paa, og Du vil da nok kjøre for mig."

"Begriveligvis vil det være mig en stor Ære, men — — —"

"Ingen Men; det er afgjort Sag," og jeg smuttede bort.

Ole var et Pragtexemplar af en Kudst og Tjener i een Person, som vi havde anskaffet os paa samme Tid, som vi fik Hest og Vogn. Vi holdt Alle af ham og kunde faae ham til at gjøre, hvad vi vilde, om han end i Begyndelsen altid havde en Mængde Indvendinger at gjøre. Glad over at have vundet Ole for mine Planer, gif jeg op til Fader og forebragte ham mine Ønsker.

"Det maa Du tale med Ole om," var hans korte Svar.

"Det er besørget," svarede jeg sjeleglad og ilede op paa mit Bærelse for at pakke mig godt ind til Reisen. Jeg tog laadne Støvler paa, en laadden Krave om Halsen, og var i det Hele saa laadden, som jeg kunde blive. Ole var endnu ikke færdig med Slæden, da jeg kom ned, og jeg gif nu op og ned i Gaarden for at

skynde paa ham. Han var rød og varm efter det anstrengende Arbeide, og var nu beffjefstiget med at lægge Seletoiet paa Hesten med en Krands af Bjælder, der just ikke havde den reneeste Klokketlang. Slæden var af umalede Brædder og saa stor, at den rigelig kunde rumme tre à fire Personer.

Jeg følte, at det vilde see underligt ud, hvis jeg sad alene og strunkede paa Sædet, og gik derfor ind til Julie, for at formaae hende til at følge med. Hun var saa optagen af Huset, at hun reentud afflog min Indbydelse, hvorover jeg i Grunden var ret glad, da jeg helst vilde være ene paa den Expedition, som mit fløgtige Hoved havde udklækket.

Jeg steg altsaa op i Slæden, tog saa megen Plads som muligt paa Sædet og antog en yderst vigtig Mine ved saaledes at kunne tjøre i egen Equipage. Ole stoppede Bogntæppet godt omkring mig, svang sig op bagpaa og gjorde et aldeles mislykket Forsøg paa at knalde, hvilket bragte Pidskesnarten i en farlig Nærhed af mit Ansigt. Hesten satte sig i Bevægelse, og ved Lyden af de temmelig uharmoniske Bjælder og Faders muntre Latter, da han stod i Døren og tilvinkede os Farvel, svingede vi ud af Gaarden og henad Landeveien.

Jeg følte mig saa glad og fornøiet tilmode, og tillige stolt af mit nye Kjøretøi. Rigtignok var det ikke saa elegant som Fallesens, og Bogntæppet kunde heller ikke sammenlignes med hans prægtige Skindtæppe, men jeg var lige henrykt. Rigtignok havde jeg heller seet Fallesens smukke og kraftfulde Skikkelse bag paa Slæden end den skikkelige Ole, der uagtet al sin Uerlighed dog var og blev en Bonde i Klæder og Manerer. Det var en

Stam af mig ikke at sætte mere Priis paa Ole, men det var kun et Dieblif, og jeg huffede, at det dog i Grunden var ham, jeg kunde takke for denne Rjoretour.

Veiret var udmærket; det meente Ole ogsaa, endstjondt hans Næse var blaa af Kulde. Jeg tog et Dieblif Sløret fra Ansigtet, for at Vinden frit kunde blæse paa mig, men maaskee dog snarere for at man lettere kunde kjende mig, hvis Nogen mødte os.

„Synes Du ikke, at det er en Kane, der kommer derhenne?“ spurgte jeg Ole, efter længe at have stirret henad Sneen.

„Jeg kan ikke see Noget,“ svarede han.

„Jo vist; see der — lige foran os,“ vedblev jeg utaalmelig.

„Saa maa Frøkenen have overnaturlige Dine, for jeg seer min Sandten ikke Noget.“

Der kom heller ikke Nogen, hvor meget jeg end stirrede og stirrede, og jeg begyndte at frygte, at jeg ikke skulde møde ham. — Men hvad er da det derhenne? Er det igjen et Blandværk eller Virkelighed?

„Ole!“ sagde jeg langsomt. „Skulde det dog ikke være en Kane derhenne?“

„Denne Gang troer jeg, Frøkenen har Ret, endstjondt det snarere ligner et Spindelvæv end et fornuftigt Rjoretoi.“

Hjertet hoppede i mig; jeg sølte en glad Bittren gjennembaave mig. Jeg slog Sløret saa langt tilbage som muligt, lænede mig tilbage i Sædet som en Dronning og ventede paa Kanens Komme. Den nærmede sig, og saa Dieblifte efter krydsede vi hinanden. Overraskelsen stod malet paa Fallesens Ansigt, da han mun-

tert førte Haanden til Huen, og jeg gjengjeldte Hilsenen med et ligesaa muntert Smil.

Jeg troede at kunne føle paa mig, at han vendte sig om, da vi vare kjørte forbi. Mon det var for at betragte mit klodsede Kjøretøi og Oles næsten ligesaa klodsede Skikkelse, eller for at opfange et Glimt af mit grønne, bølgende Slør? Jeg smigrede mig med det Sidste, men indsaae snart, hvor taabeligt det var. Det maatte naturligvis være min smagløse Equipage, der bragte ham til medlidende at trække paa Smilebaandet. Jeg søgte at forsiikre mig om, at det forholdt sig saaledes, men det vilde ikke ret lyffes mig, og mit glade Humør lod sig ikke forstyrre.

„Men var det ikke Løitenanten fra forleden Aften?“, lod Oles Stemme bagved mig. „Det var da et sært Træk, at Frøkenen og han skulde mødes. Har Frøkenen ikke havt en Fornemmelse deraf? Frøkenen har hele Tiden havt saa mange Synner.“

„Pasfiar, Ole! Hvor kan det falde Dig ind?“ og jeg ærgrede mig i mit stille Sind over Ole, der trods sit eenfoldige Udsvortes ikke var saa dum endda. Sligt maa man høre af Tjenestetjende, der blive for gamle i Gaarde.

„See saa, Ole! — Nu har jeg nok for idag,“ sagde jeg lidt efter, da vi atter holdt udenfor vort Huus, og sprang hurtigt ud af Slæden og ind i Stuen.

„Hvilke deilige røde Kinder min Pige har faaet,“ sagde Fader, idet han kjærligt kysjede mig. „Dem gad jeg gjerne altid see!“

„Det kan Du meget let opnaae, naar Du hver Dag tillader mig at kjøre ligesom idag,“ sagde jeg leende.

„Naar det kan være Dig en Fornøielse, har jeg Intet derimod, saa længe det er Kaneføre.“

„Naturligvis!“ — og jeg løb syngende bort for at svøbe mig ud af min Indpakning.

Jeg kjørte nu hver Dag lange Toure. Julie fulgte ofte med, men hun var ikke saa passioneret for de Fornøielser som jeg. Fallesen mødte jeg aldrig oftere. Han var formodentlig bleven kjed af den Slags Udflugter. „Herrerne ere jo altid flygtigere end vi Damer,“ tænkte jeg.

— „Jeg troer, jeg vil filere et Tæppe til Betty,“ sagde jeg en Dag, da jeg vendte hjem fra min Kanetour. „Jeg har engang seet et, der var hvidt i Bunden med blaae Stjerner. Det vil vist klæde den udmærket.“ Det var Fallesens Hest, der skulde være Model.

„Det vil virkelig passe godt til den elegante Klæde,“ lo Fader.

„Du skal ikke spotte,“ svarede jeg. „Ole har lovet mig at male Klæden sort. Den vil nok blive smuk.“

Dagen efter tog jeg til Byen, for at købe ind til Røttet, da Arbeidet naturligtvis strax skulde tages fat paa.

„Man skulde troe, Du havde ifinde at filere et Stolenet og ikke et Kanenet,“ sagde Julie, da jeg kom hjem og lukkede Pakken op.

„Du troer, det er for fint? Det bliver netop smukt.“

„Det bliver den sene Død, at filere et Hestedækken med Sngarn,“ spottede Julie.

Sngarn var det rigtignok ikke, men fint var det unægteligt, og jeg indsaae nok min Tænkelsesløshed. Garnet var der nu imidlertid, og da jeg i min Iver ikke

vilde opfatte Arbeidet, lod jeg Fem være lige og begyndte med fuld Fortrøstning. Jeg arbejdede fra Morgen til Aften, i Begyndelsen med stor Iver, men det faldt mig efterhaanden lidt kjedeligt og eensformigt, da Fremskridtene vare saa smaa. En ubetvingelig Guben forstyrrede mig idelig, og tilsidst opgav jeg det Hele.

„Men, Olga, er dit Tæppe snart færdigt?“ spurgte Fader en Dag. „Jeg er bange, at Vinteren er forbi, førend Du bliver færdig, og om Sommeren vil Du vel ikke bruge det?“

„Det er ikke saaledes at løbe til,“ svarede jeg fornærmet, „og til næste Aar kommer der vel ogsaa en Vinter, skulde jeg mene.“

„Vinteren kommer nok, men Tæppet?“

„Julie kunde ogsaa gjerne hjælpe mig. Det er saa nemt, saaledes at læsse hele Arbeidet over paa mig,“ vedblev jeg.

„Nei Tak, min Pige!“ svarede Julie. „Du vilde have din egen Billie. Du agtede ikke paa mine Raad. Nu kan Du have det saa godt.“

„Det kommer der af at være egenfindig,“ tænkte jeg. „Farvel, I blaa Stjerner i den hvide Bund!“ — og fortrydelig puttede jeg Arbeidet ned i min Commodestuffe, for aldrig mere at lade det see Dagens Lys.

Ottende Capitel.

Det var en usædvanlig streng Vinter. Endnu i April havde vi Sne. Man gik endnu i Vinterdragt, og Foraaret lod intet Budskab komme om sin Nærmelse, undtagen at Bussene begyndte at grønnes. Det havde været en anstrengende Dag for Julie og mig. Vi havde staaet og strøget den tidlige Morgenstund, og træt og udmattet var jeg gaaet op paa mit Værelse for at klæde mig om. Jeg havde netop faaet mit Haar sat, da Lyden af flere Stemmer naaede op til mig fra Forværelset. Jeg hørte Julie udbryde: „Det var da en Glæde at see Dig, Tante Mariane! — og De er ogsaa med, Lieutenant Fallesen? Velkommen!“ Saa blev Døren lukket, og jeg hørte ikke mere.

Jeg blev ubevægelig staaende foran Speilet og kunde slet ikke fatte, at de vare komne herud. Jeg havde ikke hørt nogen Bogn komme, og havde aldeles ikke haft nogen Forudsættelse af deres Komme. Min første Tanke var at løbe ned, som jeg var, men saa faldt det mig ind, at jeg nødvendigt maatte tage en anden Kjole paa, da min daglige ikke var fuldkommen glat. Hurtigt fik jeg en fornblaa taget frem, som jeg vidste klædte mig godt.

„Hvor du er forfængelig!“ sagde jeg til mig selv. „Den daglige kunde da være god nok, da Du ikke havde

nogen Ahnelse om de Besøg; — og for hvem er det, du pynter Dig? Det er da ikke for Tante Mariane. Er det for Lieutenant FALLESEN?"

Jeg folte Skamrødmens stige op i mit Ansigt. „Fy! det var stygt at pynte sig for unge Herrer. Jeg vil tage den af igjen — ja, det vil jeg.“

„Og! Kommer du snart ned? Her er Fremmede!“ — raabte Julie i det Samme op til mig, og uden at ændse hverken den daglige eller den kornblaae skyndte jeg mig i flyvende Fart nedaf Trappen og ind i Stuen. Faa Minutter efter folte jeg mig i Tante Marianes moderlige Arme.

„Hvor Du seer rask ud!“ sagde hun. „Du ligner jo en Rose, mit Lam! Det er en stor Sjældenhed om Vinteren,“ og hun kysfede mig hjerteligt paa Munden og paa begge Kinderne.

„Maa jeg ogsaa bringe Rosen min Hyldest?“ spurgte FALLESEN. „Tante lægger saa aldeles Beflag paa Dem, Frøken Lindal, at det er mig umuligt at hilse paa Dem.“

„See saa, nu er jeg færdig, og overlader hende til Dig,“ lo Tante og frigjorde mig fra sit Favntag.

Jeg vendte mig om og modtog blussende FALLESENS fremrakte Haand. Han trykkede den et Dieblisk fast i sin. Det maatte vel være en Somands-Maneer, tænkte jeg. Med en munter og livlig Stemme sagde han:

„Jeg burde egentlig skamme mig purpurrod, fordi jeg ikke allerede for længe siden har gjort Bisit, men Bisiter høre nu engang ikke til mit Fag. Jeg hader denne Gjøren=Bisiter.“

„Det kommer vist af, at Ordet Bisit har noget

Affstrækkende ved sig,“ vovede jeg frygtfomt at indvende.
 „Hvorfor ikke simpelthen gjøre et Besøg?“

„Ja, hvis jeg havde vovet det, men vort Bekjendtskab er saa kort, at jeg kunde frygte for at komme til Uleilighed.“

„Paa Landet er man altid gjæstfri, maa De erindre,“ svarede jeg muntert. „Men hvorledes er De kommen herud? Jeg har ingen Bogn hørt. Er De maaffee kommen i Kane?“

„Nei, Tante turde ikke betroe sig til mig, især da Kaneforet nu kun er slet. Jeg eier selv en lille Kane, men bruger den kun sjældent. Det er altfor kjedsommeligt at kjøre alene, og man kan vanskeligt faae dem med, man helst vilde kjøre for.“

„Da har jeg dog seet Dem kjøre for en Dame. Det var dengang, den — — dengang — — De husker nok — sidst — —“. Jeg standfede forlegen, men Føllesen udbrod smilende:

„De mener dengang, jeg mødte Dem for længe siden? Det var ogsaa en Dame, det var en Fornoielse at kjøre for; en Dame, for hvem jeg har ligesaa meget Benskab som Agtelse; en Dame, som jeg har kjendt fra min tidligste Barndom?“

Det var jo saa naturligt, at han holdt af denne Dame, denne Barndomsveninde, og dog folte jeg en Uvillie imod ham og imod hende, jeg vidste ikke hvorfor.

„Jeg skylder hende saa meget,“ vedblev han, „og min Kjærlighed og Hengivenhed for hende kan ikke være stor nok.“

Nei, det var dog for meget, saaledes ligefrem at fortælle mig sin Kjærlighed til et Bæsen, som jeg slet ikke kjendte, et Bæsen, som — , nei, det var til at ærgre sig

ihjel over, og jeg knyttede uvilkaarligt Haanden under Forklædet, idet jeg med en Mine, der maatte røbe min Utaalmødighed, udbød:

„Og hvem er da den Dame, som Herr Lieutenanten saa levende interesserer sig for?“

Jeg havde aldrig før brugt Udtrykket „Herr Lieutenant“, og aldrig før talt til ham i en saa spodst Tone.

„Denne Dame,“ begyndte han med en Langsomhed, der pirrede mine Nerver i en utrolig Grad, — „denne Dame, som Frokenen ogsaa synes at interessere Dem for, er ingen Anden end min gamle Amme.“

„Deres Amme!“ Jeg udtalte disse Ord med en Forundring og Overraskelse, der maatte være ham paa-faldende, men brast derpaa ud i en lydelig Latter over den comiske Situation.

„Finder De det virkelig saa latterligt, at jeg holder af min gamle Amme?“ spurgte Fallesen med en pludselig Alvor, der bragte mig til Taushed. „Hvad var mere naturligt, end at jeg vilde gjøre den gamle, troe Sjæl en Fornoielse?“

Han havde Ret. Der var aldeles ikke noget latterligt deri; det var mig, der var saa taabelig, saa barnagtig. Det var jo netop smukt af ham at offere sin Tid og Tanke for at glæde hende, der saa ofte havde glædet ham. Hvor mange unge Herrer vilde have handlet som han? Vist ikke mange; de vilde have skammet sig ved at lade en saadan Tanke opstaae, ladet dem lede af deres falske Stoltthed. De vilde med Fornoielse have broutet af at have kjört med en smuk, ung Pige, men betaktede dem for at vedkjende sig at have kjört for en skuffelig, gammel Kone.

Jeg maatte finde Fallesens Opførsel smukt, og beundrede allerede Tanken derom. Jeg sølte min Uret imod ham; jeg havde leet af ham, og det var kun min egen dumme, ubegrundede Frygt og Skinsyge, der var latterlig. Det kunde han imidlertid ikke forstaae, og jeg kunde jo ikke forklare ham det.

„Det var smukt af Dem,“ sagde jeg endelig og saa alvorlig paa ham. „Der er ikke Mange, der vilde have handlet som De.“

„Hvad mener De?“ spurgte han. „Hvad er smukt af mig? At jeg holder af min Amme, eller at jeg kjørte for hende? Det var da det Mindste, jeg kunde gjøre for hende.“

Julie var imidlertid kommen ind og arrangerede Kaffe-toiet. Noget maatte vi jo beværte vore Gjæster med, og Kaffe var efter vor Mening det meest Oplivende efter en lang og kold Kjøretour. Kort efter sadde vi Alle omkring det zirligt dækkede Bord, og Samtalen gik munter og utvungen. Vi havde det ret hyggeligt; Alden knittede i Kaminen, Massinen snurrede paa Bordet, og vore Fremmede lode det „Hjemmebagte“ smage sig godt. Men af Rassen blev man varm, Stuen var lummer, og Solen skinne saa smukt udenfor, at vi fik Lyst til at gaae ud for at trække frisk Luft. Fader gik nok saa fortroligt med Fallesen under Armen, og det lod til, at de Begge fandt Behag i hinandens Selskab. Fader viste ham Haven, Stalden og hvad der ellers fortjente at vises frem; det var nemlig en af Faders største Fornoielser at vise Fremmede om i Huset.

Fallesen bad om at maatte see min Slæde, men jeg gik i Forbøn for den, da jeg nødig vilde prisgive den

til Spot. Dog fik han sin Billie frem og var meget skaansom i sin Dom, ja var endog saa galant at sige, at den i Grunden klædte mig godt, da han ikke vilde bestryldes for at sige en Compliment, hvis han sagde, at jeg klædte den godt. Det var i det Hele en fornoielig Formiddag, og vi skiltes fra hinanden med tilsyneladende gjensidig Tilfredshed.

— — „Julie!“ sagde jeg, da vore Besøg havde forladt os, og vi i Tusmørket sadde sammen. „Synes Du, det var urigtigt af mig at tage den blaa Kjole paa?“ Det havde nemlig hele Dagen tynget paa min Samvittighed, og jeg trængte til at lette mit Hjerte.

„Du er en lille Nar,“ svarede Julie med Latter. „Hvad Ondt skulde der vel være deri? Ungdommen har Lov til at pynte sig.“

„Jeg var kun bange for, at Du skulde troe, at jeg var forfængelig, og jeg har ogsaa angret det mange Gange.“

„Du er et Barn, der kan tage Dig saadanne Smaating nær. Du maa være glad, hvis Du aldrig fik andre Sorger i Livet.“

Gud være lovet, jeg kjendte ikke virkelige og store Sorger. Jeg var endnu saa ung, saa livsglad som Fuglen, der sorgløs hopper fra Green til Green; mit Hjerte var endnu saa let og frit som det tidligste Foraar, og ingen Modgang havde endnu kastet nogen Skygge over mit Liv. Jeg sølte mig saa usigelig lykkelig, da jeg den Aften lagde mig tilsengs, jeg var gjenmenstrængt af Erkjendtlighed og Taknemmelighed og bad til Gud, at jeg altid maatte blive som jeg var, det muntre, sorgløse Barn, og at Livets Alvor og Betyrninger maatte forsvaane mig.

Saa, der var Foraar i mit Indre den Dag og enhver Dag, der gik, og udenfor blev det ogsaa Foraar. Sneen smeltede, Frosten ophørte, og Guds skjønne, varme Sol skinnede og vakte til Liv alt det friske Grønt, der saa længe havde slumret under Sneedækket. Som ved et Trylleflag vrimlede Violer og Anemoner frem af Jorden, som om de kun havde ventet paa Tilladelse dertil, og Fugleqvadder opfyldte Luften i alle Tonearter.

Niende Capitel.

Det var en smuk Fredag i Begyndelsen af Sommeren. Julie var nylig kommen hjem fra Byen, og jeg sad paa Blomstertrappen og hæklede.

„Det er dog et guddommeligt Veir idag,“ sagde Julie og saa sig om. „Vil Du som jeg, tage vi imorgen til Ulvebakkerne. Det er saa længe siden vi have været der.“

„Imorgen? Det er jo Lørdag. Lad os heller vente til Søndag.“

„Man maa benytte Veiret, medens det er godt,“ vedblev Julie. „Paa Søndag bliver det naturligvis daarligt Veir.“

„Tvertimod! Fredagsveir er Søndagsveir. Desuden er det langt rimeligere at more sig om Søndagen. Om Lørdagen kan man da bedre taale at kjede sig.“

„Det er slet ikke min Mening,“ sagde Julie ivrigt. Det var en stor Sjældenhed, at Julie blev ivrig, og jeg saa derfor forbauset op.

„Det er en mærkværdig Passion, Du har faaet for de Ulvebakker,“ sagde jeg og betragtede hende skarpt. Det aahnede mig strax, at der maatte stikke Noget under.

„Jeg skal sige Dig en Ting,“ svarede hun, idet en let Rødme foer over hendes Ansigt, og forlegen pillede hun paa sit Forklæde. „Jeg venter at træffe Nogen derude.“

„Hvorfor kan Du ikke strax sige, at det er Carstensen? Du har dog ikke den rigtige Fortrolighed til mig.“

„Det er fordi jeg er saa angstelig. Du maa ikke røbe min Hemmelighed. Tys! der kommer Fader.“

Fader kom slentrende henad Gangen med Biben i Munden og Kalotten paa Hovedet. Julie løb hen til ham og meddeelte ham sin Plan. Han smagte lidt paa den. Julie meente, at vi skulde proponere Petronella at tage med, og forestillede ham, hvor behageligt det kunde være at tilbringe Formiddagen i et saa smukt Veir paa et Sted, som han dog selv syntes saa godt om.

„Naar jeg blot maa være fri for at klattre om paa Bakkerne,“ var hans sidste Indvending, men Julie beskrev ham, hvorledes han skulde strække sig i Græsset med Biben i Munden og i No og Mag drikke sin Kaffe. Han gav naturligvis efter, og snart vare Julie og jeg allerede paa Veien til Petronella. Paa Veien spurgte jeg Julie, hvorledes hun havde faaet at vide, at Carstensen skulde komme derud, og hvorfor han kom. Det første Spørgsmaal fandt hun kunde være mig aldeles ligegyldigt at faae Svar paa, men det andet kunde hun let forklare, da han skulde ud med den overste Klasse i Skolen.

„Saa faaer Du da ikke meget godt af ham, meente jeg.“

„Jeg faaer ham dog at see,“ indvændte hun.

„Du er meget nøjsom, Julie,“ sagde jeg smilende.

„Maaske og maaske ikke,“ — og hun lo skalkagtigt.

Da jeg næste Morgen slog Dinene op, var min første Tanke, hvorledes Veiret var. Jeg skyndte mig hen til Vinduet for at faae Oplysning derom. Der var ikke en Sky paa Himlen, og Solen skinnede ligesaa smukt og klart som den foregaaende Dag. Julie var oppe, da jeg

kom ned, og hun maatte have været længe oppe, naar jeg skulde domme efter den Masse Smørogbrød, som hun allerede havde smurt. Hun var nu beffjæstiget med at prøve det ind og pakte det i en stor Kurv. Hun glædede sig over Veiret, der ikke havde svigtet hendes Haab, og jeg var ondskabsfuld nok til at drille hende med, at det ikke vilde holde sig, at klart Veir om Morgenens gav Regn opad Dagen o. s. v. Det var Synd af mig, thi hun var saa lykkelig og glad, og frydede sig som et Barn til den forestaaende Tour.

Endelig nærmede Tiden sig. Petronella var ankommen; Madvarerne og vi selv vare pakkede paa Bognen, og vi kjørte muntre og fornøiede afsted. Julie fik Ret; Veiret holdt sig udmærket, og Ulvebakkerne præsenterede sig i det smukkeste Lys. Det var en Nydelse at ligge i det bløde Grønsvar og see op i Trærnes Kroner, og tillige at tænke paa den Frokost, som Julie forberedede, og den Kaffe, som vi rigtignok ikke fik, uagtet Julie havde lovet Fader den. Vi havde nemlig ingen Kogeredskaber staaende i Skoven. Løftet havde været ubesindigt, Opfyldelsen umulig. Derimod havde hun forsynet sig rigeligt med Mælk og stod nu og skænkede det i Glasfene, medens hun af og til skottede henad Kjøreveien, for at see, om ikke den Forventede skulde komme.

Der var længe Intet at see eller høre, og jeg bemærkede allerede en Sky paa Julies Pande, da pludselig Bidstefnald og Hestetrav lod sig høre. Julie havde ogsaa hørt det, og hun rystede paa Haanden, dog uden at see sig om. Jeg sprang hurtigt op fra Græsset, og jeg saae to Rildevogne dreie ind fra Skoven og gjøre Holdt. Det var et besynderligt Træf, at jeg altid skulde

see Carstensen paa en Kildevogn, og det var ikke min Skyld, at Begreberne „Carstensen“ og „Kildevogn“ altid knyttede sig sammen i min Erindring.

„Hvem kan det være?“ spurgte Fader nysgjerrig.

„Det er sikkert en Skole,“ svarede jeg.

„Det er dog utaaleligt, at vi skal trækkes med den idag,“ faldt Petronella ind. „Nu kan man da sige Farvel til al No for idag.“

„Skoven er vel stor nok til dem og os,“ meente Fader.

„Men Du kan da ikke nægte, at det er ærgerligt, at de netop have valgt denne Dag til deres Skovtour,“ vedblev Petronella.

„De burde naturligvis,“ afbrød jeg, „først have telegrapheret til Ordrup for at erholde Din Tilladelse.“

Petronella sendte mig et langt, knusende Blik, men jeg fik kun det Halve deraf, da det langt mere interesserede mig at see paa Julie, der slet ikke syntes at være tilstede imellem os.

„Troer jeg ikke, det er min kjære Lærerinde!“ udbrød hun og kunde kun daarligt skjule sin Forvirring. „Du tillader da nok, Fader, at jeg gaaer hen og hilser paa hende?“

Uden at vente paa Svar, løb Julie over Græsset og stod et Dieblis efter hos sin „kjære Lærerinde“ midt i Sværmen. Der var en lang Gjenkjendelses Scene, der blev afbrudt ved en ung Mands Nærmelse. Han henvendte Ordet alene til Julie, og Frøkenen, der formodentlig blev kjed af at spille Trediemands Rolle, tog heraf Anledning til at fjerne sig. Jeg stillede mig med Ryggen mod de to Elskende foran Petronella, for at hun

ikke skulde bemærke dem og forstyrre deres Sammenkomst. Hun var ogsaa saa fordybet i at spise, at der ingen Fare var fra hendes Side, førend Fader pludselig udbød:

„Hvem kan det være, Julie taler med?“

Petronellas Dine skjød som et Lyn op fra Tallerenen og slog i samme Nu ned paa de stakkels, Intet ahnende Menneffer.

„En ung Herre! Det er jo forfærdeligt at staae tæte à tæte og tale med et fremmed Mandfolk!“

„Du skulde blot vide,“ tænkte jeg i mit stille Sind, „hvor ofte hun havde talt og spadseret med det fremmede Mandfolk!“

„Hun kender ham naturligvis,“ sagde Fader ganske roligt. „Formodentlig en af hendes forrige Lærere.“

„Saa er det formodentlig,“ vedblev Petronella med et sarcastisk Smil, „den af Julie saa meget omtalte Hr. Carstensen.“

„Det maa være et flinkt Menneffe,“ sagde Fader og strakte sig i Græsset. „I detmindste har han bibragt Julie gode Kundskaber. — Men“ tilføiede han lidt efter, „nu kunde Samtalen passende være forbi. Julie har ingen Frokost faaet.“

Han reiste sig op, gik flere Gange frem og tilbage, gjorde hver Gang Afstanden mellem sig og dem kortere, og blev tilsidst staaende foran dem. Petronella mumlede Noget om unge Pigers ubegribelige Ugeneerthed og Mangel paa Blufærdighed, men jeg hørte det ikke og havde mine Tanker andetsteds.

Carstensen havde taget Hatten af, og jeg saa Julie gjøre en umærkelig Boining hen imod Fader, hvorefter

Herrerne rystede hinandens Hænder. Det gaaer jo udmærket, tænkte jeg og havde nær klappet i Hænderne af Glæde. Hvad de talte om, kunde jeg naturligvis ikke høre, men hvis jeg skulde domme efter Julies rødmende og straalende Ansigt, maatte det have været en meget behagelig Samtale for alle Parter. Julie vendte tilbage til os ved Faders Arm.

„Det er et vakkert Menneſte,“ ſagde Fader til Petronella. „Jeg bad ham at ſpiſe Frokoſt med os, men han kunde ikke godt forlade ſit Selskab.“ — Han kaſtede ſig igjen i Græsſet.

„Jeg kan godt lide ham,“ vedblev han. „Han lader til at være beſkeden og tilbageholden, uden at være ſeittet og forlegen, og der er baade Alvor og Forſtand i hans Ord.“

Petronella ſvarede ikke et Ord, men Julie og jeg veylede et betydningſfuldt Blik.

„Hvor jeg er glad!“ udbrod hun, da vi efter Frokoſten vandrede Arm i Arm om i Ulvedalen. „Jeg er ſaa glad over, at det første Skridt er gjort, og at Faders Dom er ſaa gunſtig. Han tager aldrig feil i ſine Domme om Andre, ſaa at jeg nok tør have godt Haab for Fremtiden.“

„Fader vil aldrig kunne bringe over ſit Hjerte at gjøre Dig ulykkelig,“ ſagde jeg og ſaae ind i hendes taarefyldte Dine.

Jeg var overbevist om, at hun vilde blive ulykkelig, hvis hun ikke fik Faders Samtykke; thi der var viſtnok kun ſaa, der elſkede ſaa varmt og ſaa trofaſt ſom hun, og paa hvem et Afſlag vilde gjøre et ſaa ſmerteligt Indtryk. Hun var ikke af de Karakterer, der let bliver ind-

tagen af Nogen og hurtigt igjen kan glemme. Nei, det varede altid længe, inden Julie fandt Behag i Nogen, men havde hun først fattet Godhed, hang hun ved dem med en sjelden Kjærlighed og Trofasthed. Hvor mange Aar hendes Kjærlighed til Carstensen end vilde blive sat paa Prøve, var jeg fuldt overbevist om, at den stedse vilde blive uforandret og lige stærk.

Paa Hjemveien var Julie meget taus, ikke fordi hun følte sig mindre glad og lykkelig, men Glæde og Lykke gjorde hende altid taus. Hun var hængsunken i sine egne Betragtninger, og de Drømme, der foresvævede hende, maae have været af en behagelig Natur, thi om hendes Læber svævede et fromt og lykkeligt Smil. Da vi naaede vort Hjem, forsvandt dette Smil og gjorde Plads for hendes sædvanlige, alvorlige men blide Udtryk.

— Dagene svandt nu roligt hen. Ingen kom og besøgte os, og vi levede ganske for os selv. Vor eneste Omgang og Slægtning, Tante Mariane, var tagen til Marienlyst for at bruge Bade, men vistnok snarere for at fordrive Tiden paa en saa behagelig Maade som muligt. Hendes Neveu havde naturligvis ledsaget hende, og vi saa hele Sommeren Intet til Nogen af dem. Engang imellem fik vi Brev fra hende. Hun var hængrykt over det Badeliiv, over alle de interessante Mennesker, hun traf sammen med, og skrev i de meest begejstrede Udtryk om Fallesen.

„Han er mageløs,“ skrev hun i et af sine Breve, der var til mig. „Ved sin Elfskærdighed og naturlige Eigefremhed vinder han Alles Hjerter, naturligvis især de unge Damer, medens hans eget Hjerter endnu ikke synes fanget. Han ligner en Sommerfugl, der slagrer

fra den Ene til den Anden, uden at fæste sig til nogen Enkelt."

"Jeg veed egentlig heller ikke," skrev hun videre, "hvorledes den Person skulde være beskaffen, der skulde fængsle hans Hjerte. En altfor munter og overfladisk ung Pige vilde ikke passe til ham, og en alvorlig, fornuftig og sat Pige endnu mindre. En Mellemting er vanskelig at finde; ikke sandt, Olga?" — og her endte Brevet med en Tilfætning af Hilsener til Fader og Julie.

Jeg sad en Stund og grundede over det Brev. Derpaa lagde jeg det sammen og gik til mit Arbejde, da det fornustigvis faldt mig ind, at jeg i Grunden Intet havde at grunde over. — Det var mig altid en stor Glæde at faae Brev fra Tante Mariane; hun skrev saa morsomt og livligt, og hendes lette Sind og gode Forstand lyste ud af hver Linie. At hun ovenikjøbet skrev til mig, maatte jo smigre min Forsængelighed, men det glædede mig dog endnu mere, af hendes Breve at kunne see hendes Godhed for mig.

"Det er Skade," skrev hun engang, "at Du ikke kan være her og dele vore Fornoielser. Jeg er vis paa, at Du vilde more Dig godt, og jeg troer næsten, at Du ikke vilde sige nei, naar jeg bad Dig om at komme her-til og deeltage i vore Lysttonre. Men jeg forbeholder mig den Glæde at have Dig hos mig næste Vinter, baade fordi jeg ikke nænner at tage Dig fra Din Fader, og fordi jeg er egenkærlig nok til heller at have Dig ganske for mig selv i Kjøbenhavn. Der vil jeg have mere godt af Dig end herude, hvor jeg idelig er paa Farten og ikke et Dieblis alene. Desuden vilde det jo

være Synd af mig, paa denne Aarstid at berøve Eders Have dens smukkeste Blomst."

"Victor lader Dig hilse," stod der nedenunder. "Han taler endnu ofte om den stridige, egenfindige Pige, der absolut vilde ud og kigge Stjerner i den knagende Frostnat."

Smilende rakte jeg Brevet til Fader og saae derpaa takkefuld ud af Vinduet, idet Tante Marianes sidste Ord endnu foresvævede mig. Victor's Billede stod atter tydeligt for mig, og jeg følte en pludselig Lyst til og Længsel efter igjen at see ham og høre ham tale. Hans naturlige Munterhed havde altid sat mig i godt Humør, og jeg syntes netop nu at trænge dertil. Jeg forestillede mig det behagelige Liv, han maatte føre paa Marienlyst, og ønskede kun, at jeg ogsaa var der. Jo længer jeg tænkte derpaa, desto mere voksede min Længsel.

Det var dog ikke alene Tanken om Victor, der vakte min Længsel. Jeg fandt vel Behag i hans Selskab og Underholdning, men det var dog ikke alene det, der drog mig bort fra Hjemmet. Det var en Trang til at leve, leve mellem andre Omgivelser, Trang til at adsprede mig, til at nyde Livet i andre Forhold, til ikke altid at bevæge mig om det samme Punkt, indenfor den samme snevre Kreds; — til at see Mere af Verden, til at faae nye Indtryk, nye Tanker, og opleve nye Begivenheder. Jeg reiste mig op, tog min Hat og ilede ud i Haven. Jeg kunde ikke udholde det i den snevre Stue, hvor mine Følelser ikke kunde faae Lust.

Jeg ilede til Stranden. Der satte jeg mig paa en Steen og lod den friske Vind kjøle mit Ansigt. — "Hvor

det dog er stygt af dig," sagde jeg til mig selv, „hvor det er utaknemligt af dig! Alt ønske dig bort fra dit Hjem, fra din Fader og Søster, der gjøre Alt for dig! Hvor umøjsomt og egentjærligt, at tragte efter Mere end du besidder, efter Fornøielser og Morsskab! Har du det da ikke godt i dit Hjem? Er du ikke lykkelig hos dine Kjære? Savner du Kjærlighed og Tilfredshed? Har du ikke Naturen, den deilige, henrivende Natur, der fylder dit Hjerte med Glæde og Friskhed? — Hvad vil du da mere? Bort, bort med disse Tanter! De ere dig uverdige.“

Og Tanterne og Lysten svandt med den kjølige Vind henover Havet, og der kom Ro i mit Sind. Den onde Aand var vegen bort fra mig; det giftige Pust var forsvundet. Jeg reiste mig fra Stenen og gik hjemad. Ved hvert Skridt følte jeg mig lettere og lettere tilmode; det var, som om alle de fristende og forføreriske Tanter vare begravede i Havet.

Da jeg traadte ind i den hjemlige Stue, var jeg saa lykkelig, at jeg kunde have omfavnet hele Verden. Julie stod ved Theebordet; Fader sad i Sophaen og røgte sin Pibe; Solen kastede sine sidste Straaler ind gennem Vinduet. Jeg stod i den aabne Dør og betragtede Julies rene, skyfrie Pande og Faders kjærlige, tilfredse Ansigt. Jeg følte en ubeskrivelig Trang til at slype dem om Halsen og bede dem om Tilgivelse.

„Hvad kan jeg ønske mig mere,“ tænkte jeg, „end en Fader, der forguder mig, en Søster, der skænker mig hele sin Fortrolighed, og et Hjem, hvor jeg kun seer Kjærlighed og Fred?“

„Hvor Du er varm og rød, Olga! Du seer saa bevæget ud. Hvad er der hendet Dig?“ spurgte Fader deeltagende.

Jeg fastede mig i hans Arme. „O Fader, jeg er saa glad!“ udbrød jeg.

„Over at Du ikke skal til Tante Mariane,“ spurgte han spøgende.

„Ja! over at jeg skal blive hos Dig, min elskede Fader!“

Tiende Capitel.

Efteraaret nærmede sig med hurtige Skridt. Luften blev koldere, Blæsten hyppigere, og Havedorene tidligt luffede. Vi sadde den største Deel af Dagen inde og arbejdede, Fader med sin Bog og sin Pibe. Han havde paa Grund af sit svagelige Helbred nu ganske opgivet sine Forretninger. Julie var sædvanlig taus og fordybet i sine Betragtninger, og, hvad mig angik, var jeg altid i godt Humør, havde fuldt op at tage vare, sang eller spillede, tegnede eller syede, og gjorde lange og nydelsesrige Spadseretoure. Desuden gav Kols Opdragelse mig meget at bestille. Efter saa mange Aar var den endnu langt fra fuldendt, destoværre.

Tante Mariane var vendt tilbage fra Marienlyst. „Der bliver nu koldt,“ skrev hun i sit sidste Brev. „Aftenerne blive lange, og jeg flytter tilbage, ikke fordi jeg ikke morer mig, tværtimod, vi have hver Aften Dands eller Concert, men man kan ogsaa blive kjed af at more sig og trænge til lidt Forandring.“

Dertil trængte Tante altid og indrettede sit Liv der-
 efter. Hun havde endnu ikke været ude hos os, fordi, som hun sagde, vi intet Begreb havde om alle de Visiter, hun havde at aflægge til alle sine Venner og Be-

kjendte, som hun ikke havde seet hele Sommeren. Det maa unægtelig have været mange, hvis det virkelig var Grunden til, at vi ikke saae hende, thi vi vare langt inde i November, før hun kom ud til os.

— Hun var ligesaa munter, ligesaa indtagende, ligesaa elskværdig og ligesaa elegant som før. Hun var den Samme, kun med endnu flere Øjer paa Hatten og endnu længer Slab paa Kjolen.

„I ere vist meget vrede paa mig, kjære Venner, og jeg venter en Mængde Bebreidelser,“ sagde hun efter de første Velkomsthilsener, men jeg beder Eder forskaane mig for dem. Der er Intet, jeg har en saadan Afsty for som for Bebreidelser af mine Venner og for daarligt Humør. Hvis ikke Veien havde været saa lang, havde I havt mig for lange siden.“

„Du skal være fri,“ sagde Fader smilende.

„Hvis I boede i Byen, kom jeg hver Dag, men det er jo en heel Reise at komme herud. Jeg var nær bleven melancholff af den langvarige Kjørsel, endssjøndt jeg havde forsynet mig med god Lecture, for at fordrive Tiden.“

Naar Tante Mariane var ene, troede hun altid, at hun stod Fare for at blive melancholff. Det var fordi hun aldrig var vant til at beskjæftige sig med sine egne Tanker, og, at være overladt til disse, var for hende en Stræk. Hun forstod slet ikke at skabe sig en Verden i sine Tanker; hendes Verden laa langt udenfor dem.

„Saa gjør det mig ondt,“ sagde Fader, „at Du har gjort denne ubehagelige Reise for vor Skyld. Men det kan nu ikke være anderledes. Jeg forlader aldrig dette Sted, førend jeg bliver baaren til Graven.“

Det var heller ikke min Mening, kjære Svoger, at overtale Dig til at flytte," svarede Tante en Smule forlegen. „Jeg siger kun, at det er kjedeligt for Eders Venner, at have Eder saa langt borte."

„Vi have saa faa Venner og ingen Familie."

„Du vil da ikke saaledes uden videre udelukke mig af Familien?" vedblev hun muntert. „Men for at tale om noget Andet. Ved I, hvorfor jeg er kommen?"

„Naturligvis for at besøge os."

„Naturligvis, men ogsaa af en anden Grund. Jeg kommer, rentud sagt, for at tage Olga fra Eder."

„Dog vel ikke paa Livstid?" sagde Fader leende.

„Nei, men paa hvor lang Tid afhænger alene af Olga og af Dig, men have hende med mig maa jeg, og jeg haaber, kjære Svoger, at Du ikke vil nægte mig det."

Jeg saae ængstelig op til Fader og ønskede i mit stille Sind, at han vilde afflaae Tantes Forlangende. Den Lyst, jeg før havde havt til at være hos hende, var nu forbi, og jeg var glad og tilfreds, hvor jeg var, i mit Hjem.

„Paa ingen Maade," sagde Fader til min store Forundring. „Det vil være en Opmuntring for hende, og jeg seer gjerne, at hun faaer lidt Udspreddelse. Her er kun tarveligt med Fornoielser. Jeg er vranten og sær; hos Dig vil hun anderledes kunne more sig."

Den kjære Fader! Af Omhed og Kjærlighed til mig, og kun for, som han troede, at glæde mig, sagde han Ja. Jeg sølte den største Lyst til at reise mig og bestemt erklære, at jeg kun vilde blive her hos ham, at han ikke var vranten og sær, men den bedste og hjærligste af alle Fædre; at jeg ikke brød mig en Smule om at

være hos Tante Mariane, at jeg var lyffeligst hjemme o. s. v., men jeg blev siddende og taug, da jeg vidste, at Fader vilde troe, at det alene var for hans Skyld, jeg vilde nægte mig den Fornoieelse. Den Tanke, at have berøvet mig en Glæde, vilde have piint ham længe. Ingen faldt desuden paa at spørge om mit Samtykke; det ansaae de for en given Sag, og Tante Mariane var i en saa feberagtig Hui og Hast, at det ikke var mig muligt at faae et Ord indført.

„Sode Olga! Skynd Dig og faae Dit Toi pakket ind. Inden en halv Time maae vi være afsted, for at være hjemme til Middag,“ og saa rettede hun paa Struds-fjerren og raslede utaalmelig med sin lange Guldkjede. Jeg reiste mig langsomt, og da jeg tøvende nærmede mig Døren, sagde jeg i en alvorlig Tone til Fader:

„Troer Du ogsaa, at Du kan undvære mig?“

„Ja vist saa, mit Barn,“ sagde han og klappede mig under Hagen, medens Tante Mariane lo og udbød, „Saa Olga vil spille den Uundværlige? Det er virkelig ikke ubetydelige Egenskaber, Du tillægger Dig selv, mit Lam.“

Jeg havde Taarer i Øinene, da jeg forlod Stuen og ilede op paa mit Værelse, for at gjøre mig istand. Min Kuffert var snart pakket, da min Garderobe just ikke var meget stor, og det varede næppe en halv Time, inden jeg med Hat og Raabe paa stod nede i Stuen. Jeg havde en Fornemmelse af, at det vilde være længe, inden jeg igjen saa mit Fædrethjem, og en tung Åh-nelse om, at jeg lod min No, maaskee min Lykke blive tilbage, betyngede min Sjæl. Jeg tog derfor i en be-drovet og pinlig Stemning Afsted med Fader, Julie og

Kolf, og det var mig næppe muligt at holde mine Taa-
rer tilbage, da vi sadde i Vognen.

Det gik nu i rask Trav henad Strandveien. Tante
Mariane, der nok kunde mærke, at jeg trangte til Op-
muntring, var meget snaksom og underholdende, og for-
talte mig en heel Deel om Marienlyst og Badegjesterne,
saa at jeg efterhaanden blev revet ud af mine mørke
Tanker, og endelig horte paa hendes livlige Beskrivelser
med Interesse.

Inden jeg ahnede det, holdt vi udenfor hendes Bopæl.
Jeg sprang ud af Vognen langt lettere om Hjertet og
gladere, end da jeg var krøbet ind i den, og ilede op ad
den brede med et zirligt Gelænder og Tæpper forsynede
Trappe. Mit af Naturen elastiske Sind havde faaet
Bugt med mine mørke Ahnelser, og med glad Nysgjer-
righed fulgte jeg Tante til det Værelse, der var bestemt
for mig.

„See her, mit søde Barn,“ sagde hun og kysjede
mig, „her skal Du boe. Jeg haaber, at Du ikke vil
sævne Bequemmeligheder, da jeg selv har indrettet Alt til
Dig efter mit Hoved. — Men nu maa Du strax gjøre
Toilet, for at være færdig til Middagsbordet;“ og der-
med gik hun.

Jeg hørte hendes Silkekjole rasle henad Gangen,
der førte til Spisestuen, og da dette sidste Spor af hende
var forsvundet, satte jeg mig i den bløde Sopha, for
noiere at betragte det Hele. Alt var komfortabelt ind-
rettet, næsten altfor komfortabelt for mig, der ikke var vant
til en saadan Luxus. Svære, mørkerøde Gardiner hang
ned foran Binduerne, et Bryksjeler Tæppe laa paa Gul-
vet, og Prospecter af Sjellands smukkeste Egne prydede

Bæggene. En magelig Gyngestol med Gyngeskammel stod ved Vinduet, og jeg forstrællede næsten ved at see min lille, ubetydelige Person i det store Speil.

Bærelset forekom mig næsten som et lille Paradis, og jeg fortabte mig saaledes i dette Eden, at jeg aldeles glemte Tiden, indtil Uhrets Slag paa Secretairen mindede mig derom. Jeg reiste mig fra mit magelige Sæde og begyndte at udpakke min Kuffert.

Da dette vel var besørget, udsøgte jeg mig en af mine smukkeste uldne Kjoler til Middagsbordet. (Jeg havde forresten kun to, saa at jeg bedre kunde fige: min smukkeste). Da jeg ordnede det sidste Stykke af min Paaflødning, traadte Pigen ind og meldte, at Maden var anrettet. Jeg fulgte hende gennem flere Bærelser til Tantes Kabinet, hvor hun sagde Fruen opholdt sig. Tante laa skjodesløst hentastet paa en lav Divan, og Fallesen stod ved Siden af hende, lænende sig til Divanen med et Album i Haanden. Da jeg traadte ind, reiste han sig fra sin magelige Stilling, kastede Albumet paa Bordet og ilede mig utvungent imøde.

„Saa see vi Dem da endelig, Frøken Olga!“ sagde han med sin gamle Hjertelighed. „Det er jo næsten en Evighed siden.“

„En kort Evighed!“ svarede jeg muntært og rakte ham Haanden.

„Lang nok for dem, der længes,“ var hans Svar.

„Jeg tvivler paa, at De i denne Evighed har skjænket mig en eneste Tanke,“ udbrod jeg og tilfoiede lidt forvirret over min egen Driftighed: „der er vist saa meget Andet, der har optaget Deres Tid og Tanke.“

„Det er uretfærdigt af Dem at tale saaledes. Jeg

appellerer til Tante. Du veed bedst," henvendte han Ordet til hende, „hvor meget jeg har tænkt paa og talt om Frøken Rindal, og hvor ofte jeg har savnet hendes Nærværelse paa Marienlyst."

„Ganste vist," svarede Tante og undertrykte en Gaaen," men lad os nu gaae tilbords, Børn! Jeg forsikkrer, jeg er bleven baade sulten og søvrig efter den Tour og den lange Kjørsel."

— Resten af Dagen gik paa en behagelig Maade. Victor forlod os om Estermiddagen, men kom tilbage til Theen. Han var munter og livlig, og Aftenen gled hurtigt hen under lette Samtaler. Mine mørke Tanker og Betsymringer vare ganske forsvundne. Jeg var glad og oprømt, og smittet af Fallesens gode Humør og Lune. — — „Jeg har hørt," sagde Victor, da vi den næste Dag sadde sammen i Dagligstuen, „at De løber saa udmærket paa Skoiter."

„Jeg!" udbød jeg forbauset og saa op fra mit Arbeide.

„Netop De! De behøver slet ikke at see saa forundret ud, som om De ikke godt vidste det."

„Jeg har ingen Ahnelse derom."

„De vil maaskee endog nægte, at De løber paa Skoiter?"

„Paa ingen Maade. Det er mit kjæreste Tidsfordriv, — eller rettere har været det," joiede jeg hurtigt til, da jeg mindedes Petronellas Uttring, at det ikke passede for en ung Dame at more sig paa en saa upassende Maade.

„Jeg haaber dog, at De ikke har glemt det," ved-

blev Victor. „Det vilde være stor Skade, da det for Tiden er høieste Mode blandt Damerne at løbe paa Isen.“

„Birkelig? Det var dog besynderligt,“ udbrod jeg.

„Hvorfor det? Kan man tænke sig noget Smukkere end en ung Dame, der let og graciøst glider henad Isen?“

„Men Alle løbe da ikke let og graciøst.“

„Nei, der gives mange Undtagelser, men man maa være overbærende. Alle ville være med, enten de have Færdighed eller ikke. Der er i visse Kredse et Raseri kommet over Damerne, og det er en stor Morfskab for Herrerne at see dem erobre den Ret, der før udelukkende tilhørte Herrerne.“

„Men jeg vil rigtignok haabe,“ vedblev han, „at det snart bliver Frostveir, for at jeg kan have den Fornøielse at føre Dem ud til Skøiteløbernes Samlingssted, den moderne Verdens Østergade i Skøitetiden.“

„D nei!“ sagde jeg bedende, „det har jeg slet ingen Lust til.“

„De, som sagde, det var Deres kjæreste Tidsfordriv!“

„Det gjelder kun, naar jeg er ene, men ikke mellem saa mange Menneſker. Jeg er vis paa, jeg vil proſtituere mig.“

„Det har viſt ingen Nød. Vi kan jo ogsaa de første Gange ſøge et Sted op, hvor der ikke er ſaa mange Menneſker ſamlende, ſom ved Langelinie. — Men da der nu for det Førſte ikke er nogen Udſigt til denne Fornøielse, maae vi idetmindſte tage os noget Andet for. Frokenen har vel ikke ſeet alle Byens Mærkværdigheder; maa jeg da tilbyde mig ſom Deres Cicerone?“

Jeg tog taknemlig mod Tilbudet, men han vilde ikke modtage min Tak, da det gif ham ſom de fleſte Kjøben-

havnere, at de næppe vide, hvad vore Musæer og Samlinger indeholde, og først ved Fremmedes Ankomst falde paa at besøge dem. „De kunne reise hundrede Mile for at see, hvad vi have langt smukkere hjemme,“ sagde han. „Seg vil nu betragte mig selv som en Tilreisende, for at jeg kan faae et Begreb om, hvad vi Danske have at være stolte af.“

Det blev bestemt, at vi skulde anvende nogle Timer daglig til disse Udslugter, og det blev i Sandhed interessante og lærerige Timer. Tante fulgte sjældent med, men foretrak at gjøre eller modtage Visitter, og af dem kom ogsaa en Mængde baade om Formiddagen og Aftenen. Hun var da altid yderst aimabel og livlig, og opfordrede mig til at være ligesaa, men det kunde ikke altid lykkes mig blandt Fremmede, og jeg foretrak de Aftener, vi tilbragte alene hjemme. Naar Lampen var tændt, Gardinerne trukne for, Tante og jeg ved vort Arbejde, og Victor enten læste høit for os eller samtalede med os, da syntes jeg først, at vi havde det rigtigt hyggeligt, og da spandt Tiden kun altfor hurtigt.

Elleve Capitel.

„Nu har vi da endelig faaet Frost og det tilgavns!“ raabte Victor, idet han rev Døren op og med et Sæt stod midt inde i Dagligstuen, hvor jeg tragtede Kaffen.

„Birkelig?“ udbød jeg og lod mit Blik vandre fra Kaffekanden hen til de tilfrosne Ruder.

„Og det lægger De først Mærke til nu, Froken Olga? Det er det Første, jeg har seet efter hver Morgen. Igaarastes havde jeg store Forhaabninger, og De kan tænke Dem min Glæde ved at see dem realiserede imorges. Soerne ere tilfrosne. Jeg har allerede været derude og prøvet dem, og nu haaber jeg, De gjør mig den Fornøjelse at løbe paa Skoiter med mig.“

„Ja, det var jo herligt,“ svarede jeg.

„Men saa maae vi skynde os at drikke Kaffe. Ellers er jeg bange for, at det vil tõe, inden vi komme afsted.“

Jeg maatte lee over Victors Iver. Saaledes var han altid, utaalmodig, naar han havde faaet en Idee. Den maatte strax udføres. At vente var ham en Plage.

„Saa er det bedst, at vi kjøre derud, for ikke at komme forsilde,“ sagde Tante leende. „Jeg følger naturligvis med, ikke for at løbe paa Isen; det har jeg ikke Mod til; men for at kritisere Eder i Afstand. —

Du maa pakke Dig godt ind, Olga; det bliver en kold Fornoielse. — Det er sandt, jeg faaer en Idee. Jeg har en sød, lille Pelshue at laane Dig. Jeg har selv brugt den i min Ungdom."

"Løb Du ogsaa paa Skoiter, Tante?"

"Nei, men dengang var det Mode at kjøre paa Isen i smaa Kaner, som Herrerne styrede. Nu skal jeg gaae og søge den op."

Det varede ikke længe, før Tante Mariane vendte tilbage med en lille sort Pelshue, kantet med hvidt Hermelin og med en Quast paa den ene Side. Hun trykkede den leende paa mit Hoved, idet hun sagde til Victor: "Klæder den hende ikke yndigt?"

"Fortryllende!" svarede han.

Jeg rødmede og skyndte mig at ordne Noget paa Kaffebordet. — En halv Time efter sadde vi alle Tre i Tantes magelige Viernervogn. Jeg var godt indpakket i Foerværk, og havde naagt min Bægring den omtalte, lille Hue paa Hovedet. Skoiter vare allerede iforveien kjøbt til mig, og Victor sad baade med dem og sine egne paa Skjødets. Da vi vare komne til Bestemmelsesstedet og stige ud, saa han smilende paa dem og sagde:

"Det maa vist være en Feiltagelse. De ere jo ikke større end til et Barn. De kunne umuligt passe Dem."

"Det skulde jeg dog mene," svarede jeg, tog Skoiterne ud af hans Haand og spændte dem paa. "Der kan De selv see, de passe udmærket." I et Nu var jeg ude paa Isen og foer henad den speilglatte Overflade.

"Saa maa det ogsaa være Duffesodder, De har," hørte jeg ham sige, medens han hurtigt satte efter mig, og et Dieblisk efter var han ved min Side.

„Jeg tillader Dem paa ingen Maade, Frøken, at løbe uden at støtte Dem til mig. De kjender ikke Farvandetene. — Vær saa god, her er min Arm. Nu maa De være smukt søielig.“

Hans brune, ærlige Dine vare fæstede paa mig. Jeg veed ikke, hvoraf det kom, at jeg kunde saa godt lide at see ind i dem. Hans aabne, frimodige Karakter afspeilede sig i hans Blik. Man følte sig tryk og sikker ved at læse i dem. Han syntes meget omhyggelig for mig, og da jeg havde lagt min Arm i hans, trykkede han den fast ind til sig. I flyvende Fart fore vi nu henad Isen. Min Beundring over Victors mærkelige Behandighed beholdt jeg for mig selv, medens han lydeligt udtalte sin Roes over min Færdighed. Jeg sølte mig ret i mit Element og hengav mig aldeles til Dieblikkets Nydelse. Vi loe og spøjte, medens Folk som en Stormvind fore os forbi.

Jeg lagde ikke Mærke til Noget af dem. De forekom mig alle at ligne hverandre, undtagen en hoi, kraftigt udseende Stikkelse i en stor Bjørnesskindskappe, der stadig krydsede os paa vor Vej og tiltrak sig min Opmærksomhed ved den Lethed og Elegance, hvormed han bevægede sig paa Isen. Han var saa aldeles indsvøbt i Pelsværk, at man kun saae to mørke Dine og et fulsortt Overskjæg. Der var Noget ved ham, der maatte vække Ens Opmærksomhed, og hver Gang mit Blik streifede ham, mødte det et Par Dine, der tvang mig til at sænke mine; saa ildfulde og tillige saa besynderligt bydende vare de. Jeg vendte mig om til Victor og spurgte ham, hvem det var.

„Hvor? hvem?“ svarede han adspredt, og det var oien synligt, at han slet ikke havde lagt Mærke til ham, og at hans Tanker vare andetsteds.

„Han i den store Kappe,“ sagde jeg lidt utaalmodig.

„Ah der! Nu seer jeg ham. Ham kjender jeg godt. Det er en Ven eller snarere en Bekjendt af mig.“

I det Samme nærmede den høie, mørke Herre sig, og vi løb ham et Par Skridt imøde.

„God Dag, min Ven!“ sagde den Fremmede og slog Victor paa Skulderen. „Jeg syntes nok, det maatte være Dig.“

Victor gjengjeldte hans Hilsen, og da den Fremmedes glødende Dine netop faldt paa mig, sagde han med et lille Buf for mig: „Maa jeg forestille Dem Don Beatrico fra Italien!“

„Bist ikke! Jeg er ingen Italiener,“ lo den Fremmede og viste en Række blændende hvide Tænder. „Jeg er Skandinav. Sverrig og Danmark har lige megen Deel i mig, og det Navn, Du giver mig, er ikke engang det rette.“

„Nu vel, saa lad mig da forestille Dig under Dit virkelige Navn, Grev Manderstrøm, skjøndt det italienske lyder langt smukkere. — Min Dame er Frøken Lindal,“ vedblev han, stedse holdende min Arm i sin, medens den Fremmede bukkede dybt og atter forvirrede mig ved et gennemtrængende Blik.

Talen faldt nu paa Skoiteløberkunsten, og Grev Manderstrøm sagde mig en Mængde Complimenter i den Anledning, der endnu mere bragte mig ud af Concepterne. Victor syntes slet ikke at bemærke det. Han talte paa

sin sædvanlige frie og utvungne Maade, men pludselig udbrod han, idet han saae hen imod Land:

„Jeg seer, at Tante vinker ad mig. De tillader vel, at jeg et Dieblif forlader Dem. Jeg skal strax være her igjen. Grev Manderstrøm vil nok tage sig af Dem saa længe,“ og inden jeg kunde faae svaret et Ord, havde han sluppet min Arm og foer pilsnar henad Isen.

Min første Indskydelse var at løbe efter ham, da jeg følte en ubestemt Frygt for at være alene med den Fremmede. Jeg betænkte mig dog og blev staaende og stirrede efter ham, indtil Afstanden blev større og større mellem os.

„Tør jeg bede Frøkenen at modtage min Arm saa længe,“ lod Manderstrøms dybe Stemme. Jeg veeg et Skridt tilbage ved Tanken om at stifte min Arm ind under den tykke Bjørnesskindspels. Det forekom mig, som om den maatte drukne i den, og han selv stod for mig saa overnaturlig stor og stærk, at jeg troede, jeg maatte forsvinde i hans Nærhed. Hvad enten det nu var af Skræk for hans Tilbud og for hans funklende Dine, eller for paa Trods at vise ham, at jeg godt kunde løbe uden hans Bistand, nok sagt, jeg vendte mig om, stak Hænderne i Lommen og foer hurtigt henad Isen.

Skjøndt jeg ikke en eneste Gang saae mig tilbage, havde jeg dog en Fornemmelse af, at han fulgte mig. Det bevægede mig til at fordobble mit Løb. Jeg kom i en saadan Fart, at jeg ikke saae en Baage i Isen, førend jeg var lige ved den. Det var mig umuligt at standse, og jeg vilde upaatvivlelig i næste Dieblif være styrket i den, hvis ikke en kraftig Arm havde omslynget mig og holdt mig tilbage. Det var Grev Manderstrøm,

der havde indhentet og frelst mig. Næsten bevidstløs af Skræk lænede jeg mit Hoved til hans Bryst og fandt mig villig i at blive understøttet af hans Arm. Jeg luskede Dinene et Dieblis, og da jeg atter aabnede dem, mødte de hans, der hvilede saa ømt og deeltagende paa mig. Hans Stemme, da han tilsalte mig, var saa velklingende og saa indtagende blød, at jeg ikke kunde Andet end med Velbehag lytte til den.

Han forekom mig som forvandlet. Det var ikke længer den mørke, frygtindgydende Mand med det skumle Diekast. Der var en forunderlig Ynde og Blodhed udbredt over hele hans Væsen, og hans Dine havde et bedaarende Udtryk. Jeg sølte ingen Skræk ved at hvile i hans Arme og betragte hans Ansigt. Det var et smukt Ansigt, ret en Typus for mandlig Skjønhed.

Jeg havde nu fuldkomment gjenvundet min Besindelse, og Manderstrøm slap mig. Mit Hjerte bankede heftigt, da jeg atter var frigjort af hans Arme; jeg sølte mig selv overvundet, besejret trods min Modstand.

Victor var imidlertid kommen til. Han havde seet den hele Scene og morede sig kosteligt derover. „Det var virkelig et gribende Dieblis,“ sagde han, „da De stod paa Afgrundens Rand, og Befrieren greb Dem og førte Dem bort i sin stærke Arm.“

Jeg kunde slet ikke istemme Victors muntre, spøgefulde Tone. Jeg stod alvorlig og hørte næsten uwillig paa ham.

„De kan dog ikke nægte, Froken Olga,“ vedblev han, „at De er i høieste Grad egenfindig og selvrædig, accurat som dengang De vilde ud i Frostveiret, uden at tage saa meget som et Shawl om Dem uagtet mine ind-

stændige Bønner. Og jeg, som troede, De var saa blid!"

"Det gjør mig ondt, at jeg har skuffet Deres gode Tanker om mig," svarede jeg koldt, da jeg langt fra var oplagt til Spøg. — „Men lad os nu vende tilbage til Tante. Det er allerede seent."

Jeg greb Victors Arm, og han sendte mig et forundret, spørgende Blik. Tante modtog mig med en lang Række af Udraab og Kærtagn. Hun fortalte mig, hvilken Angst hun havde udstaaet for mig, at hun egentlig burde være vred paa mig, fordi jeg i et øieblikkeligt Lune havde forvoldt hende den Uengstelse, men at jeg nok vidste, hun var altfor godmodig til at blive vred. Hun havde fuldkommen Ret; det var kun et Lune af mig, og jeg bebrejdede mig selv min Taabelighed og Barnagtighed, der nær havde havt saa alvorlige Følger.

Victor forestillede nu sin Ben for Tante, der modtog ham med megen Venlighed og sagde ham, at det vilde være hende en Fornøielse at gjøre hans nærmere Bekjendtskab, og at hendes Huus stod aabent for ham. Manderstrøm svarede et Par høflige Ord, bukkede og fulgte os til Vognen.

"Det Menneske har et interessant Ydre," sagde Tante, da vi atter sadde i Vognen. „Hvor har Du gjort hans Bekjendtskab, Victor?"

"I Italien! Jeg traf ham ifjor, og da vi vare Landsmænd, sluttede vi os strax sammen. Han er forresten født i Sverrig og opdraget i Danmark, og tilbringer hele sit Liv paa Reiser."

"Det maa være et interessant Liv," afbrød jeg.

"Men det fører ikke til Noget," vedblev Victor og

fortalte videre om ham, at han havde bevæget sig meget i Selskabslivet og derved faaet en vis Routine til at omgaaes alle Mennesker. „Smuk og behagelig, som han er, flyve alle Hjerter ham imøde, og mit, som er let indtaget, var strax borte.“

„Var du længe sammen med ham?“

„Nei, kun meget kort, men i den Tid saaes vi daglig. Vi havde mange glade Timer sammen.“

„Han har et ægte italiensk Præg,“ sagde Tante. „Han seer saa distingueret ud, og man seer strax, at han er ualmindelig begavet. Jeg vilde ret ønske, at han vilde besøge os.“

„Det kan Du være vis paa. Han er en stor Tilbeder af unge, især smukke Damer,“ svarede Victor med et skjult Blik til mig. „Troer De det ikke?“ vedblev han, da jeg gjorde en uvillig Bevægelse med Hovedet. — Bognen holdt i det Samme, og jeg blev fri for at svare.

Resten af Dagen var jeg adspredt og taktsfuld. Jeg fandt ikke Behag i Victors lette og spøgende Conversation. Jeg sad tilsyneladende fordybt i mit Arbejde, men mere end een Gang sloi mine Tanker til min sælsomme Redningsmand, og jeg syntes endnu at føle hans Blik hoile paa mig, dette Blik, som baade fortryllede og forfærkede mig. Jeg smilede vel af Victors gode Indfald og vittige Bemærkninger, men det var et koldt, adspredt Smil. Lidt efter lidt svandt ogsaa hans Munterhed, og han blev ordknapp. — Mon jeg havde faaret ham? eller hvorfor blev han nu ogsaa saa taus? — Jeg saae op paa ham og mødte et Blik fra

hans trofaste Dine, der syntes at sige „Hvorfor taler Du ikke med mig, som Du pleier?“

Ja, hvorfor var jeg saa stille og taus? Jeg kunde ikke besvare mig selv det Spørgsmaal, og jeg var derfor glad, da Tante gjorde Tegn til Opbrud, fordi hun var træt og søvnig efter Touren om Formiddagen. Jeg pakkede mit Eytøi sammen, gav Tante et Kys, rakte Haanden til Victor og skyndte mig ind paa mit Værelse.

Den næste Dag sad Tante og jeg i Dagligstuen paa den sædvanlige Bisittid. Der kom ikke saa Besøg, og hver Gang Klokken ringede, bankede mit Hjerte, og Naalen gik hurtigere i min Haand ved Tanken om, at det mulig var Manderstrøm, der kom. Da Tante ikke ventede flere Besøg, forlod hun Værelset og gjorde sig færdig til en Kjøretour. Hun meente, at Manderstrøm nu ikke kom, fordi han rimeligvis ikke vilde ansees for at være altfor paastrængende. Jeg følte mig skuffet og dog lettet ved hans Udebliven; skuffet, fordi jeg saa sikkert havde troet, han vilde komme, og lettet, fordi jeg følte en uforklarlig Ængstelse ved igjen at skulle see ham.

„Kjører Du med ud?“ spurgte Tante, da hun fuldt paaaladt viste sig i Døren.

„Nei Tak! Jeg foretrækker idag at blive hjemme, da jeg maa skrive til min Fader og Søster.

„Som Du vil, min Pige!“ — og jeg blev overladt til mig selv.

Jeg satte mig ved Tantes Skrivebord og begyndte et langt Brev til Julie. Der var endnu en Time til Middag, og jeg behøvede ikke at haste. Den ene Side

fyldtes umærkeligt efter den anden; jeg fortalte Alt, hvad jeg havde oplevet, siden jeg sidst skrev, kun ikke Begivenheden igaar. Jeg beskrev Tantes Godhed, Victors Elskværdighed og min egen Tilfredshed over mit Ophold her i Huset, da — et Mandedrag pludselig berørte min Hals, og en Haand lagde sig paa Papiret foran mig.

Jeg vendte mig forfrækket om og mødte — Grev Manderstrøms ildfulde Blik. Hurtigt sprang jeg op fra Stolen, idet jeg skjælvede over mit hele Legeme. Jeg tilfæstede ham et harmfuldt Blik og forsøgte at tale.

„Min Herre! — hvorledes — hvorledes er De kommen herind?“ stammede jeg.

„Gjennem Døren naturligvis,“ svarede han med et ironisk Smil. „Tjeneren viste mig herind, og da jeg saa, De var alene og saa smukt bestjefiget, kunde jeg ikke modstaae den Fristelse at overrasse dem.“

„Hvor uforfæmlet!“ brændte det mig paa Læben at sige, men jeg taug; thi da jeg saa op, var hans Ansigt som forvandlet. Der laa et bønligt bedende Udtryk i disse Dine, der før et Dieblisk siden saa drillende og overmodigt vare heftede paa mig, og Tonen i hans Stemme, der før var saa hensynsløs, var blød og ydmyg, da han sagde:

„De tilgiver mig min Paatrængenhed, ikke sandt? De kan ikke bære det over Deres Hjerte at vredes paa mig. See ikke saa strengt paa mig; jeg angrex jo min Brøde,“ og han saa paa mig med et saa bedaarende Blik, at jeg folte Blodet stige op i mine Kinder, og jeg maatte slaae Dinene ned. Der opstod en kort Pause, i hvilken jeg forsøgte at samle mine Tanker for at kunne begynde en almindelig Conversation.

„Min Tante er ikke hjemme,“ begyndte jeg. „Det vil gjøre hende ondt, ikke at have kunnet modtage Dem.“

Han syntes ikke at andse mine Ord, men vedblev, „De tilgiver mig jo, ikke sandt? De befaler mig ikke at gaae?“

„Det kunde ikke falde mig ind at være saa uhøflig imod min Tantes Besøg,“ sagde jeg saa roligt som muligt.

„De er dog en ægte, nordist Kvinde!“ udbrod han. „De forener Undseelse og Tilbageholdenhed med Anstand og Bærdighed. Hvor dog Nordens og Sydens Qvinder ere forffjellige! Er De ikke ogsaa af den Mening, Frøken?“

„Jeg har aldrig haft Leilighed til at anstille nogen Sammenligning.“

„De er ogsaa saa ung endnu, men jeg har været saa meget i fremmede Lande, at jeg har kunnet studere Qvinden.“

„Dg hvem sætter De da høiest, Nordens eller Sydens?“ var jeg ubesindig nok til at spørge om. Noget skulde jeg dog sige, da han gjorde en lille Pause.

„Det skal jeg strax sige Dem. Sydens Døttre ere livlige, lidenskabelige, frie og naturlige. Der er noget Fortryllende ved deres korte Dine, søde Smil og smægtende Figur. Deres Kjærlighed bruser let op, men kjølnes ligesaa hurtigt. Der er Intet at stole paa. Det ene Dieblis elske de; det næste hade de. Der er ingen Dybde i dem. Alt er overfladist og tomt.“

„Dg Nordens?“ spurgte jeg.

„Jeg priser den danske Kvinde. Hun er vel noget

kold og tilbageholdende, men hun er ligesaa smuk som Sydens, og hvad der er langt vigtigere, hun har et Hjerte, som det er en Gyske at vinde. Hun er, een Gang vundet, vundet for stedse."

Han havde talt hurtigt, men de sidste Ord udtalte han med en langsom og unaturlig lav Stemme, idet hans Blik forskende hvilede paa mig. Jeg kan ikke forklare hvorfor, men der gik ved dette gjennemborende Blik en let Gysen igjennem mig, der dog strax forsvandt, da Manderstrom reiste sig og i den lette, ugenerte Tone, der er Verdensmanden egen, sagde:

"Jeg vil ikke forstyrre Dem længer ved min Nærværelse. Det er snart Middag, og jeg vil ikke paadrage mig Skylden for, at Deres Brev ikke bliver færdigt. Min Compliment til Deres Tante!" Han bukkede og forlod Stuen.

Jeg aandede igjen frit, da han var gaaet, og kunde nu roligt tænke over, hvad der var passeret. Jeg var vred paa mig selv, fordi jeg havde været saa forlegen og keitet. Hvad maatte han ikke troe om mig? Hvis blot Tante havde været hjemme, havde jeg været ganske anderledes; men han kom saa pludselig og overraskede mig. Han maatte jo ansee mig for en ensfoldig, lille Landsbypige, "men det skal jeg vise ham, jeg ikke er; det lover jeg!" sagde jeg til mig selv.

Med dette bestemte Forsæt samlede jeg mine Skrive-materialier sammen, da jeg nu havde tabt Hysten til at skrive, og jeg satte mig roligt hen, for at vente paa Tantes Hjemkomst. Det varede heller ikke længe, førend hun traadte ind, ledsaget af Victor.

„Har her været Nogen?“ var hendes første Spørgsmaal, medens hun løste sin Hat op.

„Grev Manderstrøm!“ var mit næppe hørlige Svar.

„Virkelig? Saa han kom alligevel? Det var altsaa derfor, du vilde blive hjemme?“

„Tante dog!“ afbrød jeg rødmande.

„Du har maaskee endogsaa modtaget ham? Jeg kan see det paa Dig. Det nytter ikke, at Du nægter det.“

„Jeg nægter det jo heller ikke. Det kunde ikke falde mig ind, men — —“

„Det var meget uforsigtigt af Dig. En ung Pige maa aldrig modtage en ung Herre, naar hun er ene,“ sagde Tante smilende. „Men jeg tilgiver Dig paa Grund af din Uerfarenhed og din Mangel paa — — —“

„Men, Tante, lad mig dog tale ud,“ afbrød jeg hende heftigt, thi Victor saae paa mig med et alvorligt og misbilligende Blik, og jeg vilde for Alverden ikke, at han skulde troe ilde om mig. „Du kan da nok tænke, at jeg ikke vilde modtage ham, naar Du ikke var tilstede, men jeg kunde jo ikke Andet. Han traadte lige ind uden at lade sig melde, og du vilde da vist ikke, at jeg skulde vise ham Døren.“ Jeg var bleven ildrød, og Taarerne stode mig i Dinene.

„Naa naa, Barn! Der er jo ingen Ulykke skeet. Der er da ingen Grund til at tage saaledes paa Bei.“

„Jeg vil kun ikke, at Du skal troe noget Urigtigt om mig, Tante. Du veed ikke, hvor det smerter og frænker mig, naar Du siger, at det var for hans Skyld, jeg blev hjemme.“

„Du er en lille Nar,“ lo Tante og kyskede mig paa Panden. „Du forstaaer ikke Spøg.“

Jeg havde skjult mit Ansigt ved hendes Bryst, men løstede det nu atter og saae mig omkring i Værelset. Jeg havde ventet at see Victor, men han var allerede borte.

Hele den Aften sølte jeg mig ilde tilmode. Jeg var vred paa Manderstrøm, paa Tante og Victor, paa hele Verden. Tante var den Eneste, der var nogenlunde opromt, men hun talte mest for dove Øren, da hverken Victor eller jeg var oplagt til at høre paa hende. Jeg forstod ikke Victor. Det var første Gang, jeg havde seet ham i daarligt Humør. Noget maatte være gaaet ham imod. Tante gjorde en sidste Anstrengelse for at være interessant og fængsle vor Opmærksomhed, idet hun udbrod:

„I næste Uge vil jeg gjøre Bal. Victor, skriv Du Ballisten!“

Victor tog temmelig trevent et Stykke Papir og begyndte at skrive de Navne op, som Tante dicterede. Hvad mig angik, kunde jeg ikke have Interesse af at høre de fremmede Personers Navne. Mine Tanker vare andetsteds. Jeg tænkte just paa, hvor forskjelligt Grev Manderstrøms Blik kunde være, snart koldt og strengt, snart ømt og blidt, snart forskende og gjennemtrængende, bydende og stolt, og saa igjen glødende og bedaarende.

„Men Barn dog, er Du faldet i Søvn?“ udbrod Tante pludselig. „Nu har jeg tre Gange spurgt Dig, om vi skal indbyde Helene Binding eller ikke, og jeg har ikke faaet Svar.“

„Undskyld, kjære Tante! Det vil være mig meget kjært at see hende,“ svarede jeg og foer op af mine Drømmerier. — Tante tog Ballisten ud af Victors Haand og gjennemløb den med Dinene.

„Men Gud, Victor, Du har jo glemt Manderstrøm!“

„Jeg vidste ikke, at han skulde indbydes.“

„Det kan Du da nok tænke. Han er den allervigtigste Person og vil blive Ballets Prydelse.“

„Det siger man ellers om en Dame,“ indvendte Victor.

„Desuden er han jo saa interessant,“ vedblev Tante.

„Saa?“

„Det har Du selv sagt.“

„Nei, Tante, det har jeg aldrig sagt. Efter min Mening er han et meget letfindigt Menneſte og en stor Courmager.“

„Det er smukt at tale ſaaledes om ſine Venner.“

„Han har aldrig været min Ven, og bliver det heller aldrig,“ svarede Victor heftigt og reiste ſig.

— „Men det er blevet ſilde. Jeg ønsker Damerne Godnat! — Farvel!“ — og dermed gif han.

„Han er ſelv et uſtadigt og letfindigt Menneſte,“ ſagde Tante, der blev lidt forbløffet over hans uventede Afſked. „Det ene Dieblif hæver han ham til Skjerne, og i det næſte taler han ilde om ham. Jeg troer, det er Skinſyge.“

„Skinſyge?“ ſpurgte jeg.

„Blot fordi jeg har ſaaet Interesſe for Manderſtrøm. Den kjære Dreng holder nu engang ſaa meget

af mig, at han ikke kan taale, at jeg gjør af nogen Anden; den stakkels, forfjælede Victor!"

Med disse Ord tog Tante Nysestagen, som Tjeneren havde bragt ind, og gik ind til sit eget Værelse efter et kort „God Nat, min Pige!"

Tolbte Capitel.

Den foregaaende Aften havde jeg slet ikke havt Lust til at tale med om Ballet, men den næste Dag dreiede mine Tanker sig ikke om Andet. Det var det første Bal i mit Liv og derfor en meget vigtig Begivenhed. Tante og jeg morede os hele Formiddagen med i Tankerne at indrette Alt, som det skulde være, og Tiden fløi hurtigt hen under Latter og Pasfiar.

„Lad os nu tale om alvorlige Ting, Olga,“ sagde Tante pludselig. „Hvilken Kjole har Du til den Aften?“

„Jeg er saa glad over,“ svarede jeg, „at jeg tog min Mors Kjole med; den er nydelig og kun vadsfet et Par Gange.“

Mig forekom det, at den kunde være saa overmaade nydelig at dandse i, men Tante var ikke af den Mening, og ansaae det for rigtigst at gjemme den til Sommeren. Paa et Bal maatte man enten være i Flor eller i Tarlatan, især naar man som jeg skulde være „Ballets Dronning“, som Tante sagde. Hun foreslog, at vi strax skulde tage ud og bestille en Dragt. Jeg sukkede, endssjondt jeg ingen Grund havde dertil, da jeg sagtens vilde tage mig bedre ud i et lettere Stof, men det gjorde mig dog ondt for min Vadsfeskjole, der uagtet sin Reenhed og Hvidhed blev forkastet og maatte dele Skjebne med Julies.

Da jeg kort Tid efter stod med Tante i et af Byens største Dame-Etablissementer, forjoges dog disse Griller, og mine Dine og Tanker vare kun opfyldte af al den Balpynt, jeg var omgivet af.

„Hvidt er det flædeligste for Ungdommen,“ sagde Bomsruen, der skulde expedere os, „men Blaåt vil sikkert ogsaa flæde Frosenen.“

„Hvad siger Du til Forglemmigeis-Bouletter i hvidt Tarlatan?“ sagde Tante, „og saa en lignende Krands paa Haaret?“

Det kunde aldeles ikke nytte, at jeg gav nogen Mening tilkjende. Jeg var altfor ubevandet i de Regioner, og jeg lod derfor Tante raade. Hun bestemte sig dog for den blaa, endstjondt jeg hvidskede til hende, at den vist var altfor smuk til mig.

Da dette var vel besørget, skrede vi til den vigtigere Deel af Festen, nemlig at skrive Indbydelsler. De bleve afslaaede eller modtagne, eftersom det convenerede Folk, og Andre bleve satte ind i de ledige Pladser. Mit Hjerte bankede af Glæde og Forventning den hele Uge. Manderstrøm havde lovet at komme. Jeg skulde see ham, tale med ham, maaskee dandse med ham.

Hvorfor bestjestede mine Tanker sig saa meget med ham? Var han da saa forskjellig fra alle de Andre, jeg kjendte eller skulde lære at kjende?

Endelig kom Dagen. Den syntes aldrig at skulle faae Ende, men Aftenen kom dog. I Skumringen sad jeg ved Vinduet, for at fordrive Tiden med at see ud paa Gaden. Det var koldt udenfor, Sneen fyggede henad Gaderne. Vinden foer hylende omkring Hjørnerne, og Gaslygterne kastede et usikkert Skjær paa den hvide Sne.

Folk gif forfrosne omkring, angstelige for at falde; Vogne rullede lydløst henad Sneen; men jeg tænkte hverken paa Veiret, Folk eller Vogne. Mine Tanker vare allerede paa Ballet. Jeg saae mig i Aanden i min nye Baldragt, svævende i Dansen ved Manderstrøms Arm. Jeg følte hans mørke Blik hvile paa mig og — — —

Uhrets Slag vakte mig. Det var paa høie Tid at gjøre Toilet. Jeg ringede efter Lys og gif til mit Bærelse.

— Nu var jeg færdig. Kjolen var paa, Krandsen hvilede let paa mit Hoved. Speilet gjengav min Skikkelse fra Fode til Fod. Jeg traadte forundret et Skridt tilbage. Det var ikke mig selv, jeg saae, men en fremmed Dame. Jeg rødmede af Glæde over mit Udseende. Det var første Gang, jeg saae, at jeg ikke var saa ilde endda. I min barnagtige Henrykkelse kom jeg til at sige ganske høit: „Gid nu Fader og Julie kunde see mig! De ville have Være af mig,“ og jeg tænkte med et Suk paa Julie, der ikke havde modtaget Indbydelsen, men foretrukket at blive hjemme hos Fader. Jeg havde nu Intet mere at gjøre foran Speilet og gif ind i Dagligstuen.

Et Lysblik strømede mig imøde. Alt blændedes deraf. Der var Ingen i Bærelset undtagen Victor, der sad og bladede i en Bog. Han saae op, da jeg traadte ind, men kun et Dieblis, og fortsatte sin Bessjæftigelse. Jeg blev lidt stød over, at han ikke talte til mig, at han ikke havde et bifaldende Smil eller Blik tilovers for mig, ikke sagde et Ord om, at min Dragt var smuk, at den klædte mig. Det lignede ham slet ikke. Ellers var han den Første til at rose og smigre mig.

Jeg satte mig uwillig ned i Sophaen, aldeles ikke

oplagt til at bryde Tausheden. Endelig kastede han Bogen fra sig, reiste sig og sagde temmelig formelt:

„Tante har bestemt, at jeg skal aabne Ballet med Dem, Froken. Jeg haaber, De ikke har Noget derimod.“

„Aldeles ikke! Af hvilken Grund skulde jeg have Noget derimod?“

„Saa er det altsaa en afgjort Sag,“ svarede han og forlod Bærelset, uden saa meget som at see paa mig.

Hvor han dog var besynderlig! I den sidste Uge havde han ikke lignet sig selv. Jeg maatte troe, at han var lunefuld, og tænkte, at det ikke var godt at føie ham i det Kapitel. Jeg vilde ikke mere tænke paa ham, der var smagløs nok til ikke at beundre min Kjole, end sige mig selv, og jeg trøstede mig med den Tanke, at Andre maaskee vilde erstatte mig, hvad han havde forsomt. Tante traadte nu ind, og Gæsterne begyndte at samles.

De vare næsten Alle komne, Alle undtagen Manderstrøm. Hvorfor kom han ikke? Mit Ansigt blussede af Spænding og Forventning. Jeg var engageret til alle Dandsene; kun een Dands havde jeg gjemt. Det var et pludseligt Instinct, der bød mig gjøre det, endsskjønt jeg skammede mig, næsten harmedes derover.

Endelig kom han. Jeg saae hans høie, imponerende Stikkelse i Døren. Hvor han var smuk med det sorte, krøllede Haar og de mørke, glødende Dine! Hvor ubetydelige forekom mig ikke de andre Herrer ved Siden af ham! Ingen havde det Liv og Udtryk i sit Ansigt. Ingen forstod som han let og smidig at bane sig Vej gjennem den tætte Flok, med Hatten i Haanden og med Hilsen tilhøre og tilvenstre. Han var den fuldbendte Verdensmand; det saae man paa hans Hilsen og hele

Optræden. Han nærmede sig Tante, sagde et Par Ord til hende, bukkede og forlod hende. Hans Blik svævede om i Salen, som søgte det Noget. Det søgte og fandt — mig.

„Hvilken Dands har Frokenen til mig?“ spurgte han, da han stod ved Siden af mig, i en Tone, som om han var vis paa, at jeg havde holdt en Dands tilbage for ham. — Jeg nævnede Dandsen og rødmede, thi jeg følte mig tilmode, som havde jeg begaaet en Forbrudelse.

„Tak!“ svarede han. „Jeg vidste nok, De ikke havde glemt mig.“

Selbdigvis bleve nu Dorene til Balsalen lukkede op. Musikken tonede os imøde, og Victor kom for at hente mig. Vi vare det første Par paa det blankt bonede Gulv. Det var som jeg saa tidt havde tænkt mig i Drømme, og dog var det ikke saaledes. Jeg følte ikke denne barnlige, henrykkende Glæde ved Dandsen, som jeg havde forestillet mig, denne udelukkende Hengivelse til Nydelsen deraf. Jeg vidste ikke selv, hvorfor jeg var urolig og adspredt, hvorfor jeg svarede saa kort paa Victor's Spørgsmaal. Naar jeg foer henad Gulvet, tænkte jeg kun paa, om Manderstrom vel saae mig, og mine Dine gjennemløb de Dandsendes Rækker for at finde ham, men jeg blev fluffet, da han ikke dandsede.

Endelig opdagede jeg ham. Han stod noget affides, lænet til en Pille, og fulgte med tilsyneladende Interesse de Dandsendes Bevægelser. Mere end een Gang svævede jeg forbi det Sted, hvor han stod, og mere end een Gang traf mit Blik tilfældigt hans. Jeg gjorde mig Umage for at smile til Victor, men det vilde ikke ret lykkes mig; baade han og jeg vare forstemte, og tilsidst

var der Ingen af os, der talte et Ord. Endelig var Dandsen, der syntes mig uendelig lang, forbi, og Victor førte mig ind i Dagligstuen. Da han takkede mig for Dandsen, bukkede han stift for mig. Der var en Kulde og Strengthed i hans Stemme og Blik, der bragte mig til at see op. Jeg havde vist forseet mig imod ham. Det fortrod mig, at jeg havde været saa adspredt og aandssfraværende, og jeg havde gjerne sagt ham et venligt Ord, men nu stod netop Manderstrøm ved min Side.

„Hvorfor dandsede De ikke?“ spurgte jeg, da Victor hurtigt var forsvunden.

„Af den simple Grund, at jeg ingen Dame kunde faae,“ svarede han. „Jeg kom temmelig sild. De er den Eneste, der har forbarmet sig over mig og skjænket mig en Dands, De, der ovenikjøbet som Husets Datter havde saa mange Krav at tilfredsstille.“

„Det var aldeles tilfældigt,“ sagde jeg med en dyb Nodmen.

„Naturligvis!“ udbød han, men jeg kunde see paa hans Ansigt, at han var overbevist om det Modsatte. „Under alle Omstændigheder maa jeg prise mig lykkelig over min gunstige Skjebne, at jeg kan have Udsigt til nogle behagelige Diebliske, om jeg end Resten af Aftenen skal kjede mig.“

Han bukkede let for mig og udbød derpaa pludselig, idet han kastede et beundrende Blik paa mig. „Hvor De er smuk i aften! Hvor Deres Dragt er smagfuld og fladelig! Ingen Blomst passer bedre end Forglemmigeier for Dem, der jo selv er en Forglemmigei. Bly og beffeden som den synes hele Deres Væsen og Op-

træden at sige „forglem mig ei!“, og hvo skulde ogsaa kunne glemme Dem?”

Ved disse Ord sendte han mig et saa glødende Blik, at jeg uvilkaarlig reiste mig, og for at skjule min Forvirring, henvendte jeg mig til nogle Damer, der stode i Nærheden.

„Nu er De da ikke længer bange for mig?“ sagde han senere, da vi Arm i Arm gik ind i Balsalen. „Kan De huske, hvor forfækket De tog Flugten den første Gang, De saae mig?”

„Ja, jeg maa tilstaae min Barnagtighed.“

„En Barnagtighed, der er fortryllende,“ sagde han. Strømmen førte os imidlertid hen til en Vinduesfordybning, hvor en lille Sopha syntes at indbyde til at tage Plads.

„Hvilken udmærket Plads, vi her have fundet!“ udbød Manderstrøm. — „Jeg haaber, De har tilgivet mig fra sidst,“ vedblev han, da vi havde sat os.

„Lad os ikke tale mere derom. Min Dpførsel dengang maa have forekommet Dem taabelig og urimelig.“

„Teilen var alene min,“ svarede han og dreiede nu hurtigt Samtalen hen paa andre Gjenstande. Han talte flydende og livligt, let og elskværdigt.

„Men vi glemme jo reent at dandse,“ udbød jeg og sprang op.

„Kan det virkelig more Dem, saaledes at hoppe omkring paa Gulvet?“ sagde han i en ringeagtende Tone.

„Hvorfor ikke?“ spurgte jeg forundret. „Det vilde være besynderligt, naar en ung Pige ikke holdt af at dandse. Og De? Jeg anfaae Dem netop for en ivrig Dandser.“

„Jeg holder nok af at dandse,“ svarede han smilende, „men ikke saaledes som man bruger her i Norden. Det er jo latterligt, at see 2 Menneſker ſnuvre ſig rundt i ſamme ſtive og eensformige Bevægelse uden Liv, uden Føleſe. Det er ikke Dands. Nei, ſaa ſkulde De ſee Dands i Syden! Der er Dands, beruſende, fortryllende Dands. Der er Elasticitet og Smidighed i Italienernes Arm, og Ild og Begeiſtring i Italienerindernes Dine. Det er en hvirvlende, lidenſtabelig Dands med driſtige Sving, lette og gratioſe Spring og ſyrige Blik.“

„Syden er ſaa forſkjellig fra Norden, ogſaa i Dands,“ ſagde jeg.

„Den Dands kan varme Hjertet,“ vedblev han, „og bringe Uro i Blodet. Naar man eengang har ſeet en ſaadan Dands, glemmer man den aldrig, og naar man ſaa kommer herop og ſeer vore Landsmands taſtfaſte Skridt og den Phlegma og No, hvormed de ſkride til Værket, ſaa maa man lee indvendig af en ſaadan Naragtighed, af en ſaadan Parodi paa Dands.“

Jeg havde mekanisk atter ſat mig ved hans Side, og lyttede til hans Ord. Det ſaldt mig naturligtviſ ikke ind, igjen at opfordre ham til at dandſe, men jeg bad ham forſætte ſine Fortællinger og Skildringer af Italien og dets Folk, og fra hans Læber ſtrømmede en Beſtalenhed, der bragte mig til at forſtumme.

Han fortalte om ſine Reiſer, om ſit Liv i fremmede Lande, og jeg, der altid havde intereſſeret mig for, hvad der var Nyt og Fremmed, lyttede henrykt dertil. Jeg følte mig ſtolt og ſmigret over, at han ødſlede ſaa megen Beſtalenhed paa min ubetydelige Perſon, og at han fandt mig værdig til at blive beſkjendt med ſaa meget Lærerigt

og Interessant. Jeg takkede ham ogsaa derfor. Han smilede og syntes at more sig over den ukunstlede Varme, jeg lagde for Dagen.

„Men det er en Skam af mig,“ udbrød han, „at jeg berøver Dem Ballets Nydelser. De har jo aldeles ingen Fornøielse deraf, naar jeg lægger Beslag paa Deres Opmærksomhed. De faaer hverken dandsjet eller seet Dem omkring.“

Jeg lod Blikket glide hen over de Dandsende. Manderstrøm havde i Grunden Ret. Hvori bestod det Smukke ved at see disse Par gjøre nogle Trin frem og tilbage, og saa igjen indtage deres Plads? De gad næppe flytte Fødderne fra Gulvet, og deres Ansigter udtrykte hverken Glæde eller Begeistring. De gik til Dandsen som til en alvorlig Forretning.

„Har De lagt Mærke til, Frøken, hvor ivrig den unge Fællesen converserer Frøken Binding, og hvor venlig hun smiler til ham? Det er uden Tvivl en ny Flamme, han har faaet.“

Jeg saa derhen. Ganske rigtigt; jeg kunde tydeligt see, at de talte meget livligt sammen, og at han muntert boiede sig ned til hende. „Gud skee Lov!“ tænkte jeg, „Victor er igjen kommen i godt Humør,“ men det faarede min Forsængelighed, at han viste hende saa megen Opmærksomhed og aldeles ignorerede mig.

„De To passe ypperligt for hinanden,“ vedblev Manderstrøm. „De ere begge lige lette, lige flygtige; men jeg troer dog ikke, at Fællesen for Alvor vil lade sig binde. Dertil er han altfor ustadig. For ham vil Ægteskab være en Tvang, en Pænke, som han snart vil søle Lyft til at afrykke.“

Jeg følte, at han havde Uret. Victor var ikke saaledsfindig og ustadig, som han troede. Han havde et ærligt, trofast Hjerte. Derom var jeg overbevist, men dog sagde jeg Intet til hans Forsvar. — Maaſkee han dog havde Ret. Han kjendte jo Victor bedre end jeg. Maaſkee var han flygtig. Naar Alt kom til Alt, var der maaſkee ſlet intet Godt paa Bunden af hans Hjerte. Det var dog muligt; jeg kjendte ham ſaa lidt og kunde ikke bedømme ham. — Jeg ſelv var i dette Dieblif ustadig. Den Tanke, at han og Helene kunde blive et Parti, var aldrig faldet mig ind, og det forekom mig dog nu ganſke naturligt.

„Nu er Dandsen ſtrax forbi,“ ſagde Manderſtom. „Folk kunne maaſkee forarges over, at vi ſlet ikke have dandſet. Vi blive viſt nødte dertil for Formens Skyld, hvis De tør prøve det med mig. Men jeg ſiger Dem iſorveien, min Dands er lidt i Smag med Italienernes. Har De Mod?“

„Hvorfor ſkulde jeg ikke vove det?“ ſpurgte jeg ſmilende.

Han ſlyngede ſin Arm om mit Liv, ſaa faſt og ſaa tæt, ſom om han aldrig vilde give Slip paa mig. I et Nu førte han mig ud paa Gulvet midt imellem de dandſende Par. Hans Arm førte mig ſikkert og let, og hvirvlede mig rundt i ſaadan Fart, at jeg et Dieblif Intet kunde ſandſe. Mine Fødder rørte næppe Jorden; jeg fløi, jeg ſvævede gennem Salen. Tættere og tættere trykkede han mig til ſig, medens han boiede ſig ned over mig, indtil jeg følte hans Aande paa min Kind. Hans Dine vare faſtede paa mig med et ſaa glødende Udtryk, at jeg var ſom fortryllet deraf. Hurtigere og hurtigere

fløi vi afsted; jeg kunde neppe trække Beiret, og Alt løb i Gæt for mine Dine.

Tilslidst saae jeg kun Mørke omkring mig, medens de Ildflugler syntes at gjennembore mig. Jeg lukkede Dinene for at undgaae dem. „Slip mig!“ stønnede jeg med svag Stemme.

„Kun endnu een gang rundt, saa er De fri!“ hvidsfædede han. Jeg maatte følge ham, enten jeg vilde eller ikke, men pludselig standsede Musikken og vi med. Han mere bar end førte mig til en Sopha, hvor jeg udmattet sank ned mellem Puderne. Jeg lagde Haanden paa mit Hjerte. Mit stakkels Hjerte, hvor det dog bankede! Jeg var lige ved at besvime, og som i Drømme hørte jeg de Ord „nu er De fri,“ men jeg følte, at jeg ikke var det. Der var som lagt en Taage over mine Dine, en Trolldom i mit Bryst. Det var, som om denne Dands havde afgjort min Skjebne, disse Dine besejret mig.

Jeg hørte mit Navn blive nævnet og saae op. Victor stod foran mig med et Glas Vand i Haanden. Jeg greb det mekanisk og drak deraf. Hvorfor rystede hans Haand, da jeg gav ham det tilbage? Hvorfor saae han saa bebreidende paa mig? Jeg havde jo ingen Skyld; jeg havde jo været værgeløs.

Han sagde Intet og forlod mig, men kort efter lød en blød, smeltende Stemme ved min Side. Det var Manderstrøms. I de ømmeste og hjærligste Udtryk bad han mig om Tilgivelse. Han var som et Barn, der angrev sin Forseelse, og, idet han bad, havde hans Dine det samme ydmyge Udtryk, som jeg havde seet engang før. Hvor kunde jeg modstaae dette Blik! Jeg var et

villieløst Siv i hans Haand. Hvad Andet kunde jeg vel gøre end tilgive og smile?

Hvorledes Næsten af Aftenen gik, veed jeg ikke. Jeg dandsede med flere Herrer og forsøgte at være elskværdig, men det var mig næsten ikke muligt at samle mine Tänker og følge den tomme og meningsløse Conversation, de førte. Endelig var Ballet forbi, og Gæsterne skiltes ad.

„God Nat, Forglemmigei!“ var Manderstrøms sidste Ord, da han til Afsted trykkede min Haand. Jeg følte mig træt og udmattet, og da den Sidste af Selskabet var borte, kastede jeg mig i en Lænestol. Tante fulgte mit Exempel, men var dog ikke mere anstrengt, end at hun uafbrudt kunde lade Munden løbe og gjøre Bemærkninger over Selskabet.

„Manderstrøm har uden Modsigelse Prisen,“ sagde hun, „ved sin Skjønhed og ved sit elegante Væsen. Kun Skade, at han ikke dandsede! Han gjorde næsten altfor megen Opfigt. Alle spurgte, hvem han var, og Du kan troe, jeg pirrede Deres Nysgjerrighed. Hvad synes Du om ham, Olga? Jeg er vis paa, Enhver misundte Dig den Opmærksomhed, han viste Dig.“

„Men hvor er Victor?“ vedblev hun, uden at give mig Tid til at svare. „Jeg har næppe seet ham hele Aftenen. Er han allerede gaaet?“

Victor var ikke gaaet; han traadte nu frem fra en Binduesfordybning.

„Naa, er Du der, min Dreng? Hvor Du seer træt og søvnig ud! Du har dog ikke dandset meget og ikke været saa munter, som Du pleier. Har Du ikke ogsaa mærket det, Olga?“

„Nei, aldeles ikke, Tante. Jeg syntes tværtimod,

at især Samtalen mellem Lieutenant Fallesen og Helene Binding var meget animeret."

Jeg maa vistnok have sagt det i en spydig Tone, thi Victor saae pludselig paa mig med et saa besynderligt Blik, at jeg strax fortroed mine Ord. Klokken var imidlertid blevet mange, og jeg reiste mig for at gaae til mit Bærelse. Jeg takkede Tante for den lykkelige Aften og sagde hende, hvor fortræffeligt jeg havde moret mig.

"Det glæder mig, at Du har moret Dig," sagde hun og kyskede mig. "Jeg har ogsaa haft Ære af Dig," tilføiede hun med et Smil. "Du har været nydelig i Aften."

Saa Minutter efter var jeg paa mit Bærelse, ene med mig selv, med mine Tanker og mine Dromme. Hvor var det muligt at tænke paa Søvn, naar man havde oplevet saa Meget! Hvert Ord, han havde sagt mig; hvert Blik, han havde skjænket mig, stod skrevet med bestemte Træk i min Hukommelse. Jeg horte ham endnu tale med denne bløde, smægtende Stemme; jeg følte endnu hans mørke, glødende Dine hvile paa mig. Ak! jeg kjendte saa lidt til Verden. Jeg bildte mig ind, at Ingen var som han. Han alene kunde tale saaledes, han alene kunde saaledes betragte og gennemsees En. I mine Tanker stod han høit over alle Andre, i hele sit Ydre, i Forstand, Væsen og Tale. De Ord „hvem skulde ogsaa kunne glemme Dem!" foer mig gennem Hjertet og bragte mit Blod til at flyde raskere, og den alvorlige, dybtfølste Tone, hvori de vare udtalte, det Blik, der ledsagede dem — hvo kunde misforstaae det?

Jeg følte mig omtaaget, forvirret, beruset af denne Aftens Hændelser; mit Hoved svimlede; mine Kinder

blussede; mit Hjerte slog saa heftigt, at jeg maatte presse Haanden imod det, for at berolige det. Hvad var det? Hvorfor var jeg i en saadan Bevægelse og Uro? — Jeg vidste det ikke, kunde ikke forklare mig den vidunderlige Følelse, der greb mig. „Det er Kjærlighed,“ hvidsfede en Stemme i mig, da jeg lagde mit Hoved til Puden. „Det er Kjærlighed,“ lød det igjen høiere. „Det er Kjærlighed,“ lød det rundt om mig fra tusinde Stemmer. — Var det vel muligt? — den Bæven, den Uro, der gennemfoer mig?

Jeg luffede Dinene og forsøgte at sove, men halvt i Drømme forfulgte hans Blik mig, det Blik, der havde gjennemboet mig midt i Dandsen. Det hjalp ikke, at jeg vendte og atter vendte mig; det hjalp ikke, at jeg pressede Dinene tæt til, overalt forfulgte hans Dine mig; de vare som Ildfugler, der dandsede forbi mig i Mørket. Langt om længe faldt jeg i en urolig Slummer, hvori jeg kun drømte om Ildfugler og svimlende Afgrunde.

Trettende Capitel.

Næste Morgen vaagnede jeg meget filde og langtfra forfrisket af Sønnen. Jeg sølte mig ilde tilpas, men den ophidsede Stemning fra den foregaaende Aften var forspunden. Jeg vilde have antaget det Hele for en Drøm, hvis ikke den afslagte Baldragt, der laa udbredt over Sophaen, havde mindet mig om Ballet og Aftenens Begivenheder. Jeg forsøgte at samle mine Tanker. Det var altfaa ingen Drøm; det var Virkelighed. Jeg sølte atter den samme Uro i Blodet, den samme Susen i Hovedet, men jeg bekæmpede Uroen og undskyndte al videre Tanken ved at sthynde mig ned i Dagligstuen. Tante sad ved Frokostbordet; Victor stod i Vinduet saa langt tilbage som muligt.

„God Morgen, Barn! Du er rigtignok seent paaferde, men det skal være Dig tilgivet. Efter et Bal sover man altid godt og har behagelige Drømme, — men min Gud! hvor Du seer bleg og mat ud! Du kan nok ikke taale at komme saa filde iseng.“

Jeg kastede et Blik i Speilet. Hun havde Ret, der var ikke Spor af Farve paa mine Kinder. „Jeg er ikke vant til Fornoielser,“ sagde jeg og forsøgte at smile.

„Dands berøver Ungdommen dens Skjønhed og

Friskhed," udbrod Victor, idet han traadte frem fra sin Krog.

"See mig til min belærende Neven! Det er saamæn første Gang, jeg har hørt Dig tale saaledes."

"Det har altid været min Mening. Der er Intet, jeg hader mere end Synet af en fordandset Baldame," vedblev han lidt heftig.

"Og dog har Du vist selv bidraget Meget til at fordandse Ungdommen."

"Nei aldrig!" og Victors Stemme var meget alvorlig. "Jeg har aldrig dandset med nogen Dame saaledes, at det kunde skade hende, eller hendes Sundhed lide derved. Saa megen Agtelse har jeg dog for de unge Damer."

Det var aabenbart, at det var møntet paa mig eller rettere paa Manderstrøm. Jeg rødmede og vendte mig bort, og dog havde det jo ikke været min Skyld. Hvorfor da gjøre mig Bebreidelser? Det lignede slet ikke Victor, og jeg følte Uvillie imod ham.

Hvor besynderlig tung og trykkende var ikke den Dag! Jeg gik urolig omkring, med urolige Tanker og uroligt Hjerte. Jeg satte mig ved Vinduet. Veiret var trist og taaget; der var hverken Solskin eller Sommerluft til at forjage mit mørke Mismod. Jeg grublede over mig selv, over Livet og over den Kjærlighed, som jeg troede at have fundet i mit Hjerte, — men desto værre, Lykke fandt jeg ikke. Jeg havde altid troet, at Kjærligheden var en Følelse, der bragte Fred og Ro, men dette var en bestandig Frygt og Uro, en Higen efter — jeg vidste ikke selv hvad. — Hvoraf kom det? — Det var vel fordi jeg ikke saae ham, ikke talte med ham. Det

vilde vel blive anderledes, naar jeg var sammen med ham.

Han kom ikke den Dag, hvilket jeg heller ikke kunde vente. Heller ikke den følgende Dag kom han. Endelig gjorde han et Besøg. Jeg husker ikke, hvad jeg sagde eller hvad jeg talte om. Jeg veed kun, at jeg hvert Dieblig rødmede, og at mit Hjerte slog saa stærkt, som om det skulde sprænges. Han maatte kunne læse mine Følelser i mit Ansigt, men det var mig ligegyldigt; jeg vilde jo ikke skjule dem. Han havde jo, meente jeg, aabenlyst viist sine.

Den næste Gang, han kom, var en Aften. Han var endnu mere underholdende og bedaarende end nogenfinde før, og fik mig ved sit sprudlende Bid til at deeltage i Munterheden. Han lod sit gode Lune og sine træffende Bemærkninger gaae ud over Alt og Alle, tilsidst over Victor, som han drillede med Helene Binding, hvem han aabenbart hiin Balasten havde skjænket sin Hyldest.

Jeg kunde see, at det ærgrede Victor, og i Begyndelsen taug jeg derfor, indtil et Blik af Manderstrøm, som jeg før havde seet og som jeg godt forstod, opfordrede mig til at tage Deel i Spøgen. Han rev mig med sig i sin Tales Strøm, og jeg blev nu den, der lo høiest og lod mine Spydigheder gaae ud over Victor. Manderstrøms Blik var stadig heftet paa mig, og under dets Indflydelse fortsatte jeg mine Angreb, indtil jeg tilsidst ganske overvældet af Latter sank tilbage i Stolen.

Paroxysmen var forbi; jeg var atter mig selv og kunde nu betragte den, der havde været Gjenstand for mine Drillerier. Victor stod opreist foran mig; hans

Ansigt var blegt, men udtrykte ingen Brede. Det var alvorligt og bebreidende.

„Det havde jeg ikke ventet af Dem,“ sagde han saa sagte, at hun jeg kunde høre det. Samvittigheden slog mig; jeg følte den største Lyst til at gribe hans Haand, og af mit inderste Hjerte at bede ham om Tilgivelse, men Manderstrøm stod ved min Side, og jeg vovede det ikke.

„Og om nu saa var!“ udbød Victor med høiere Stemme. „Hvis jeg nu virkelig brød mig om den Dame, De sigter til, hvem vedkom det saa? Hvem havde saa Ret til at blande sig i mine Anliggender? — til at lege med mine Følelser?“

Ingen svarede. Den Tone, han talte i, slog os Alle, og Victor forlod Stuen. Tante var den Første, der brød Tausheden.

„Victor er et Brushoved!“ sagde hun. „Han bliver altid opfarende og stødt over saa lidt.“

„Det er virkelig Skade, at han ikke kan forstaae Spøg, ikke engang en Spøg fra sin smukke Cousines Læber,“ tilføiede Manderstrøm, idet han med et Smil vendte sig mod mig.

Men hans Smil forekom mig som en Spot. Det var jo mig, der havde saaret Victor i min Overgivenhed; jeg havde jo Uretten paa min Side. De dadlede ham, og det var mig, der fortjente Daddel. — Jeg var utilfreds med mig selv og ønskede af Hjertet ugjort, hvad der desto værre allerede var skeet.

Mon han virkelig elskede Helene? Det var dog sandsynligt. Hvorfor havde han ellers feet saa bleg og alvorlig ud? Han havde jo kunnet slaae det Hele hen i

Spøg, hvis han ikke havde følt Noget for hende. Det havde han ikke gjort; altsaa maatte han elske hende. Saaledes raisonnerede jeg, og jeg havde altsaa, som han sagde, leget med hans Følelser. Jeg bebreidede mig denne Hjerteløshed.

Hvad maatte han troe om mig? Jeg besluttede at bede ham om Forladelse den næste Dag; — men jeg saa ham ikke før om Aftenen, og i Tantes Nærværelse var det mig ikke muligt. Der var desuden Noget i hans Mine, der syntes at sige, at han helst vilde være fri for, at denne Gjenstand skulde omtales, og jeg taug derfor.

— — Manderstrøm kom næsten hver Aften. Tante var i høj Grad henrykt over ham, og Følgen var, at han blev Husets stadige Gæst. — Det var lykkelige Aftener, vi tilbragte sammen. Han fortalte om sine Reiser, læste høit for os, eller han sad og talte sagte med mig med denne bløde Stemme, der var ham egen, og saa paa mig med disse dybe, sværmeriske Blikke, der vare saa farlige for min Fred. Jeg lyttede til hans Ord og glemte dem som kostbare Perler i mit Hjerte. Det var Gift, men jeg vidste det ikke. Jeg var kun rolig i hans Nærværelse.

Naar vi vare ude i Selskaber eller stundom alene hjemme, følte jeg mig altid urolig og utilfreds. Jeg levede kun for ham, længtes efter den Tid, han pleiede at komme, og brød mig ellers ikke om Noget. Jeg gik om i en drømmende Tilstand, uden at foretage mig Noget. Endog mine Breve til Hjemmet bleve sjældnere og kortere.

Baller og Selskaber havde tabt al Tillokkelse for mig, jeg var kun fængslet og fortryllet af En, og det var Manderstrøm. Victor lagde jeg næppe Mærke til;

kun undrede det mig, at han altid var tilstede om Aftenen, naar Manderstrøm var hos os. Jeg vidste godt, at han ikke kunde lide ham, men desuagtet indfandt han sig altid paa samme Tid og var en opmærksom Tilhører af Samtalen, hvori han dog ikke tog nogen synderlig Deel. Tante sagde flere Gange til mig:

„Jeg begriber ikke, hvad der gaaer af Victor. Han har aldeles tabt sit gode Humør; han, som før altid var spillende Liv, er nu blevet taus og alvorlig. Hvad kan der dog være i Veien, Olga?“

Jeg kunde jo ikke vide det. Det var besynderligt at spørge mig om, hvad der feilede Victor. Jeg kjendte jo ikke hans Veie, hans Tanker og hvad der kunde tyngte hans Sind. Og dog slog det mig; jeg følte, at Tante havde Ret. Hans Latter og Spøg, der før gjenlød i hele Huset, var forstummet. Hans straalende Dine, der syntes altid at lee af Livslyst og Glæde, vare alvorlige og tankefulde. Hans frie aabne Væsen var blevet indsluttet og tvungent. Man hørte aldrig mere lystige Indfald og Vittigheder fra hans Læber. Det forbausede mig ogsaa, at han kun sjældent talte til mig, og naar det skete, var det vel paa en høflig, men kold Maade.

Stakkels Victor! Det var aabenbart, at han maatte have en Hjertesorg, siden han var bleven saa forandret i Væsen og Udseende. Maaskee det var Helene Bindings Skyld? — Jeg vilde ikke forsøge at gennemtrænge denne Hemmelighed; det var allerede meget, at jeg havde offret ham en Tanke, jeg, som havde saa meget Andet at tænke paa og gruble over. — Jeg glemte snart Victor og hans formentlige Sorg. Den vedkom jo desuden slet ikke mig.

En Aften, da vi Alle vare samlede — ved „Alle“ mener jeg naturligvis ogsaa Manderstrøm — udbrød Tante pludselig efter en lang Discussion over et nyt Theaterstykke, som vi havde seet den foregaaende Aften: „Det er sandt, Olga, jeg havde nær glemt at fortælle Dig, at jeg har havt Brev fra din Fader. Han længes meget efter Dig, og ønsker, at Du kommer hjem.“

Det var et Tordenflag for mig. Jeg saa mig allerede i Manden reven ud af mit nuværende, forføreriske Liv, skilt fra Manderstrøm og min indbildte Lykke. Jeg, der før elskede mit Hjem, følte nu ingen Bængsel efter det; den havde jeg for lange siden overvundet, og det var mig derfor en usigelig Lættelse, da Tante vedblev:

„Men vi give naturligvis ikke Slip paa Dig, Barn. Der er endnu et godt Stykke af Vinteren tilbage, og vi kan ikke undvære Dig, at sige hvis Du selv har Lyst til at blive.“

„Hvor kan Du tvivle derom, Tante! men — — —“

Det kan aldrig skade at sige et lille „men“; det vidste jeg godt og havde ellers ikke sagt det.

„Jugen „Men!“, udbrød Manderstrøm. „De skal og maa ikke forlade os. Vi ere nu saa vidt, at vi ikke kunne leve uden Dem. En Tilværelse uden Dem er en Umulighed.“

Det var en Overdrivelse, det vidste jeg godt; men jeg følte mig alligevel smigret derved og overbevist om, at, om han end ikke vilde døe af Sorg over min Fraværelse, vilde han dog savne mig og ofte tænke paa mig. Det er imidlertid behageligt at gjøre sig lidt kostbar, og jeg undlod det heller ikke, naturligvis under den Forud-

ætning, at mine Indvendinger skulde møde en aabenbar og energisk Modstand.

„Hvad mener De, Lieutenant Fallesen?“ udbrød jeg lidt utaalmelig og irriteret, fordi han hverken havde sagt et Ord for eller imod, medens de Andre havde brugt alle deres Overtalelser.

„Min Mening er, at De bør rejse hjem, naar Deres Fader virkelig onsker det,“ var hans korte Svar. Jeg beed mig ærgerlig i Læben. Det var ikke det Svar, jeg havde ventet.

„Fallesen mener, at De som et lydigt Barn strax maa gaae hjem til Papa og ikke være opstædig mod hans Billie,“ sagde Manderstrøm leende. „Hvor det er smukt af ham, at ville føre Dem tilbage paa Pligtens Vej! Han har kun Deres Vel for Dine, og bryder sig ikke om at gjøre sig skyldig i en Uartighed, ved saaledes uden videre at jage Dem paa Porten.“

Victor svarede ikke, men jeg saa et bittert Smil om hans Mund. Han pleiede altid at lade Manderstrøms Spydigheder gaae uændsede hen. Det blev imidlertid afgjort, at jeg skulde blive, og at Tante den næste Dag skulde skrive til Fader og bede ham om Forlængelse af min Permission. Jeg var henrykt derover. Med hver Dag, der gik, trængte Manderstrøms Billed sig dybere og dybere ind i mit Hjerte og udelukkede enhver Anden derfra.

— „Vogt Dig, Barn!“ sagde Tante engang. „Vogt Dig, at Du ikke bliver farlig for Manderstrøms Hjertefred. Det er uomtvisteligt, at Du har gjort et dybt Indtryk paa ham, men Du maa ikke lade ham nære Følelser, som Du ikke kan gjengjelde.“

Jeg lo naturligvis af hendes Formaninger, thi jeg fandt det comiss, at hun kunde troe, at jeg ubetydelige Barn kunde være farlig for Manderstrøms No. Hun skulde blot vide, hvor farlig han var for min Rolighed, og dette maatte snarere være faldet hende ind; men jeg lyttede dog fornoiet til hendes Ord og lod hende uden Modstand gyde Smiger og Forsængelighed i mit Dre og mit Hjerte.

Der var Meget fra den Tid, der nu kun staaer dunkelt for mig og er forsvundet af min Hukommelse, men det erindrer jeg dog, at jeg førte en lykkelig Tilværelse, en Tilværelse, hvorfra alle Sorger vare banlyste, og hvori jeg kun levede for Diebliffet og min Lykke. Jeg elskede og beundrede Manderstrøm; han var mit Ideal, mit Alt, til hvem jeg saae op som til noget Høiere, og til hvem jeg hengav mig med et Barns hele Tillid. Det faldt mig aldrig ind at have nogen anden Villie eller Mening end hans; jeg forekom mig selv at være et underordnet Væsen, som han ved sin Kjærlighed løftede op til sig.

Hvor ofte havde han ikke ladet mig forstaae, hvad han følte, ikke med rene Ord, men med Gentydninger, der bragte mig til at rødme og skjælve af Glæde. Jeg følte, at jeg ikke længer var fri; men det Fængenskab, hvori jeg holdtes, hvor behageligt og tilløkkende var det ikke! Lænken blev med hver Dag strammere og strammere, men den trykkede mig ikke; jeg følte ingen Trang til at afrygte den. Jeg var i mit gyldne Fængenskab bedaaret, beruset, bedøvet af min Lykke, og jeg bildte mig ind, at den maatte være evig. Det faldt mig aldrig

ind, at der kunde skee et Omflag i mine Tanker og Følelser.

— Det var en lykkelig Tid, men den varede kun kort. Den Spænding og jeg kunde næsten sige Nuus, jeg levede i, kunde ikke holde sig længe, og saa kom der en Tid, hvor jeg følte en anden Uro og Uengstelse overvalde mig, og hvor jeg begyndte at tvivle. Det er forfærdeligt at tvivle, at tvivle om den, man elsker og tilbeder. — Denne Tvivlen kom; jeg tvivlede om hans Kjærlighed, om min egen, og det pinte mit Hjerte. — Noget af den Glorie, jeg havde omgivet ham med, forsvandt, og jeg saa mere Menneſket, det ufuldkomne Menneſke i ham. Det var som om jeg gik i en tæt, uigjennemtrængelig Taage, hvorigjennem jeg forgjeves anstrengte mig for at vinde ud. Den lagde sig paa mit Bryst, trykkede, knugede det sammen og berøvede det Luft og Næring. Min forrige Munterhed og mit glade Sind var borte; jeg var pludselig bleven ældre i Sind og Tanke.

Der var Diebliske, hvori jeg blev betagen af en saadan Skræk og Angst, at jeg følte mig fristet til at flygte bort og aldrig mere at gjenſee Manderſtrøm. Men der var Noget, der holdt mig tilbage, Noget, der bandt mig til ham, Noget, der tvang mig til Intet at foretage uden hans Billie, og det var Frygt. Hvorfor frygtede jeg da? Jeg vidste det ikke ſelv, men der var i hans Bæſen, i hans Blik undertiden noget Strengt og Bydende, der bragte mig til at ſkjælve og gaa tilbage for ham.

Det var mig en Gaade, at den Stemme, der ellers var ſaa blød og bedaarende, til enkelte Tider kunde blive

haard og hensynsløs; at det forførende Emil om hans Mund kunde blive koldt og spottende; at hans Dine, der kunde tolke saa megen Omhed og Videnskab, pludselig kunde blive stikkende og gjennemborende, med et listigt og snedig Blik. Til andre Tider kunde Blikket blive stolt og overlegent; Strengbed og Uboielighed stod at læse deri; dets Kulde kunde isne mit Hjerte. I saadanne Diebliske var han ikke længer den frie, belevne Verdensmand eller den syrige Elsker, men den tyranniske Hersker, der ingen Modstand taaler og ikke kjender anden Villie end sin egen.

Jeg, som før havde følt mig saa tryk i hans Nærvarrelse, jeg skjælvede nu og havde Ahnelser, der ikke spaaede mig godt. Jeg var ene om min Frygt, jeg havde Ingen at henvende mig til, Ingen til at gjøre mig det Ubegribelige begribeligt. Hvor dybt sølte jeg ikke Savnet af en Moder, for hvem jeg kunde udøse mit Hjerte, som kunde bringe Ro i mit forpinte Bryst, som kunde trøste og opmuntre mig, sige mig, hvorledes jeg skulde handle!

Jeg havde jo Tante, men at søge Raad hos hende, drage hende ind i min Fortrolighed, forekom mig en Umulighed. Hun var den lette, flygtige Verdensdame, der kun fandt Sands for Selskabslivet, der ikke kunde fæste sin Tanke til noget Alvorligt, men kun lyttede efter, hvad der var behageligt og morsomt. Hvor var det da muligt, at hun skulde kunne forstaae mig eller klare det Mørke, der omgav mig!

Naar jeg blot kunde komme paa det Nene med mig selv og mine Følelser! Til enkelte Tider sølte jeg mig ligeoverfor Manderstroms indtagende Bæsen henreven af

den heftigste Kjærlighed; til andre Tider kunde jeg næsten hade ham og onske, at jeg aldrig havde seet ham. Jeg følte, at han havde berøvet mig det Dyrebareste af Alt, min Sjæls Rolighed.

Julie var den Eneste, til hvem jeg kunde betro mig. Hun var jo baade min Søster og min fortrolige Veninde. Havde jeg været hjemme, havde jeg sikkert aabnet mit Hjerte for hende, men at nedskrive mine Tanker og Følelser og sende hende dem, dertil kunde jeg ikke overvinde mig. Da jeg altsaa ikke kunde skrive om, hvad der bevægede sig og kæmpede i mit Indre, skrev jeg slet ikke til mit Hjem. Alt fremhyle Munterhed og Sorgløshed, naar de ikke vare tilstede, forekom mig et Bedrageri.

Fjortende Capitel.

Midt i al denne min Forvirring og Uro kom der en Dag et Brev fra Fader, denne Gang ikke til Tante, men til mig. Hvor det var velkomment, og med hvilken Henrykkelse jeg greb det og læste det! Han skrev saa kjærligt, men udtalte tillige det alvorlige og bestemte Ønske, at jeg skulde komme hjem. Der var altsaa en Udsigt til Frelse, en Udsigt til at flye alle Farer og Fristelser og ile hjem i min Faders Arme, der ventede mig med Længsel. Fuldt af Glæde og Haab ilede jeg ind i Dagligstuen for at træffe Tante.

„Jeg har faaet Brev fra Fader! Han ønsker, at jeg skal komme hjem!“ raabte jeg fornøiet, uden at give mig Tid til at see mig om.

„Hvad er det, De siger?“ udbød en Stemme, der ikke var Tantes. Det var Victor, der, uden at jeg vidste det, var i Bærelset.

„Jeg siger, at Fader venter mig, og at jeg nu reiser hjem“.

„Vil De virkelig?“ Der laa saa megen Barm og inderlig Glæde i dette Udraab, at jeg uvilkaarlig vendte mig om og med Overraskelse følte min Haand greben af Victor.

„Ja, hvorfor ikke?“ udbød jeg og trak lidt utaalmodig min Haand ud af hans. „Synes De maaskee ikke, jeg har været her længe nok?“

„Al jo! kun altfor længe. Men naar De nu strax rejser, kan Alt endnu blive godt“.

Jeg forstod ham ikke. Jeg saa forundret paa ham og tænkte paa, hvor smigrende det maatte være for mig, at han saa ivrigt ønskede min Afreise. Hans Ansigt straaede formelig, som jeg i lang Tid ikke havde seet ham; han havde afslagt sin kolde, afmaalte Tone og talte nu venligt til mig, og det blot fordi jeg skulde rejse, og han ikke mere skulde see mig. Min Nærværelse havde altsaa været ham pinlig, og nu, da han skulde blive fri for mig, havde han ikke engang den Takt at skjule sin Glæde, men udtalte den med lydelige Ord.

Det var for meget for min Stolthed og Forsængelighed, og jeg besluttede derfor et udflydigt Drilleri. Jeg forberedede mig paa at høre et nyt Glædesudbrud og havde et Svar paa rede Haand.

„Det er altsaa denne Gang Alvor“? sagde han. „Det er Deres bestemte Villie at rejse?“

„Saa ganske bestemt er det dog ikke endnu“, svarede jeg langsomt og satte mig i Sophaen. „Jeg har endnu ikke raadfort mig med mine Venner her, og De veed nok, at vi Damer ere lette at overtale?“

„Men — — —“.

„Vor Villie er saa svag; vi kunne ikke sætte den igjennem, naar Andre ere af modsat Mening“.

„Og hvorfor er Kvinden saa svag?“ udbød han. „Hvorfor lader hun sig undertrykke og kue? Hvorfor

har hun ingen Billie ligeoverfor sig selv, ligeoverfor Manden?" Victor blev heftig. Hans Dine funkled.

"Vi ere jo det svage Køn", svarede jeg sagtnodigt.
 "Vi have kun at adlyde og boie os i Støvet".

"Nei! og atter nei!" vedblev han med samme Hefthighed.
 "Dvinden er fri og har ligesaavel Rettigheder som Manden. Hvorfor da ikke benytte disse Rettigheder? Hvorfor da gjøre sig selv til Slave? — Og jeg troer ikke, De denne Gang vil lytte til hans Ord. Jeg troer, De vil være stærk mod alle Overtalelser og vise, at De har en Billie. Lov mig, at De vil gjøre det — for min Skyld. Troe mig, det er til Deres eget Bedste".

Hvad skulde jeg svare? I mit Hjerte kæmpede to modstridende Følelser. Den ene drev mig til at følge min Indskydelse og Victors Raad, den anden til at vise ham og hans Ord Trods.

"Jeg behøver ikke at aflægge Noget Regnskab for min Opførsel og mine Handlinger", svarede jeg hoimodig, men da mit Blik tilfældigvis faldt paa ham, forstræffedes jeg over det Udtryk, jeg læste deri, og over den Blegthed og Zittren, der havde betaget ham.

"Min Gud! Er De syg?" udbrød jeg og reiste mig hurtigt. "Jeg lover Alt, hvis De blot ikke vil see saaledes paa mig og igjen blive rask", vedblev jeg i barnlig Anger over at have saaret ham ved min Opførsel. "Jeg veed godt, at det er Dem imod, at jeg bliver her. Jeg skal reise hjem imorgen, naar De saa ikke vil see saa bleg og bebreidende ud".

Engstelig betragtede jeg hans Ansigtstræk, som efterhaanden bleve roligere, og jeg saae med Glæde et svagt Smil om hans Mund, idet han roligere satte sig ned.

„Stig mig“, begyndte jeg igjen, da jeg havde fattet mig, og tog Plads ved Siden af ham. „Stig mig, hvad der har bevirket denne stærke Bevægelse. Der maa være en anden Grund. — Jeg har længe mærket, at De bærer paa en Sorg“, vedblev jeg og bestræbte mig for ved min Deeltagelse at gjøre min Feil god igjen. „De har i den sidste Tid forandret Dem. Der er Noget, der tynger paa Deres Sind“.

„Har De virkelig lagt Mærke dertil?“ afbrød han overrasket. „Det ahnede mig ikke. Ja, De har Ret. Jeg har en Sorg, der formørker mit glade Sind og tynger som Bly paa mit Hjerte, men jeg vil see at forjage den“. Han strøg sig med Haanden over Panden. „Jeg vil bekæmpe den. Jeg veed, det vil falde mig haardt; men jeg maa, jeg vil!“

„Kan De betrore den til mig? Det gjør altid godt at lette sit Hjerte for Andre“.

„Til Dem? umuligt!“ — og han saae forundret paa mig.

„Hvorfor ikke? spurgte jeg lidt fornærmet. „Anseer De mig da endnu for et rent Barn, og troer De, at jeg ikke vil kunne forstaae Deres Følelser?“

„Tilgiv mig! Jeg vilde ikke fornærme Dem. Det er smukt af Dem, men De er den Sidste, jeg kunde betrore mig til. Det er i det Hele bedst, at jeg er ene om min Sorg. Maaskee jeg ogsaa vil forvinde den; jeg er jo saa — letfindig. Det siger man idetmindste om mig. Troer De det ogsaa?“

Hans brune, ærlige Dine vare heftede paa mig med et spørgende Udtryk, hvori laa saa megen Naturlighed og Oprigtighed, at det ogsaa maatte have et oprigtigt Svar.

„Nei, jeg troer ikke“, svarede jeg uden Tøven. Jeg har altid været overbevist om, at De under det tilsyneladende letfindige Bæsen skjuler megen Alvor og dyb Følelse“.

„Hvor De er god! Jeg takker Dem“.

Der var pludselig kommet Liv i hans Dine og en usædvanlig Klang i hans Stemme. Han reiste sig paa sin gamle utvungne Maade, foer med Haanden gjennem det brune, krollede Haar og sagde mig Farvel.

„Fad mig nu see, at De er stærk iasten imod alle Overtalelser!“ sagde han i en spøgende Tone og trykkede min Haand.

„De kan stole paa mig. De kommer vel iasten?“

„Hvorfor? Onsker De det?“

„Ja meget! Deres Nærværelse vil sikkert give mig Mod“.

„Troer De? — De er en Engel!“ — og han ilede bort.

Jeg fik netop Tid til at smile over Victors entusiastiske Udbrud, der saa meget mindede om gamle Dage, da Tante traadte ind. Hun var iført en splinterny Spadsferedragt, og idet hun stillede sig op foran et af de store Consolespeile, for at betragte sig, udbrød hun:

„Olga! hvad synes Du om denne Dragt? Kjole og Jakke af samme Toi. Jeg har lige faaet den fra Syjomfruen. Er den ikke magelos, saa nobel og elegant?“

„Tilvisse“, svarede jeg og saae temmelig ligegyldig paa den.

„Du maa have Mage til den, maaffee lidt lysere. Den vil klæde Dig nydeligt“.

„Jeg troer ikke“, sagde jeg smilende, „at jeg vil have Brug for en saa elegant Dragt ude paa Landet“.

„Paa Landet? Hvem siger det? Den skal naturligvis være til at gaae med her i Byen“.

„Men da jeg imorgen reiser hjem, vil jeg næppe faae Leilighed til at lade mig beundre i den“, svarede jeg muntert.

„Barn! Er Du fra Forstanden? Reise hjem i Saisonens Glandsperiode! — og de Valler, Du har ivente! Kan Du bringe det over Dit Hjerte?“

„Det tænker jeg nok, jeg kan. Jeg har faaet Brev fra Fader, og min Beslutning er fattet“.

„Din Beslutning fattet! Indseer Du da ikke Fortrinet af at være her fremfor ude paa Landet? Kan Du virkelig være saa taabelig? Men vær Du kun rolig, Grev Manderstrøm tillader det ikke“.

„Tillader?“ udbrød jeg og rettede Hovedet stolt i Beiret, medens jeg sølte Blodet stige til mine Kinder. „Jeg skulde dog mene, at jeg er Herre over mine Handlinger, og at jeg ikke skal spørge ham om Tilladelse“.

„Naa naa, Barn! det mener jeg heller ikke, — men jeg troer ikke, Du vil være saa ufornuftig at støde Din Lykke bort, og gjøre Dig selv og en Anden ulykkelig ved Dine Barnagtigheder. At Grev Manderstrøm elsker Dig, er vist; det læser man ud af hans Dine, og naar man nyder en saadan Beundring, som Du gjør, er det virkelig latterligt, at trække sig tilbage, før Tiden er der. Jeg vil ikke overtale Dig, Du utaknemlige Barn!“ — og hun slog ind i en spøgelsesfuld Tone — „men vent Du kun, til Greven kommer“. Hun klappede mig under Hagen og ilede bort.

Tantes Ord lode endnu i mine Øren, efterat hun var gaaet bort, og bragte mig lidt ud af Fatning. „Hans elsker Dig“ havde hun sagt. Ogsaa hun havde lagt Mærke dertil. Følte han da virkelig Kjærlighed for mig og jeg for ham? — „Hvorfor da ikke heller blive og nyde Din Kyss?“ lød Fristerens Stemme — „Nei, nei“ — lød Samvittigheden — „fly, fly, medens det er Tid!“

Jeg tog mig sammen og hærdede mit Hjerte mod Fristelser og Overtalelser, idet jeg tænkte paa Victor og hans Ord. Jeg glædede mig over den Venlighed, han havde viist mig, over at han atter havde nærmet sig mig og søgt at bringe det gamle Forhold istand. Han var saa aaben og ligefrem; kun Eet havde han ikke sagt, — hvilken Sorg der trykkede ham.

Aftenen kom og med den Manderstrøm. Mit Hjerte bankede heftigt, da han traadte ind, og jeg maatte hente Mod hos Victor. Det var mig ikke muligt at tale til ham om min Afreise, og var derfor glad, da Tante sparede mig Uleiligheden.

„Har De hørt, Hr. Greve, den nyeste Nyhed?“ udbroð hun. „Olga Lindal forlader os imorgen“.

„Vil De virkelig reise?“ spurgte han med den største Rolighed og tilkastede mig et vantro, spottende Blik.

„Ja, det er min Hensigt, — min Beslutning“, skyndte jeg mig at tilføie.

„Deres faste Beslutning?“

„Ja!“

„Og Intet formaaer at rokke den?“

„Intet!“ svarede jeg og saae paa Victor, der betragtede mig med et bifaldende Smil.

„De maa endelig hjælpe mig og bruge Deres Over-

taleser for det forstokkede Barn", afbrød Tante. „Jeg har Intet kunnet opnaae“.

„Jeg tør vist næppe smigre mig med, at mine Over= taleser ville udrette Noget imod Frøkenens faste Beslutning“, svarede han med et ironisk Smil og et let Eftertryk paa de sidste Ord.

Jeg var glad over, at han ikke forfulgte dette Thema videre, men gik over til andre ligegyldige Ting, og dog ærgrede jeg mig over hans Kulde og den Kolighed, hvor= med han hørte paa Efterretningen om min forestaaende Afreise. Hvis han virkelig elskede mig, maatte det dog smerte ham, at jeg forlod ham, og han vilde da have brugt alle sine indtrængende Bønner og veltalende Blik for at overtale mig. Det havde han ikke gjort, og min Forsængelighed var faaret. Naar Alt kom til Alt, lod han mig maaskee endog reise uden mindste Indvending. Men det var jo det, jeg havde ønsket, det, jeg havde tragtet efter, — og dog følte jeg mig ikke tilfredsstillet!

Jeg sad og syede ivrigt; jeg vilde ikke høre efter den Talestrøm, der iasten livlig og ukunstlet flød fra hans Læber. Men det var umuligt Andet end med Interesse at følge hans Ord. Han var endnu mere veltalende og begejstret end sædvanlig. Hans bløde, klangfulde Stemme bar ikke mindste Præg af den kolde, spottende Tone, den før havde; hans Dine straaede, da han talte om sit Yndlingsstema, Italien, Paradiset for alle Lande, og hans Ansigt glødede af Begeistring. Det var ligesom i de første Dage af vort Bekjendtskab, naar han sad og henrykte mig med Beskrivelser af sine Reiser og af frem= mede Egne.

Jeg lod snart mit Arbejde hvile i Skjød, og lyt=

tede begjerligt efter, med Dinene heftede paa hans smukke, syndlandste Ansigt, som vilde jeg for sidste Gang ret indsuge Begeistringens Ild af hans lidenskabelige Blik. Hvilken Aand! hvilket Liv! Hvor ophoiet var han ikke over alle Andre! Ingen besad en saadan Rigdom af Følelser og et saa uundtømmeligt Væld af Tanker og Ideer. Jeg tænkte med Sorg paa, at det var den sidste Aften, jeg var sammen med ham. Hvor tomme og eensformige vilde ikke Aftenerne blive, naar han ikke var tilstede! Hvorledes kunde Faders og Julies ofte hverdaglige Samtaler erstatte ham?

Efter Theen lagde jeg mit Arbejde sammen og gik hen til Vinduet, hvor mit Sybord stod, for at ordne og gjemme mine Sager til den næste Dags Reise. Jeg havde trukket mig heelt tilbage i Vinduesfordybningen, saa at jeg halvt var skjult af de svære, mørkerøde Gardiner, der i tunge Folder faldt ned om mig. Lampen paa Bordet kastede et svagt Skjær hen, hvor jeg stod, men pludselig blev det formørket af en Skygge. Jeg saae op, og Manderstrøms Skikkelse skilte Gardinerne ad. Jeg bøiede mig hurtigt over Stryken og kunde ikke undertrykke en let Skjalven, thi jeg havde opdaget Noget i hans Blik, der varslede Ulykke.

„De reiser ikke!“ sagde han med en Stemme, der ikke lød som et Spørgsmaal, men som en Befaling, saa haard og ubøielig var den.

„Hvorfor skulde jeg ikke?“ svarede jeg næppe hørligt.

„Fordi jeg ikke vil det; fordi det er min faste Villie, at De bliver,“ lød det atter i samme Tone som før.

„Men, naar jeg nu trodser Dem?“ vovede jeg at indvende.

„Trodse mig!“ — Han lo foragteligt. — „Jeg gad see den, der vover at trodse mig.“ — Der stod en uboelig Billie skrevet i disse strenge Træk, og jeg sank sønderknust tilbage i Stolen.

Jeg var svag. Hvad nyttede det mig at sætte Magt imod Magt? Jeg forsøgte at reise mig og flygte bort, men han lagde sin jernfaste Haand paa min Arm. Der var noget saa Ondt i hans Blik, at det bragte mig til at gysse og forfærdes. Han forekom mig at være istand til Alt, hvis jeg ikke gav efter, og det Blik — det Blik vilde stadig forfølge mig.

„Jeg hader Dem,“ udbød jeg uvilkaarligt. Han smilte, men det var et uhyggeligt Smil. Han havde næsten tvungen mig heelt tilbage i Vinduet, og stod bøiet over mig, med sin Haand fast om mit Haandlede. En usigelig Rædsel greb mig; jeg frygtede endog et Dieblik, at han vilde dræbe mig, hvis jeg sagde Nei, saa overmenneskelig stor og stærk forekom han mig. Hvad var der at gøre for mig arme, ulykkelige Pige? — Jeg var besejret, og bøiede tavs mit Hoved til Samtykke. Jernhaanden gav Slip, Skyggen forsvandt, og Lyset kastede atter sit Skjær der, hvor han havde staaet.

Stemmerne fra Bordet lode hen til mig. Manderstrøm var isærd med et tage Afsked.

„Og Deres Overtalelser have altsaa slet ikke frugtet?“ hørte jeg Tante sige.

„Deres Niece bliver, min Frue!“ sagde han i en ligegyldig Tone, idet han trak sine Handsker paa.

„Er det muligt? De er virkelig en Troldmand“, udbød Tante muntert.

„Fruen maa aldeles ikke troe, at jeg har brugt

nogensomhelst Overtalelse, end sige Trolddom", svarede han koldt. „Men Kloffen er allerede mange. Det er paa Tiden at trække sig tilbage“.

Han bukkede ærbødigt for Tante, kastede endnu en Gang et ligegyldigt Blik paa mig, og forlod Bærelset med let Anstand. Jeg traadte nu frem fra min Krog, og Tante tog mig om Livet, kyskede mig og sagde: „Det glæder mig, min Pige, at Du er bleven fornuftig.“ Jeg svarede Intet, men løstede langsomt Hovedet og fæstede mine Bine paa Victor. Jeg læste hverken Brede eller Foragt i hans Ansigt, kun en dyb Sørgmodighed og Vebredelse, men det var som om Vebredelsen svandt hen, medens han saae paa mig. Mon han var blevet rørt ved at betragte mine angerfulde Træk?

„Hvad maa han troe? Hvad maa han tænke om mig! — Hvor jeg er uheldig!“ tænkte jeg og skyndte mig at sige Godnat. Jeg turde ikke give Victor Haanden, hvor gjerne jeg end havde gjort det; jeg stod som en Forbryder for ham, og jeg ilede bort uden at see paa ham, med nedbøiet Sind og angerfuldt Hjerte.

Jeg kom ind paa mit Værelse. Lyset flyttede jeg langt bort fra mig, satte mig paa Sengekanten og stirrede hen for mig. Hvad havde jeg gjort! Strammet Lænken endnu fastere om mig. Men det var dog ikke det, der pinte mig. I dette Dieblis havde jeg kun Sands og Tanke for Victor. Hvor dybt maatte jeg ikke være sunken i hans Agtelse! hvor svag og vankelmødig maatte jeg ikke forekomme ham! Han var kommen til mig som en Ven, havde paa sin gamle, hjertelige Maade tilkædet mig og opslammet min Stoltthed og Vrekfærhed ved at have Vinden og sætte hende paa samme Trin

som Manden. Jeg havde oprigtigt antaget hans Raad, for senere at ringeagte og bortkaste det. Han havde havt Tillid til mig, stølet paa mit Løfte, men jeg havde skuffet denne Tillid, brudt dette Løfte.

Hvor ydmyget var jeg ikke baade i hans og i mine egne Dine! Hvor dybt maatte jeg ikke foragte mig selv, fordi jeg ikke et eneste Dieblisk kunde være standhaftig imod alle Overtalelser og Trudsler, ikke et eneste Dieblisk kunde overvinde min usle Frygt, Ubestemthed og Svaghed, og havde Qvindens Rettigheder ved at have mig op af Støvet, afryste Fangenskabets Lænker og beskamme min Fristen ved at vise min egen faste Villie og Karakterstyrke! Han skulde da i mig have maattet anerkende den stærke, frie Kvinde, istedetfor nu at see mig som et villieløst Redskab i hans Haand. Jeg skulde da seirrig have forladt ham og skuffet hans Selvtillid og indbildske Tro paa egen Uovervindelighed.

Det havde jeg ikke formaaet. Efter den korte og svage Modstand var jeg bukket under og maatte skamsfuld trække mig tilbage. Hvorledes kunde jeg for Fremtiden møde Manderstrøms triumferende Smil eller Victors foragtede Blik, thi jeg følte, at Victor ikke kunde Andet end foragte mig? Burde jeg ikke langt heller flygte? Ja, flygte! Der var jo endnu Tid til at forlade dette Hus, trodse Manderstrøm og undgaae Victor, og reise hjem.

Ja, saaledes maatte det være. Det var min sidste Beslutning og jeg gif nogenlunde beroliget tilsæns med det Forsæt, tidlig næste Morgen at sige Tante Farvel og tage bort uden at bryde mig om Andres Raad og Meninger.

Som det gaaer med alle Forfatter, der ere byggede paa løs Grund, saaledes gif det ogsaa med mit. Morgen kom og med den andre Tanker. Jeg undsaar mig for at fortælle Tante, at jeg igjen havde skiftet Sind. Hun vilde lee af mig og kalde mig vankelmødigt og barnagtigt. Og til hvad Nytte var det saa, at jeg gjorde mig latterlig? Skaden var nu engang skeet; jeg kunde dog ikke gjøre min Uret imod Victor god igjen, og ikke saa let gjenopreise min qvindelige Værdighed. Tillige nærede jeg en ubestemt Frygt for Manderstrøms Brede, naar han blev underrettet om mit raske, overilede Skridt.

Hvorledes vilde han optage denne usformodede Dristighed af mig? Maatte jeg ikke leve i den stadige Angst, at han vilde opsoge mig i min landlige Ensomhed og drage mig til Regnskab for min Opførsel? — Nei, saa heller blive. Jeg havde jo ikke indvilget i nogen bestemt Tid. Det stod mig jo frit for at reise, naar jeg vilde; det troede jeg, eller rettere det fik jeg mig selv til at troe.

Jeg havde netop endt mit Morgentoilet, da jeg var kommen til det Resultat, og gif nu med faste, rolige Skridt ind i Salonen, hvor et stort Baal var antændt i Kaminen. Desuagtet var Bærelset kun halvt opvarmet, og de høiryggede massive Lænestole paa det blankt bennede Gulv, de kolde Marmorconsoller og de store Kobberstik paa Væggene gjorde det ikke til noget hyggeligt Opholdssted paa en kold Morgen i Martsmaaned. Jeg havde allerede flere Gange gjort den Opdagelse og gif derfor strax ind til Tantes Kabinet, hvor jeg pleiede at tilbringe Tiden for Frokosten.

Det var et ganske anderledes indtagende lille Bou-

doir, Elegance forenet med Comfort. Der fandtes deri en Mængde lave, broderede Lænestole og indbydende Hvilepladser; Bøger og Albums bedækkede i Overflod det runde Divanbord, og de utroligste Smaating vare zirligt og omhyggeligt opstillede paa en kunstigt udarbejdet Etager.

Da jeg traadte ind, sad Tante i en elegant Morgen- dragt ved sit Skrivebord og skrev Breve, hvilken Beskæftigelse altid var helliget Morgenstunden. Hun havde en udbredt Correspondance, og der gik sjældent nogen Dag uden at zirlige Billetter fra hendes Haand bleve sendte ud til alle Verdens Hjørner.

„God Morgen, mit Barn!“ sagde hun uden at see op. „Vær saa god at tage Plads. Du seer, jeg er beskæftiget.“

Jeg satte mig ved Vinduet med mit Arbejde og saa ud i den kolde, graa Morgen.

„Du har vist ogsaa et Brev at skrive,“ udbød Tante lidt efter, idet Pennen foer hen over Papiret.

„Til hvem skulde det være?“ spurgte jeg.

„Naturligvis til Din Fader. Du kan da ikke saaledes uden videre blive borte; eller vil Du maaskee reent ignorere hans Brev?“

„O nei! — paa ingen Maade! Jeg har oprigtigt talt slet ikke tænkt derpaa. Det vil naturligvis falde mig vanskeligt at skrive, da jeg slet ingen Undskyldning har for at blive her.“

„Saa maa jeg vel hjælpe Dig at sætte nogle smukke Ord sammen, siden jeg nu engang er midt i Skriveriet?“

„Jeg vil være Dig meget taknemlig, hvis Du vil være saa god, Tante.“

„Ja vist — naturligvis — det er altid behageligt at kunne skyde Ubehageligheder fra sig. For mig er det forresten ingen Ubehagelighed. Det vil tværtimod mere mig at fortælle ham, hvor godt Du befinder Dig hos mig, og hvor nødigt Du vil forlade mit Hus.“

Det havde jeg aldrig troet muligt, at det nogensinde skulde blive mig en ubehagelig Pligt at skrive til min Fader, og dog var det saaledes. Med lettet Hjerte saae jeg Tante fuldføre Brevet og sende det til Posthuset. Nei, mit Hjerte var ikke lettet; det var saa tungt, saa tungt! Og tilmed var det Victor selv, der maatte tage Brevet med sig. Han var netop kommen ind for at sige, at han ikke var hjemme den Dag. Jeg sølte Skamrødmen farve mine Kinder ved hans Indtræden og vovede kun at kaste et stjaalent Blik til ham. — Som sædvanligt, der var ikke Skygge af Utilfredshed at læse i hans Ansigt.

„Du kommer netop som Du var kaldet, Victor,“ udbrod Tante. „Her er et Brev, som Du maa besørge. Det er til Olgas Fader.“

Han maatte vente en kort Tid, før Brevet blev færdigt. Oblaten vilde ikke slutte, og Grimørket ikke klæbe fast. Han tog Plads i den Pænestol, der stod længst borte fra mig. Han talte ikke til mig. Det undrede mig ikke. Jeg vidste jo, at der var en Åløft imellem os, der aldrig vilde udfyldes. Med et Suk tænkte jeg paa, at det Vennskab, som Victor havde givet første Anledning til, nu var sønderlemmet, og at jeg aldrig for-
maade at knytte det igjen.

-- Jeg savnede Victor den hele Dag. Mit første Møde med Manderstrom maatte blive pinligt, men da han kom, lod han, som om Intet var forefaldet. Han berørte ikke med et Ord Gaarsdagens Begivenhed. Han var ganske den Samme som før. Ak! Alle vare som før! Alt var ved det Gamle!

Femtende Capitel.

Tiden gik, men ligesaa hurtigt som den før var floiet, ligesaa langsomt sneg den sig nu hen. Mit Forhold til Manderstrøm var tilsyneladende det samme. Jeg kunde vel ikke som før bedaares og fortrylles af ham, men det Hemmelighedsfulde og Gaadefulde, der omgav ham, var alligevel tiltrækkende for mig. Der var noget Uforklarligt ved ham, der gjorde at man ikke kunde løs-rive sig fra hans Tale og Blik.

„Jeg hader ham!“ sagde jeg mange Gange til mig selv, men dog stod jeg under hans Indflydelse. Jeg vrededes over mig selv, fordi jeg var saa svag at lytte til hans Smiger og søde Ord; men vi Mennesker ere saa skrøbelige, vi kunne ikke hårde vort Hjerter mod Smigerens Røst og banlyse Forsængeligheden deraf.

Victor saae jeg sjældnere. Han tilbragte de fleste Aftener paa sine egne Bærelser. Naar han var sammen med os, deltog han vel i Samtalen, men tog forresten ingen Notits af mig. Han saae meget fornøiet og tilfreds ud, og jeg begyndte at indbilde mig selv, at min Brøde imod ham ikke havde været saa stor, og at det kun havde været et siebløffeligt Løfte af ham at vise sig saa omhyggelig og deeltagende for mit Vel. Nu over-saae han mig aldeles, som om jeg slet ikke var til, og

det var tydeligt, at Alt, hvad der angik mig, var ham en complet ligegyldig Sag.

Han havde allerede længe næret det Ønske, at komme tilføes igjen, og han havde ved flere Leiligheder talt derom. Nu syntes dette Ønske at skulle gaae i Opfyldelse, og en Dag, da han kom hjem, udbrod han. „Endelig har jeg da faaet Udcommando.“

„Hvorhen?“ raabte Tante forfækket og tabte Sytoiet.

„Jeg skal til Amerika. Reisen gaaer for sig først i næste Maaned!“ Han syntes ganske oplivet ved Tanken derom og forsøgte ved sin Munterhed at forjage Tantes Sorg ved Efterretningen derom.

„Jeg beklager Dig, min stakkels Dreng,“ sagde hun, „saaledes at skulle give Afkald paa Hovedstadens Fornøielser og Bequemmeligheder, og tumle omkring ude paa det vilde Hav i hvad Veir det saa er!“

„Din Beklagelse er aldeles spildt paa mig, kjære Tante,“ svarede Victor oprømt. „Der er Intet, jeg mere ønsker end at komme ud i mit Element. Det duer ikke for en Sømand at drive om paa Gaderne herhjemme. Jeg længes ordentlig efter en god Mundfuld Søvand og Soluft igjen.“

„Na, hvad det angaaer —,“ vilde Tante afbryde.

„Luften her i Byen,“ vedblev han, „er trykkende og indeklemt; den er ikke god for Humøret, og man giver sig selv Lov til at blive gnaven og utilfreds. Paa Søen bortvistes alle Grillen lige strax, og man bliver igjen et andet Menneffe.“

„Ja, det kan Altsammen være sandt nok, naar man har et godt Helbred til at trodse alle Strabadser,“ meente Tante.

„Det vil Du da ikke afdisputere mig, Tante?“

„Jo, Victor! I den sidste Tid har Du seet meget bleg ud, og Du har tabt meget af Din forrige Livsfriskhed og Dit gode Humør.“

„Det kan Du have Ret i. Jeg har ikke været den Gamle, men naar jeg først er borte herfra, kaster jeg alle Sorger og Bekymringer overbord, begraver dem i Vølgenes Skjød og vender tilbage som den lystige Galfrands fra forrige Aar.“

„Ja, lad mig see det, Victor!“ sagde Tante munter, og jeg istemmede af ganske Hjerte dette Onske.

Mindet om den Tid, da han ved sin Munterhed oplivede hele Huset, stod levende for mig. Hvad havde da forarsaget denne Forandring? Uvilkaarligt hævede jeg Blikket op til ham, og mødte hans, der veemodigt var hæftet paa mig, som om han vilde sige: „Du veed, jeg har en Sorg, og Du veed, jeg vil bekæmpe den.“

— Afssedens Dag nærmede sig mere og mere. Victor var aldeles optaget af sin Reise og Forberedelserne til den. Han var næsten aldrig hjemme og gik omkring i en stadig Uro og Frygt for, at der mulig skulde komme en eller anden Hindring iveien.

„Hvor vi ville komme til at savne Dig, Victor!“ sagde Tante engang. „Gud være lovet, fordi vi have Manderstrøm til at forslaae Tiden for os!“

„Ja vist, det er jo heldigt,“ svarede Victor, men der var Bitterhed i det Svar.

Den 10de April var bestemt til Afreisen, og Aftenen før sadde vi Alle i Dagligstuen, Alle undtagen Manderstrøm. Jeg var ret glad ved at han ikke var tilstede, da jeg vidste, at det vilde forbittre Victor Afssedens Dieblif.

Tante, som ellers altid tog enhver Sag fra den lystige Side, var paafaldende alvorlig og syntes at nære mørke Tanker.

„Gud veed, hvad Fremtiden bærer i sit Skjød,“ sagde hun pludselig. „Der kan skee mange Forandringer, før Du kommer hjem, Victor.“

„Tante taler, som om jeg skulde paa en Jordomseiling og ikke paa en lille Vysttour, der kun varer et halvt Aar. Naar Skoven gulnes og Bladene begynde at falde af Træerne, saa seer Du mig igjen, og saa ville vi tale om, hvad der er passeret i Sommerens Løb.“

„I et halvt Aar kan der skee mange Ting. Din gamle Tante kan ligge i sin Grav, og det unge Barn der kan være baade forlovet og gift.“

„Det troer jeg ikke,“ sagde jeg med lidt tvungen Munterhed og rødmede. „Det gaaer ikke saa hurtigt i Virkeligheden som i Comedierne.“

„Ja, vi faae at see,“ vedblev Tante. „Balsald vil jeg da haabe, at Du, Victor, mister dit Hjerte paa Reisen.“

„Det kan nok være, at jeg begraver det i Soen med de andre Smaating,“ svarede Victor med en Latter, der ikke var naturlig.

Det var imidlertid blevet sild, men Tante vilde, at vi endnu skulde blive en Time oppe, for saa lange som muligt at have godt af Victor, men han protesterede.

„Det tillader jeg paa ingen Maade. Tante skal have sin sædvanlige Hvile. Jeg vil heller ikke forstyrre Din Morgenstund, men tage Afsked med Dig iaften. Du veed, jeg skal afsted før Klokken 7, men jeg vil ikke, at min smukke Tante for min Skyld skal have blege Rinder og matte Dine hele Dagen.“

Tante lo og erklærede, at han var et uforbederligt Barn, der altid vilde have sin Villie; men hun nægtede ikke, at hun helst vil være fri for at staae saa urimelig tidligt op.

„Saa lad os da gjøre Afskeden kort,“ sagde hun og lagde Haanden paa hans Skulder. „Du veed, jeg har Modbydelighed for Scener, og jeg holder ikke af at give Dig lange Formaninger med paa Veien; men mine bedste Ønsker følge Dig, min Dreng! Gud lade dig komme glad og fornøiet tilbage!“

„Tak, Tante, det var et godt Ønske,“ sagde Victor og kyskede hendes Haand. „Jeg skal aldrig glemme Din Godhed imod mig.“

Hun vendte sig hurtigt om, og jeg kunde see en Taare i hendes Øie. Jeg havde reist mig og rakte bevæget Haanden ud imod ham. Jeg vilde saa gjerne, at Alt skulde være godt imellem os, saa gjerne læse Glemsel og Tilgivelse i hans Blik, men han blev staaende nogle Skridt fra mig og sagde, uden at see paa mig, i en kold Tone:

„Dem vil jeg ikke sige Farvel iaften. Jeg veed, at De pleier at være tidlig paaferde, og jeg vil derfor nok faae Leilighed til at see Dem, førend jeg reiser.“

Jeg fik ikke Tid til at svare, thi næsten i samme Dieblit var han gaaet. Melanisk lod jeg Haanden synke ned paa Bordet og satte mig igjen paa min Plads. — Hvad skulde det betyde? Havde han talt saaledes for at undgaae Afskeden? Eller havde han maaskee Noget at sige mig imorgen? Han vidste godt, at jeg langtfra var tidligt oppe om Morgenen, men tvertimod seent viste mig ved Theebordet. Hvad var da Meningen heraf? Vilde

han maaskee benytte Feiligheden til at vise mig sin hele Foragt? Eller vilde han reise bort uden at sige mig et Ord? — Maaskee det vilde komme til en Forklaring imellem os; — maaskee — og maaskee ikke.

Klokken var sex den næste Morgen, da jeg fuldt paaflædt stod ved det aabne Vindue i mit Værelse og i fulde Drag indaandede den forfriskende Morgenluft. Det var en smuk og klar Foraarsmorgen. Solen kastede allerede fine Straaler ind til mig, og Fuglene quiddrede muntert paa Taget. Den barske Vinter var afløst af det milde Foraar. Himlen var kun bedækket af lette, gjennemsigtige Skyer, og den Vind, der slog mig imøde, var frisk og behagelig. Jeg havde gjerne endnu nogen Tid ladet Morgensolen beskinne mit Ansigt, men Uhrets Slag tillod mig ikke at dvæle længer. Jeg lukkede Vinduet, og faa Minutter efter var jeg inde i Salonen. Theebordet var dækket der, men Victor var der ikke.

Var han maaskee allerede gaaet, og havde det været hans Hensigt ikke at komme? Jeg sølte mig ilde tilmode i det store Værelse. Theemaskinen var gaaet af Røg; Kaffelønnen var endnu kold, og Solen kunde ikke trænge gennem de tykke, mørke Gardiner. Jeg gik tvivlsraadig frem og tilbage og betragtede de kjedelige Kobberstik, der idag forekom mig endnu kjedeligere end ellers. Endelig hørte jeg Fodtrin ude paa Gangen; jeg hørte, at de kom fra hans Værelse. Det maatte være ham. Jeg vedblev at betragte Kobberstikkene, indtil jeg hørte Døren blive aabnet. Jeg vendte mig langsomt om; Victor stod reiseklædt for mig. Hans Ansigt var alvorligt men mildt.

„Tak, fordi De kom!“ sagde han. „Jeg haabede det, men var dog ikke sikker derpaa.“

„Begy frøgtede næsten,“ svarede jeg, „at De slet ikke vilde tage Afsted med mig.“

„Hvorfor ikke? — Beg ønsker at tale et Par Ord med Dem, før jeg reiser. Behag at tage Plads.“

Han skød en af de høiryggede Lænestole hen til mig. Beg satte mig taus; han blev staaende og lænede sig til Marmorconsolen foran mig.

„Vil De forunde mig et Dieblis Opmærksomhed? Beg lover Dem, det skal ikke blive længe, og vil De tillade mig, at jeg taler ganske oprigtigt?“

Beg nikkede samtykkende, og han vedblev.

„Saa lad mig da strax gaae til Sagen. Det er om Grev Manderstrøm, jeg vil tale. — Bliv ikke vred!“ udbrod han, da han saa mig gjøre en uvillig Bevægelse. — „Intet i Verden skulde have bragt mig til at tale, hvis ikke min Interesse for Deres Vel havde tvunget mig dertil.“

Beg saa paa ham halvt spørgende og halvt takkende.

„Begy har interesseret mig for Dem fra den første Gang, De traadte ind i dette Hus, ja fra første Gang, jeg saa dem. Beg taler til Dem som Ven, og jeg haaber, De ikke misforstaaer mig.“

„Har jeg da ikke aldeles forspildt Deres Venstreb?“ spurgte jeg.

„De er endnu ung og uerfaren. De seer endnu Alt i et Rosenstjær; De har Tillid til alle Mennesker; De troer paa smukke Ord og smukke Talemaader og ahner ikke, hvor megen Falskhed og Troløshed der kan skjules i dem. De troer, fordi De selv er god, reen og uskyldig, at Andre ogsaa maae være det; De kjender ikke Svig og Usandhed. — Nu er jeg kommen for at sønderrive det

Slor, der omgiver Dem, og rive Massen af det Onde og Slette."

"De ængster mig, Victor!" udbrød jeg.

"Jeg er kommen," vedblev han, "for at saae Mistro og Mistillid i Deres barnlige Sjæl, for at saare Deres Følelser og gyde Bitterhed i Deres ufordærvede Hjerte."

"Men min Gud!" —

"Lad mig sige det med rene Ord; Manderstrøm be-
drager Dem."

Skjælvende og blegnende sank jeg tilbage i Stolen.

"Ja, er det ikke haardt," vedblev han, "at see sit Ideal synke ned fra den Høide, man havde opstillet det paa, og falde i Støvet? — at see det Smukke og Edle, man før tilbad, pludselig forsvinde, og saa kun finde Falskhed og Egentjærlighed tilbage? Ja, det er haardt," fortsatte han med venligere Stemme, "at see sig skuffet af et Menneſke, man skattede høit, men bedre er det dog, at Opdagelsen skeer, før det er for sild."

Jeg vilde flere Gange tale, men Ordene døde paa mine Læber, og kun med enkelte Udbrud afbrød jeg ham, da han vedblev at tale til mig med Overbevisningens Varme.

"Mine Ord ere ikke byggede paa løs Grund. Alt, hvad jeg siger Dem, er Sandhed. Jeg havde længe ahnet, at Manderstrøm ikke var den, han udgav sig for, men først igaar fik jeg Bekræftelse derpaa, og nu, da jeg skal forlade Dem, er det min Pligt at underrette Dem derom. Hverken det Navn, han bærer, eller den Titel, han fører, er hans egen. Han har tumlet sig om i fremmede Lande, under alle mulige Forhold, spillet den Rige og Fornemme.

Han har allevegne stiftet Ondt, og endelig kom han hertil. Jeg selv førte ham ind i dette Huus; jeg selv har hjulpet ham til at fremme sine Hensigter. Jeg var selv engang bedaaet af hans Væsen, hans Mandrighed og Vittighed. Han kom mig dengang imøde med en Hjertelighed, jeg aldrig før havde truffet. Men da han kom her oftere, lærte jeg ham bedre at kjende. Da vaagnede min Mistro, og jeg opdagede snart Ondt under hans flegne, flegste Ydre."

"Hvilke qvalfulde Timer har jeg ikke tilbragt, da jeg saae Dem tillidsfuld og uskyldig drages mere og mere hen til den Mand, der med bedaaende Ord og søde Smil søgte at lokke Dem. Jeg saae eengang — desto værre kun eengang — Deres Kamp for at skjelne det Rette fra det Urette, og jeg vovede at ville støtte Dem med mit Raad. De forkastede det."

Taus og uden at see paa ham rakte jeg ham Haanden.

"De forkastede det. Det smertede mig, men det har dog ikke kunnet afholde mig fra, endnu eengang at tilraabe Dem: Fly! fly bort herfra! Tro ham ikke; han er falsk. Endnu er det Tid. Deres Fader venter Dem. Tænk paa ham og reis!"

Der opstod en kort Pause. Jeg vovede ikke at slaae Dinene op; jeg trak min Haand ud af hans og skjulte mit Ansigt.

"Var De blot aldrig kommen hertil! Var De blot altid bleven i Deres Ensomhed! Da havde Alt været anderledes, og — De vilde have forstaaet mig for den Smerte, der nu opfylder mit Hjerte."

Jeg saae paa ham. Hvor sørgmodig og nedbøiet stod han der!

„De spurgte mig engang, hvad der laa mig saa tungt paa Sinde; nu veed De det. De kjender min Sorg, der har knuget mig i Uger og Maaneder, men De kjender ogsaa mit Forsæt at ville bekæmpe den. — De skal ikke være urolig for min Skyld. De har Intet at bebreide Dem ligeoverfor mig. Glem mig, som jeg vil søge at glemme Dem! — Tilgiv mig den Smerte, jeg har forarsaget Dem ved at blotte hans Karakter, men jeg kunde, jeg kunde ikke Andet. — O Olga, elskede Olga! De veed ikke, hvor grændseløs ulukkelig jeg er!“

Jeg sølte mine Hænder grebne. Jeg sølte et lidenskabeligt Kys trykket paa dem; jeg saae et Blik fra hans Dine, hvori Omhed og Smerte stod at læse, og Alt løb rundt for mig. Det var kun et Dieblis; jeg sprang op fra Stolen, mine Dine søgte ham, men han var der ikke.

„Victor! Victor!“ raabte jeg, men forgjæves. Jeg sank bedøvet tilbage i Stolen. Jeg hørte Fodtrin udenfor; mit Hjerte bankede ved den Tanke, at han kom tilbage. Jeg styrtede hen til Døren. Det var ikke ham. Jeg kunde ikke blive her; jeg maatte være ene og skyndte mig til mit Værelse.

Jeg laa halvt bevidstløs paa min Sopha, et Bytte for de heftigste Sindsbevægelser. Jeg kunde ikke give mine Følelser Luft, hverken i Taarer eller Ord, men stirrede stift hen for mig, medens Blodet jusede i mine Arter og bankede i mine Tindinger. Alt, hvad jeg havde hørt, løb rundt i min Hjerne, uden at jeg kunde samle eller fastholde det. Kun Eet stod klart for mig, Victors Kjærlighed og Manderstrøms Uværdighed. Victors Kjærlighed, hvor forunderligt! Langt mere forunderligt end

Manderstrøms Uværdighed. Længe havde jeg ahnet, at der maatte komme en Afgjørelse; nu var den kommen pludselig, overvældende, og hvilke vare de Følelser, den fremkaldte hos mig?

Hvorfor fastede jeg mig ikke til Jorden i grændseløs Jammer og Fortvivlelse? Hvorfor følte jeg mig ikke tilmode som det ulukkeligste Menneske, berøvet Haab, Mod og Troen paa alt Godt? Hvorfor sad jeg der saa kold og rolig, uden at føle noget til denne Smerte, denne Jammer — jeg, som dog havde fæstet min Lid til ham, som kun havde tænkt paa ham, kun drømt om ham? Hvorfor var mit Hjerte ikke sønderknust af Qual, ved saaledes at see sit Ideal berøvet al sin Glæde, tilintetgjort i Støvet? Hvorfor ikke?

Jeg reiste mig op, drak et Glas koldt Vand, dypede mit Kometorflæde i Vand og lagde det paa min brændende Pande. Det hjalp. Blodet vendte tilbage i sit vante Kredsløb, jeg formaaede at tænke og at fatte Alt — „Hvorfor ikke?“ spurgte jeg mig selv. „Fordi du aldrig har elsket ham,“ lod det i mit Indre, og det var som om Sløret, der fordunklede mit Blik, var sønderrevet, som om Taagen, der indhyllede mig, var forsvunden, og jeg saa Alt i Virkelighedens sande Lys. Det faldt som Skjal fra mine Dine, som Steen fra mit Bryst. Nettet, der omsnoede mig, løsne sig; Løften brast; Trolldommen var hævet. Jeg var fri!

Og hvem havde fremkaldt denne Forvandling? Ingen uden Victor, og han havde gjort det ved Kjærlighedens Magt, der formaaer Alt. Han havde revet Bindet fra mine Dine, igjen sat mig tilbage i Virkeligheden og vakt min indslumrede Stolthed og Vresfølelse

tillive. Jeg tænkte tilbage paa mig selv, mine Handlinger og mine Bevæggrunde i den sidste Tid, og forstrækkedes ved ikke at finde en eneste Gnist af Standhaftighed og Styrke i hele min Optræden. Blind og villieløs havde jeg fulgt hans Spor, underkastet mig hans Villie, tilbagetrængt enhver bedre Følelse i mit Bryst, for kun at leve for ham og ikke blive reven ud af min Trylleverden. Jeg kunde nu see tilbage derpaa som paa en hæsleg, fæl Drom.

I min Phantasi havde jeg tillagt hans Fortrin langt større Værd, end de fortjente, og bedaaret af hans Skjønhed, smigret ved hans Opmærksomhed var jeg ubevidst gaaet i den Snare, han havde lagt for mig. Jeg gennemskuede nu fuldkomment hans hele Udsfærd, hvorledes han, for at tilfredsstille sin egen Forsængelighed og skaffe sig et behageligt Tidsfordriv, havde misbrugt en ung, uerfaren Piges Lettroenhed og Ukjendskab med Verden, og spillet et forkasteligt Spil med hende og hendes Følelser.

O Victor! Victor! Hvorfor lyttede jeg ikke dengang til og fulgte dit Raad? Hvorfor modtog jeg ikke dengang dit Venskab, da du tilbød det? Jeg Daare! der stødte dig bort, da jeg allermest trængte til dig, du den Eneste, der saae Alt klart og kunde raade og lede mig. Jeg havde stolet altfor meget paa min egen Kraft, der kun hvilede paa svage Piller.

Hvor savnede jeg atter en Moder, der kunde have ledet mine Skridt og viist mig den Vej, jeg burde vandre! Hvor smertelig og bitter den Tanke, at jeg nu ikke ved en Moders Bryst kunde udgræde min Smerte! Alene maatte jeg betræde den tornefulde Vej, uden at

kunne skjelne mellem det Rette og Urette, mellem det Sande og Falske. Jeg følte, hvor trygt jeg uden at ængstes af Tvivl og Uvisshed kunde have seet Striden imøde, hvis jeg havde kjendt en Moders Omhu, seet en Moders hjærlige Blik og vandret ved hendes Side.

Jeg havde været uden Veiledning, uden Erfaring, og maatte handle paa egen Haand. Handle? havde jeg da virkelig handlet en eneste Gang i de sidste Maaneder? Nei, jeg havde ladet mig føre bort af Omstændighedernes Strøm, uden at sætte mig derimod; tankeløs og sorgløs havde jeg ladet Tilfældet raade, uden at bekymre mig om Udfaldet.

Men nu var det anderledes. Jeg var vaagnet, og dermed var ogsaa min Stoltthed, Vresfølelse og Selvagtelse vaagnet. Jeg var ikke længer det svage, bøielige Rør, der svaiede for Vinden; nu kunde jeg selv tage Roret, styre Begivenhedernes Gang og byde Manderstrøm Trods. Ja, jeg vilde vise ham, at jeg selv havde en Villie, selv en Magt til at handle, at jeg ikke længer var det lettroende Barn, men at Qvinden var vaagnet i mig og havde reist sig for at hævne Barnet.

Han skulde, om end kun eengang i Livet, føle sin Forsængelighed saaret, føle sig skuffet i sin Selvtillid og overtruffen af en Qvinde. Han skulde erfare, at dog Noget havde gennemffuuet ham, og at en Qvinde ogsaa kan være i Besiddelse af Selvstændighed og Uafhængighed. Han skulde lære, at man ikke kan betragte hende som et Legetøj for Luner, men at hendes frie Villie skal anerkjendes og agtes.

Hvad var det for et Mod, der bankede i mit Bryst? Hvad var det for en Kraft, der rullede i mine Armer?

Var det virkelig mig selv, der tænkte og talte saaledes? Og hvilken Forandring var der foregaaet i mig? — Nu, da jeg havde opgjort Regnskabet med min Samvittighed og lagt Planer for min fremtidige Handlemaade, nu først kunde jeg frit henvende Tanken til det, der nærmest berørte mit Sind, og lade andre Følelser forjage Harmen og Bitterheden i min Sjæl.

Victor elskede mig! Derfra kom Modet og Kræften. Det klang som en sagte bævende Streng i mit Indre og opfyldte det med en ubeskrivelig Beemod. Han havde skjænket mig sin Kjærlighed, uden at jeg ahnede det. Han havde fundet Behag i det ubetydelige Barn og offret sine bedste Følelser paa den, der var uværdig til hans Kjærlighed og ikke fortjente hans Godhed. Han havde jo haft al Grund til at ringeagte, ja foragte mig; men han maatte dog have fundet noget Godt hos mig, siden han ikke havde opgivet mig aldeles. Han havde undskyldt det tankeløse Barn, og da Tvivl og Uvisshed forvirrede det, gav han sit velmeente Raad. Da Raadet blev forkastet, opgav han det endnu ikke, forlod det endnu ikke, men var atter kommen til det, havde frit og aabent udøst sit Hjerte og advaret det, uden at faae et Ord eller et Blik til Tak.

Disse Tanker overvældede mig. Lærerne trængte sig frem, og jeg brast ud i en heftig Sullen. Hvor det gjorde godt, rigtigt at græde over sig selv, over sine Feil og sin Svaghed, rigtigt at græde sin Smerte ud og føle ligesom et nyt og bedre Menneske fødes i sit Indre!

Hvor mange Smaating dukkede nu ikke op i min Erindring, der før vare gaaet upaaagtede hen, og som

nu kun forøgede min Smerte! Hans mørke Alvor, naar jeg var munter og overgiven; hans sorgmodige og bebrejdende Blik, naar jeg lo og spogte; hans paafaldende Tausshed og Tilbageholdenhed i de sidste Maaneder — Alt forstod, Alt fattede jeg nu fuldkomment.

Med veemodig Glæde dvalede jeg ved den Tid af min første Ungdom, da jeg første Gang havde seet Victor. Han havde dengang gjort Indtryk paa mit uskyldige Hjerte, et reent og barnligt Indtryk uden Dødsfer, uden Maal; — men det blev forvidsket om ikke bortvidsket af min Sjæl af et andet Indtryk, der mere bedaaende og tillokkende havde indtaget dets Plads. Hvor let og fri og glad var jeg ikke dengang, da Victor kom mig imøde i vor landlige Censomhed! Naturlig og ligefrem, som han var, vandt han strax mit Hjerte. Jeg deeltog i hans Latter og Spøg, glædede mig over hans frimodige Varsen og længtes efter ham, naar han var borte.

Jeg var saa lykkelig dengang, uden Tvivl og Frygt, tilfreds i mit Hjem og mellem mine Omgivelser, saa glad og taknemlig over al den Kjærlighed, der vistes mig, saa lykkelig som jeg aldrig siden havde været! — Ak! hvor længtes jeg nu efter mit Barndomshjem!

Hjem? Det var længe siden, jeg havde tænkt paa det Ord „Hjem.“ — Nu maatte jeg atter prise mig lykkelig, fordi jeg dog havde et Sted, hvor jeg kunde søge Tilflugt for at finde Fred og Hvile. Jeg havde higen efter at forlade det, higen efter noget Nyt; nu var min Higen igjen hjemad, hjem til det Gamle.

Men først maatte jeg opfylde min Pligt her, bryde med det Nye. Jeg vilde ikke feigt flygte herfra; jeg

vilde først vise, at jeg var fri, og at jeg havde afkrystet Tænken; selv handle og saa — saa vilde jeg afslutte denne Periode af mit Liv og begynde et nyt og bedre, bygget paa Erfaring og Overbevisning.

Jeg reiste mig, aabnede Vinduet og lænede mig ud. Kolde, graae Mure omgave mig, men Solen skinnede dog ned til mig. Fuglene quiddrede lifligt omkring Vinduet. „Kom med! kom med!“ sang de, og saa fløi de bort over de kolde Mure, for ret at bade sig i Solskin og Foraarsluft. Foraar var der, om mig og i mig.

Jeg sølte Trang til ligesom Fuglene at svinge mig ud i den klare Luft, flyve bort herfra og hvile ud i Naturens Skjød. Jeg sølte Trang til at nyde dens Storhed og Skjønhed, Trang til i Genfjæmhed at tale med Gud, udøse mit Hjerte for ham og faae Fred. Dog, den havde jeg allerede faaet, det sølte jeg. Den var bleven sendt mig med Foraarets første Solstraale, med dets første Fuglesang. Den havde givet mig Livslysten tilbage og stillet Stormen i mit oprørte Sind.

„Send Hilsen til Victor!“ hvidskede jeg til den lille Fugl, der var bleven sidst tilbage ved Vinduet, da den udstrakte sine Vinger for at følge de Andre. Ak! Naar skulde jeg igjen møde hans ærlige, trofaste Blik; naar høre hans klare, friske Stemme? Naar? — maaskee aldrig! — Han havde jo sagt, at han vilde søge at glemme mig; — jeg vilde aldrig glemme ham. Jeg vilde i Tænken kun leve for ham. Selv havde jeg forffjertset min Lykke; jeg havde nu kun Mindet tilbage. — Endnu et Blik mod den klare Himmel for at hente Styrke og Mod til min Gjærning, — og jeg trak mig tilbage fra Vinduet.

— — En Time var forløben, og hvor Meget havde jeg ikke gjennemgaaet i denne Time! Den havde været mig qvalfuld og smertefuld, men tillige lærerig, nyttig og husføende. Den havde bragt No efter Stormen; den havde luttret det forvildede Hjerter. Den havde dræbt en Illusion, men kaldet et bedre Haab tillive. —

Sextende Capitel.

Jeg var rolig og fattet, da jeg stod for Tante i hendes Kabinet, og min Stemme var fast og sikker, da jeg meddelte hende min Beslutning at reise hjem den følgende Dag. Tante sad og skrev; hun vedblev dermed og vilde som sædvanlig slaae mine Ord hen i Spøg. Hun mærkede dog snart, at det var Alvor, og lagde Pennen fra sig.

„Utafnemmelige Barn!“ udbrod hun med paatagen Bredde. „Du vil forlade din gamle Tante nu, da hun allermest trænger til Trost og Opmuntring, efterat Victor er reist. Kan Du forsvare det? Hvilke Grunde har Du at anføre? Lad høre engang!“

„Den Grund, kjære Tante, at jeg altfor længe har nydt Godt af dit Selskab og dit Huus, og at min Nærværelse nu er nødvendig paa andre Steder.“

„Paa andre Steder? See mig til, med hvilken Bægt og Salvelse Du kan tale. Og tør man da spørge, hvor Din Nærværelse er saa nødvendig?“

„I mit Hjem,“ svarede jeg med Alvor. „Jeg har længe forsonet baade Fader og Julie. Det er paa den høie Tid, at jeg gjør min Feil god igjen og vender tilbage. Du maa ikke sige Noget derimod.“

„Nu vel da! Siden, Du troer, at Du er uund-

værlig, maa jeg vel s ie Dig. Men hvad skal der blive af Manderstr m? Han vil fortv le.“

„Det troer jeg næppe,“ svarede jeg bittert. „Det er mig forresten ligegyldigt, om han vil fortv le eller ikke. Der er Intet, der binder mig til ham.“

„Aha! Nu forst aer jeg det Hele,“ udbrød Tante pludselig. „Du er virkelig siffig. Jeg havde ikke tiltroet Dig saa megen Klogt og Snildhed; men det er udmærket, Barn! Det vil bestemt lykkes.“

„Min Gud! hvad mener Du, Tante?“

„Spil nu blot ikke den Uvidende og Ust ldige. Der er slet ikke noget Ondt deri; tvertimod, det er ypperligt.“

„Men saa forklar Dig dog!“

„Nu vel, saa skal jeg sige Dig, hvad jeg i mit eenfoldige Hoved har gjettet. Du har endelig taget en afgjørende Beslutning om din Reise, for at tvinge Manderstr m til at erklære sig. Det er godt beregnet, og Erklæringen vil ikke udeblive, s j ndt den lod lange vente p a sig.“

Jeg stod som forstenet. „Og det kan Du virkelig troe om mig?“ sagde jeg opbragt. „Jeg er hverken s nedig eller intrigant; jeg har hverken Klogt eller Opfindsomhed i den Retning. S a meget m a Du da k ende mig, at Du kan vide, at jeg altid er aaben og  rlig.“

„For Guds St ld, Barn!“ afbrød Tante mig. „Ikke denne høitidelige Tone! I K rlighedsjager har man Lov til at g ae lidt udenfor Sandhed og Principer. Det kan man altid let undskylde.“

„Her er aldeles ikke Tale om Kærlighed. Det har Intet med min Reise at gøre. Du m a troe mig,

naar jeg siger Dig, at Manderstrøm er den Sidste, jeg kunde vælge til Mand."

"Og dog har Du ikke været ufølsom for hans Opmærksomhed. En saa smuk, aandrig, begavet og interessant Mand finder man ikke saa let."

"Og hvem borger for hans Andre? Han er smuk, men hvorledes er Kjernen?"

"Vad mig nu være fri for den Snak. Hans Andre svarer naturligvis til hans Ydre. Det er da umuligt at stirre Folk lige ind i Sjælen. — Et godt Hjerte er da heller ikke Alt, og man kommer ikke langt i Verden med det. Forstand og Aand, Ynde og Noblesse, det er det, der fordres, og mangle disse Ingredientser, da kan det gode Hjerte ikke opnaae mere end et deeltagende Skuldertræk og et medlidende Udbrud om „det gode Hjerte“ og „det skikkelige Menneſte.“ Man synes nu engang bedre om lidt mindre Skikkelighed og lidt mere Aandrighed og Belevenhed. Verden er ikke anderledes, og da jeg hører til Verden, er jeg naturligvis af dens Mening. Jeg haaber, at Du følger mit Exempel og ikke plager Dig med unyttige Skrupler."

Tante skyndte sig at samle sine Breve sammen og vilde forlade Stuen.

"Eet Ord endnu, Tante!" udbrød jeg. „Du maa ikke gaae bort, førend Du bliver overbevist om — —"

"Om Din store Forstillelseskunst?" afbrød Tante mig leende. „Det er jeg, Olga!"

"Naar Du ikke vil troe mig nu, skal Du snart faae Sandheden at vide, og Du vil da — — —" men Tante var allerede smuttet gennem Døren, og jeg var alene tilbage.

— Det var en lang Dag for mig, endsskjønt jeg havde nok at gjøre med at ordne og indpasse mit Tøi. Tankerne fløi snart til Victor, snart til Hjemmet, hvor de dvalede længst, og ofte kom Taarerne mig i Dinene, naar jeg tænkte paa, hvor meget jeg havde at gjøre godt igjen, for at udslette Sporene af min Utaknemmelighed og Forsømmelighed.

Alt var i Orden, inden det blev mørkt. Jeg saae Gaslygterne blive tændte, og saa gik jeg ind i Dagligstuen. Armstagerne foran Speilet og Lampen paa Bordet brændte klart; Alt havde et lyst og nuntet Præg. Uvilkaarligt maatte jeg sammenligne denne Elegance med Tarveligheden i mit eget Hjem, men jeg frøgtede ikke Forstjælleren; jeg var, Gud være lovet, ikke blevet saa forvænt og fordærvet, at Savnet af pragtfulde Omgivelser skulde trykke mig.

Klokken var otte, den Tid, paa hvilken Manderstrøm pleiede at komme. Jeg var endnu alene i Bærelset. Tante var imod Sædvane endnu ikke kommen ind, formodentlig i Forventning om en forestaaende Katastrophe. Jeg maatte smile ved denne Tanke; ja, en Afgjørelse forestod, men vistnok anderledes end hun ventede.

Jeg saae mig omkring i Bærelset, for at udsøge mig en Plads, der var bedst skiftet til Samtalen mellem Manderstrøm og mig, og jeg valgte den mellem Lampen og Consollerne ved det lille runde Bord. Der var Lys fra begge Sider, saa at ikke en Mine, ikke en Bevægelse kunde undgaae mig. Jeg undrede mig selv over mit Felttherretalent og satte mig i den bløde Chaiselong, hvor jeg rolig oppebiede de lette og raske Fodtrin, der allerede

Løde ind fra Entreen. Jeg saa Manderstrøm kort efter staae foran mig. Jeg fornemte ingen heftig Hjertebanken, ingen electrifsk Bæven; Blodet flød roligt i mine Arer. Jeg følte mig saa sikker og stærk. — Jeg kunde ikke nægte for mig selv, hvor smuk han var, som han stod der, hilsende mig med sin sædvanlige Ynde, men da jeg ret betragtede ham, troede jeg at opdage i hans Blik Noget, jeg aldrig før havde bemærket, noget Skjult og Dunkelt, noget Uroligt. Der var ingen Sikkerhed eller Stadighed deri; det gled forbi mig, som var det sky; det fæstede sig ikke roligt og bestemt paa den Gjenstand, det betragtede. Før havde jeg beundret den mørke Ild i hans Øie; nu havde den ingen Virkning paa mig, jeg blændedes ikke af dens Glød.

Denne Gang var det ikke Tante, men mig selv, der underrettede ham om min forestaaende Afreise, og jeg gjorde det uden Rykten og Bæven. Mine Ord vare bestemte og tydelige. Jeg betragtede ham skarpt, medens jeg talte. Han studsede, rynkede Dienbrynene og fortrak Munden en Smule, men det var kun forbigaaende. Hans Ansigt gjenvandt strax sit forrige Udtryk. Han smilede, kaldte det en barnagtig Taabelighed af mig, et flygtigt Lune, og endte med ganske ugeneert at kaste sig i en Lænestol.

„Nei, Hr. Greve! denne Gang er det ikke Spøg, men fuldt Alvor. Denne Gang lader jeg mig ikke raade af Andre. Det er min Willie, min urokkelige Willie.“

Jeg maa have talt med en usædvanlig Energi, thi Manderstrøm sprang op fra Stolen, og i hans Ansigtstræk læste jeg et Spil af de forffjelligste Sindsbevægelser.

Først tilkastede han mig et harmfuldt, trodsigt Blik, derpaa et strengt, bydende; men da de begge prellede af paa min Uforsædthed, besindede han sig et Dieblit og samlede derpaa hele sin store Fortrylleseskunst, al den Barmie og Bld, der kan ligge i et Blik, — al den Ynde og Uimodstaaelighed, der kan boe i et Smil, — al den Omhed og Blødhed, der kan gjøre Stemmen saa henrivende og bedaarende.

„Er det virkelig afgjort?“ sagde han. „Er der da Intet, der kan holde Dem tilbage? Intet, De vil føle Smerte ved at forlade?“

„Nei Intet, slet Intet!“ udbød jeg heftigt. „Ingen Overtalelse vil frugte, og ingen Magt skal tvinge mig. Jeg er fri og uafhængig, og jeg forlader dette Sted uden Smerte.“

„Nu vel! Saa maa jeg tale, og De maa høre mig, Olga!“ vedblev han i en lidenskabelig Tone. — „Veed De da ikke, at jeg elsker Dem? At berøve mig Dem, er at berøve mig Livet. Veed De da ikke, at jeg kun aander og lever for Dem; at et Smil, at et Ord af Deres Mund er min høieste Lykke; at De er mig dyrebare end alt Andet?“

Han standsede et Dieblit, som om han ventede, at jeg skulde svare, men jeg taug haardnakket stille og saae ikke paa ham.

„Og nu vil De være saa grusom at forlade mig! De overgiver mig til Lidelser og Smertes, De, som jeg elsker, for hvem jeg vil offre Alt; De, mit Livs Duft, mit Livs Engel, mit Livs Lykke!“

Disse pathetiske Udbrud gjorde ingen anden Virk-

ning paa mig, end at jeg sagte svarede „Ja, jeg forlader Dem.“

„Nei bliv! Lad os nyde den Lykke, der kun kan findes i to Menneffers Hjerter, der elske hinanden!“

Jeg saae spørgende paa ham.

„De kjender ikke Kjærlighed! — Bliv! Deres Onfle skal være min Lov. Jeg skal af Dem lære, hvad jeg endnu trænger til at lære. De skal bibringe mig Deres barnlige Fromhed og Naturlighed. Vor Kjærligheds Himmel skal være skyfri, ingen verdslige Sorger skulle formørke den. Al jordist Smaalighed ville vi banlyse, kun leve for hinanden, tænke paa hinanden, ikke bryde os om Verden omkring os. Lad os leve, som vi nu leve, i en ideel Kjærlighed! Ikke sandt, elskede Olga! De vil gjøre mig til det lykkeligste Menneffe paa Jorden, og ikke bringe mit Hjerte til at bløde af Fortviølelse?“

Jeg formaaer ikke at beskrive den Ild, der luede i hans Blik, den overbevisende Varme i hans Stemme. Den Tid havde været, og den laa ikke fjern, da jeg vilde have givet mit Liv for at høre disse Ord af hans Mund, for at høre ham bekræfte, hvad han aldrig havde udtalt, men kun ladet mig ahne. Jeg havde da kastet mig til hans Bryst og tillidsfuld overgivet ham min Fremtids Skjebne. Det var dengang, da jeg endnu var under hans farlige Indflydelse, i Illusionernes gyldne Spind, og endnu omtaaget af det fordærvelige Blandværk.

Nu, da Mistillid havde vakt mit Skarpsind, da Illusionen var forsvunden, nu var det anderledes. Jeg gennemskuede den Mand, jeg før havde beundret. Da jeg havde erkjendt min egen Svaghed og mine egne Feil, kunde jeg høre med Kulde og Foragt paa denne

falste Tilstaaelse, og endnu medens han talte, kunde jeg spørge mig selv, hvorledes det dog var muligt, at et Menneske kunde føre Kjærlighedens Sprog med saadan Varme, naar der var Løgn og Svig i hans Hjerte.

Han havde endt den glødende Drdstrøm, og ventede formodentlig, at jeg, besejret af hans Veltalenhed, skulde undseeligt rødrende synke i hans Arme. Han bedrog sig. Uden Rødmen, uden Forvirring, rolig og ubevægelig sad jeg der, og istedetfor Kjærlighedens varme Drd sagde jeg kun med et koldt Smil:

„Hr. Greve! De gaaer ud fra en falsk Forudsætning, naar De taler om vor Kjærlighed. Det er en Fornærmelse imod mig.“

Han foer op; hans Ansigt var kridhvidt, hans Læber sammenpressede, Hænderne knyttede, Dinene stive i Hovedet. Saaledes havde jeg aldrig seet ham. Der var ikke Liv i dette Ansigt, stiv og forstenet stod han der; ingen Muskel fortrak sig, ingen Nerve zittrede. Mit Hjerte stod stille ved dette Syn, men kun et Dieblis. Jeg fattede mig hurtigt, thi jeg sølte, at nu var det mig, der maatte tale.

„Min Herre! Det gjør mig uendelig ondt, at jeg maa afslaae saa megen Lykke, saa megen Kjærlighed. Det idylliske Liv, De saa smukt forstaaer at fremstille, tiltaler mig ikke. Det eksisterer vistnok kun i Phantasten, og vi ere kun Dødelige, der ikke kunne løsrive sig fra den jordiske Usfuldkommenhed. Jeg er langt fra romantisk og sværmerisk, som De vistnok troer, og jeg kan ikke følge Deres høie Tankeflugt, der vistnok er smuk, men mig uforstaaelig. Jeg holder mig til Virkeligheden, og den raader mig til at blive her paa Jorden og ikke begive

mig paa en Bei, der i Begyndelsen kan see smilende ud, men vil blive tung og besværlig at vandre til Ende."

Et ondt og harmfuldt Blik fra hans Dine gav mig Mod til at vedblive med en bidende Kulde.

"Det smerter mig i hoi Grad, hvis jeg bringer Deres ædle Hjerter til at bløde, men De forstaaer nok mine Grunde og vil let indsee, hvorfor jeg maa renoncere paa den Lykke at blive elsket af Dem."

Pludselig fik Manderstrøm Liv. Blodet skjød ham op i Tindingerne, han foer med Haanden over Kinden og raabte med en dump Stemme: "Drømmer jeg eller er jeg vaagen? Hvad er her foregaaet? Hvorledes skal jeg forstaae det? De leer af mine Ord, De spotter mig og bringer mig til Raseri!" — Hans Dine lynede, hans Stemme dirrede.

"De er forbittret," vedblev jeg, "paa mig og paa Dem selv, fordi jeg, en svag Kvinde, vover at trodse Dem og modstaae Deres loffende Tale. Det er nyt for Dem. De troede, at jeg skulde sætte Priis paa den Gunst, De vilde vise et saa ubetydeligt Barn, som jeg er, ved at smigre hendes Forsængelighed og sætte hendes Phantasi i Bevægelse. De tog feil, og De blev selv fort bag Lyset af den, som De havde betragtet som et Legetoi for Deres Luner, en Udspredelse og Tidsfordriv."

"Er det Dem, der taler saaledes til mig! Jeg fortjente — —," udbrod han, men han standsede og afbrød sig selv med en halvt convulsivt Latter.

"Vær for Fremtiden, Hr. Greve!" fortsatte jeg, "at anerkjende hos Kvinden en selvstændig Magt, der ikke lader sig bøie af Mandens Luner; frakjend hende ikke Karakter, Styrke og Villie til at handle. Viid, at

Qvinden ofte har et skarpere Blik end Manden; at hendes Stolthed er større og hendes Vresfølelse omfindligere. Hun tillader Ingen i Kamp at fravriste hende Uafhængighed. Prøv ikke at kæmpe med hende derom, hav Verbødighed og Agtelse for hende, spot ikke hendes Følelser, leeg ikke med hendes Hjerte, thi hun vil vide at hævne sig."

"Og Meningen af alt dette er?" udbrød Manderstrøm med undertrykt Harm.

"At jeg har gjenneffuet Dem og fundet, at Deres Hjerte kun rummer Hoovmod, Egenfjærlighed og Forfængelighed."

"De er altsaa ikke det blide, qvindelige Væsen," sagde han med en Stemme, der zittrede af Harm og maaffee af Forlegenhed, "som jeg troede at finde i Dem. Jeg har misffjendt Dem. De er forffruet, unaturlig, uden Varme og uden Følelse. De har altsaa ffuffet mig. Det glemmer jeg aldrig!"

"Det vil jeg heller ikke ønske," afbrød jeg ham.

"De har altsaa," vedblev han, "i al den Tid, jeg har ffjendt Dem, spillet en Rolle, der ffjulte Deres sande Natur, De har spillet Comoedie med mig!" — og han knugede Haanden om en Glasvase, der stod paa Bordet, saa at den brast itu.

"Det overlader jeg Dem at bedømme. De maa viffnok bedst kunne bedømme Andres Dgtighed i det Fag. — Og nu, Hr. Greve, troer jeg ikke, at vi have mere at fige hinanden. Vi have lært hinanden at ffjende, og jeg haaber, at De ikke langer har nogen Indvending imod min Reife."

Jeg reiste mig og forlod Stuen, triumpherende over min Havn. „Dvinde!“ raabte han med en Stemme, der skjælvede af Næseri. Det var hans sidste Farvel!

„Victor!“ udbrød jeg, da jeg var befriet for hans Nærhed, „kunde du nu have seet mig, vilde du maaskee være stolt af mig. Jeg har ikke været svag; jeg har følt en høiere Aand røre sig i mig. Jeg har talt med Overbevisning og Kraft. Tanken om dig gav mig Mod til at bestemme den Mand, jeg før beundrede.“

Jeg var endnu i Spænding, i Ertase, men da jeg naaede mit Bærelse, sank jeg sammen under Vægten af min Sindsbevægelse. Jeg forfærdedes over mig selv og mit Mod; ja, jeg bebreidede mig næsten selv min Ubarmhertighed, dog ikke af Medlidenhed med Manderstrøm, men ved Tanken om at være traadt op paa en Maade, der hidtil havde været min Natur og Karakter saa fremmed, paa en Maade, som jeg tidligere vilde have anseet for umulig. Jeg kastede mig udmattet og forvirret paa Sengen, og fik først No, da Sønnen tog mig i sine beskyttende Arme.

Syttende Capitel.

Den næste Morgen førte jeg ud ad Strandveien i en let og elegant Wienervogn. Jeg sad mageligt paa de bløde Hynder og indaandede med Begjærlighed den vederqvægende Morgenluft. Lykkeligt havde jeg overstaaet Afstanden med Tante og hendes pinlige Spørgsmaal, og solte mig raff og veltilmode efter Gaarsdagens Hændelser, endsfjondt jeg endnu var bleg og træt. Det var som om en Steen var faldet fra mit Bryst, og jo mere jeg fjernede mig fra den By, der nu forekom mig saa skummel, desto lettere og friere solte jeg mig. Jeg var bleven et andet Menneffe; det gamle havde jeg begravet med hiin mørke Episode af mit Liv; nu var jeg igjen fuld af Livsmod.

Jeg havde Haab og Fortrosthing til Fremtiden. Hiin mørke Drom skulde for stedse være udslettet af min Erindring; jeg vilde begynde at leve forfra, og den skulde ikke forstemme eller formørke mit Liv. Jeg havde Ungdom og Elasticitet, og Ungdommen er en skjøn Gave; den fortvioler ikke, men holder Haabet ilive.

Og hvorfor skulde jeg ikke haabe? Alt omkring mig aandede jo Liv og Tilfredshed. Fuglene jubledede over mit Hoved; Solen straaledede i al sin Skjønhed og

Pragt; Træerne begyndte at sætte Knopper, Græsjet at spire. Naturen var vaagnet til nyt Liv, og jeg med den. Det blaa Hav med de hvide Seilere udfoldede sig for mit Blik. Hvor længe var det ikke siden jeg havde seet det! Alt var saa hjemligt, saa fredeligt. Bølgerne skulpede mod Strandbredden; den Lyd kjendte jeg saa godt; den lod saa lifligt i mit Øre.

Jeg nærmede mig nu hurtigt mit Hjem. Mit Hjerte bankede af Glæde og Længsel; — men hvorledes vilde jeg gjenfinde det? Hvorledes ville vel Fader og Julie modtage mig efter min lange Fraværelse? Vilde de være forandrede ligeoverfor mig? Det var mig en Gaade, der snart skulde løses. — Bognen standse. Der laa det lille Huus, hyggeligt og yndigt som altid, med Skoven til Baggrund og Søen til Forgrund. Solen bekinne de klare blanke Ruder, de hvide Gardiner og Blomsterpotterne i Vinduet. Alt havde et saa venligt Præg.

Jeg behøvede kun et Blik for at bemærke alt dette. I et Nu var jeg ude af Bognen, havde aabnet Laagen og stod i den gamle, velbekjendte Have. Fader stod ikke langt borte, bearbejdende Jorden med sin Spade. Det lignede ham, den kjære Fader! At pusle i sin Have var hans største Fornøielse. Han havde ikke bemærket mit Komme. Jeg ilede hen til ham og faldt ham jublende om Halsen. Spaden faldt ud af hans Haand, og han saae forundret op.

„Det er mig, søde Fader!“ raabte jeg. „Din egen lille Olga, der kommer hjem, og, ikke sandt, Du er glad ved at see mig igjen? Du har længtes efter mig?“ Jeg saae et bebreidende Blik i hans kjærlige Øie, og jeg ved-

blev, „O Fader, siig at Du ikke er vred paa mig, at Du har tilgivet mig! Jeg veed nok, at jeg har været stug og fæl, at jeg ikke har efterkommet Dine Onsker og forsømt Eder Alle, men nu er jeg her igjen. Bedrov mig ikke, men siig, at Du er glad ved at see mig!“ — og jeg fastede mig grædende til hans Bryst.

„Ja vist er jeg glad; vær nu stille, Barn!“ sagde Fader og klappede mig beroligende paa kinden. „Men Du har rigtignok gjort os megen Sorg, især fordi Du ikke skrev; men det skal nu være glemt.“

„Jeg veed, at jeg fortjener Bebreidelser, men de gjøre mig saa ondt. Jeg erkjender min Uret, angreer min Opførsel imod Eder, og det er af egen Drift jeg kommer hjem. Du maa ogsaa undskyldte mig lidt med det urolige Liv, jeg har ført. Jeg skammer mig ved at tilstaae, hvor optaget jeg har været af andre Ting, saa at jeg næppe fik Tid til at tænke paa Eder.“

„Det er netop, hvad jeg frygtede, stakkels Barn!“ sagde Fader i en bekymret Tone. „Petronella havde Ret, da hun sagde, at det var Verden, der havde bemægtiget sig Dit Sind, opfyldt Din Tid og Tanke, fordærvet og spoleret Dig, og bragt Dig til at glemme os herhjemme.“

„Nei, nu er Du igjen altfor haard, Fader!“ udbroød jeg ivrig. „Jeg er ikke bleven et Verdensbarn. Verdens Glimmer har ikke blandet mig; den har ingen saadan Magt havt over mig. Jeg er den Samme som før, kun fornuftigere, klogere og rigere paa Erfaring.“

„Og hvilke Erfaringer har Du gjort, Barn?“ spurgte Fader angstelig. „Jeg seer paa Dine blege Kinder, at de kun have været sørgelige.“

„Jeg har lært Verden at kjende fra en mørk, men

ogsaa fra en lys Side. Jeg har seet, at der er Meget Tant og værdiløst, Meget falsk og troløst i den, men ogsaa Meget, der er godt og ædelt. Troe mig, jeg har ikke havt Skade af denne Vinter; den har været mig nyttig i mange Henseender, og den har fremfor Alt lært mig at paaaffjonne, at jeg har et saa godt Hjem. Hjemmet er dog det Bedste af Alt, det veed jeg nu; og saa trofaste og kjærlige Hjerter som Eders finder jeg intet andet Sted."

Taarerne stode mig i Øinene. Fader saae kjærligt paa mig, tog mig under Armen og vi gik sammen op imod Huset. Af og til trykkede han min Haand, men han saae endnu ikke tilfreds ud.

"Jeg har følt," vedblev jeg, "hvor skrækkeligt det maa være at staa ene. Lad mig nu føle den Tryk og Glæde igjen at hvile mig ud ved Dit Bryst; lad mig altid blive hos Dig, pleie og hygge om Dig. Din Tilfredshed skal være mit Maal og Stræben, og lad mig saa igjen faae min gamle Plads i Dit Hjerte. Du skal see, hvor kjærlig og taknemlig en Datter jeg skal være. Fader! hører Du ikke? Mit Hjerte vil bryde, hvis Du ikke troer mig."

"Olga, kom i mine Arme! Dit Hjerte er lige varmt og godt. Hvis jeg et Dieblisk har tvivlet om Din Kjærlighed, saa er det nu forbi. Nu kjender jeg Dig igjen."

Jeg lænede mit Hoved til hans Skulder og græd af indre Bevægelse.

"Og nu, da jeg igjen har Dig tilbage som min gamle Olga," vedblev Fader med et glædestraalende Ansigt, "vil jeg ogsaa sige Dig, hvor meget jeg har længtes efter Dig, hvor meget jeg har savnet Dig, dit muntre

Sind og din barnlige Narvaagenhed, hvor tomt Alt er forekommet mig uden Dig, og hvor inderlig glad jeg nu er ved at see Dig."

"Du er den Bedste af alle Fædre," udbød jeg og borttørrede mine Taarer. "Du kan ikke længe være vred, men er altid parat til at tilgive, forvænne og fordærve mig ved Din Overbærenhed og uendelige Omhed. — Men hvor er Julie?" afbrød jeg. "Hun har ogsaa Meget at tilgive mig."

"Her!" lod en blid, velbekkendt Stemme, og Julie stod for mig, yndig og nydelig i sin huslige Morgen=dragt. Jeg saae spørgende paa hende.

"Jeg har aldrig tvivlet om Dig, Olga!" sagde hun og kysjede mig hjerteligt.

Hun tog mig under Armen, for at føre mig ind i Huset, men næppe havde jeg naaet Havetrappen, før det pludselig raslede i Buksene, og en stor Hund kom mig springende imøde. Det var Rolf, min egen Rolf, min fordums Ven og Legekammerat. Den slukkede mine Hænder og mit Ansigt, og idet den lagde sine Forpoter paa mine Skuldre, saae den mig alvorligt ind i Øiet. Det var, som om den vilde forviise sig, om jeg var den Gamle; den fæstede et saa underligt, spørgende Blik paa mig, men derpaa udstødte den et Glædeshyl og sprang foran os ind i Stuen.

Kort efter sadde vi Alle Fire, Rolf iberegnet, ved det hyggeligste Frokostbord, man kan tænke sig. Julie sørgede for Kaffen, og Fader og jeg saae paa hinanden med næsten forelskede Blikke. Det var en Festdag for os Alle. Vi loe og spøjte, Maskinen snurrede, Kaffen dampede, og Solen tittede ind til os gennem Vinduet.

Julies milde Dine hvilede ofte hjærtligt paa mig. Der var en Fred og Ro i dem, der udbredte Lykke og Betsignelse omkring hende.

„Na, synes I saa, at jeg har forandret mig i den Evighed, jeg har været borte?“ spurgte jeg muntert.

„Ja tilvisse!“ svarede Fader. „Du er bleven mere Dame. Da Du reiste, var Du et complet Barn i Bæsen og Manerer; nu forstaaer Du at føre Dig, som man nok kalder det.“

„Ja, der er altid Noget godt ved at komme ud i Verden,“ vedblev jeg. „Alle de skarpe Hjørner og Kanter blive afflebne, og man bliver glat og poleret.“

„Naar blot en saadan Afpolering ikke tager Noget bort, der er langt vigtigere end Alverdens fine Bæsen og Manerer, nemlig Naturligheden. Det er et kostbart Alenodie, som man ikke noksom kan frede om, og som saa let kan gaae tabt, naar man kommer i Berøring med Verden.“

„Troer Du da, at jeg er bleven smittet af den? Troer Du, at jeg er kunstlet og forstilt?“ spurgte jeg.

„Nei, Barn, det veed jeg, Du ikke er. Din Naturlighed har Verden ikke kunnet berøve Dig, om den end har borttaget Dit friske, blomstrende Udseende. At Du baade er bleg og mager, det kan ikke nægtes.“

„Det kan ikke undgaaes,“ meente jeg. „Det trange Byliv kan da ikke gjøre fyldig og rødmsket, og det giver da ikke Kræfter at sidde Dag ud og Dag ind paa Floiel og gaae paa Brykseler Tæpper. Nu skal Du see, jeg vil blive stærk igjen. Sommerens allerførste Roser skal Du finde paa mine Kinder.“

„Gid det var saa vel! Men lov ikke mere, end Du kan holde.“

„Det gjør jeg heller ikke. Jeg føler allerede, at jeg vil trives herude i den friske Luft. Her kan man aande og tumle sig frit, uden at bryde sig om Former og Etikette. — Julie! Synes Du ogsaa, at jeg har forandret mig?“

„Jeg finder, Du er voxet,“ svarede hun skjelmst.

„Der kan Du see, Fader!“ udbrod jeg fornoiet, „hvilket stort Barn jeg endnu er. Jeg kan ikke være en Dame. En Dame tillader sig aldrig den Formastelighed at voxre. Det er langt under hendes Værdighed.“

Fader lo, og under Spøg og Latter endte vi Frokosten. „See saa Fader,“ sagde jeg og bandt Hatten paa. „Vil Du nu vise mig Haven og de Forbedringer, Du har gjort.“

Fader pakkede mig omhyggeligt ind, da han meente, at Luften endnu var kold, og glad og fornoiet vandrede jeg ved hans Arm paa de kjære, gamle Steder. Han forklarede mig, hvorledes han havde ifinde at indrette Alt til Sommeren, og det morede ham, at jeg deelte hans Interesje. Jorden var allerede ifærd med at graves om; Spaden stak i den.

„Du tillader vel nok, at jeg afløjer Dig,“ sagde jeg og greb hurtigt Spaden.

„Paa ingen Maade, Barn! Saadant grovt Arbejde er ikke for Dine fine Hænder. Det maa Du overlade mig.“

„Du vil da ogsaa reent gjøre mig til en uduelig Stakkel. Arbejdet vil netop hærde og styrke mig. Desuden har jeg jo Ungdom.“

„Nu saa lad mig da see, hvad Du duer til.“

Jeg stødte ikke uden Vanskelighed Spaden i Jorden, og det lykkedes mig rigtignok med stor Anstrengelse at løfte den op igjen, men Fader lo og sagde, at jeg bar mig forkeert og ubehændigt ad.

„Men saa maa Du lære mig det. Vi ville hver Dag have et Par Timer Havedyrkning sammen.“

Fader var henrykt over den Idee. „Om Du end ikke kan grave, kan Du hjælpe mig med andre Ting, og naar man er To, gaaer Arbeidet langt lettere fra Haanden.“

„Har Julie aldrig prøvet sin Færdighed i Haveskunssten?“

„Julie? Hvor kan Du troe det? Hun har altid saa meget med Huset at gjøre, — og jeg har aldrig tænkt paa at anmode hende derom.“

Han havde Ret. Jeg kunde ikke tænke mig Julie med en Spade eller Kive i Haanden, eller liggende paa Jorden og luge Ukrudt. Hun som altid var saa pæn og pillen, vilde vist ansee det for en stor Ulykke, at faae sine Hænder og Klæder tilsmudsede med Jord og Snavs.

Kort efter sadde Julie og jeg i en fortrolig Samtale ved det blomsterfyldte Vindue. Det var længe siden vi to Søstre havde talt fortroligt sammen; denne Time skulde aabne vore Hjerter for hinanden og tilbagekalde den gamle Fortrolighed imellem os. Jeg havde grebet Julies Haand; mit Hjerte blev saa fuldt af Kjærlighed, da jeg saae ind i hendes dybe, blaae Dine. Hun forstod mig; hun ventede ikke til jeg spurgte hende; hendes hele Sjæl laa aaben for mig. Jeg læste i hendes Blik, i hendes Smil og paa hendes skynfri Pande, at hendes

Kjærlighed var lige stærk og uforandret, at Intet havde bragt dette trofaste Hjerte til at rokke i Bestandighed.

Hvor godt havde jeg ikke af hendes Ord, hvor glad lyttede jeg ikke til hendes blide Røst, da hun fortalte om sin Kjærlighed til Carstenen og om dennes herlige Karakter! Hendes Dine straalende og hendes Kinder blussede, medens hun talte om ham, og jeg fik Meget at vide, som jeg ikke tidligere havde vidst. Julie havde vel berørt det i sine Breve til mig, men jeg var dengang saa optaget af mig selv og mine Omgivelser, at jeg ikke havde skjænket det synderlig Opmærksomhed.

Jeg hørte, at Fader havde gjort hans Bekjendtskab og ansaae ham for en dygtig og brav Mand; at han efter Faders Indbydelse flere Gange havde besøgt dem herude, og at han, opmuntret af Faders Velvillie, havde aabenbaret ham sin Kjærlighed til Julie. Fader havde hørt denne Tilstaaelse uden Mishag, men havde meent, at der ikke kunde være Tale om nogen Forlovelse, førend Carstenen saa sig istand til at ernære en Kone. Derimod havde han ikke noget imod, at han vedblev at komme i Huset. Lange Forlovelser, havde han sagt, hadede han som Pesten. Carstenen havde fundet sig deri. Han var endog Fader taknemlig, fordi han ikke havde forbudt ham Huset, og Faders Tillid var ham en ny Spore til Flid og Anstrengelse.

Julie gjorde sig ingen Illusioner eller levede i skuffende Drømme; dertil var hun altfor fornuftig. Med rolig Fortrøstning saa hun Fremtiden imøde, havde ingen sanguinske Forventninger og kunde altsaa ikke skuffes. Hendes Tillid til Carstenen var stærk og sikker; den

kunde Ingen berøve hende. Hun var stolt af at være elsket af ham.

„Han er saa ædel, saa god!“ udbød hun. „Om vi end skulle vente i mange Aar, har jeg dog ingen Grund til at klage. Naar to Hjerter elske hinanden, er det ligegyldigt, hvor lang Ventetiden er.“

„Det er ikke Alle, der tænke som Du,“ sagde jeg, „ikke Alle, der gaae saa uberørte gennem Verden; ikke Alle, der have den faste Tro. Mange tvivle; Mange skuffes i deres Kjærlighed. Mange kæmpe et heelt Liv for at faae den Egevægt og Ro i Sindet, som Du har.“

Julie saae forundret paa mig. „Det forstaaer jeg ikke,“ sagde hun. „Hvorledes kan den ægte, gjensidige Kjærlighed tvivle? hvorledes kan den lade sig bedrage?“

„Min egen Julie, Du er saa uskyldig. Du fjender ikke til Verden og det Onde, den stifter. Det er ikke saa besynderligt, at Menneskene tabe Tilliden til sig selv og begynde at tvivle, naar Troen paa det Gode og Skønne bliver dem berøvet, og naar de kun finde Egoisme og Forsængelighed, hvor de ventede at finde Kjærlighed og Karakter.“

Mit Smil var bittert, da jeg sagde disse Ord, og et Suk undslap mig ved Tanken om, hvad jeg selv havde oplevet.

„Du taler jo, som om Du selv havde gjort disse Erfaringer,“ udbød Julie og greb ængstelig min Haand, „— som om Du selv var berørt og skuffet af Verden! Olga! der er Noget, Du har skjult for mig; Du har en Hemmelighed for mig; Du har ikke havt Fortrolighed til mig!“

„Du har Ret, Julie! Jeg har ikke fortalt Dig

Alt. Det Vigtigste har jeg fordulgt, men nu skal jeg skrifte for Dig, og Du skal høre mig og dømme mig."

Og nu fortalte jeg Alt, hvad der var foregaaet i de sidste Maanedes, mit Bekjendtskab med Manderstrøm, hans Magt og Indflydelse over mig, min Svaghed, min drommende Tilstand under det Tryk, han havde udøvet paa mig; — min pludselige Opvaagnen til Bevidsthed og Selvertjendelse. Jeg sagde hende, at Victor havde været Skyld deri; jeg fortalte hende hans sidste Ord til mig, min Smerte, min Anger, min Foragt for Manderstrøm, min skjæle Beslutning og min sidste Samtale med ham.

Alt aabenbarede jeg hende lige indtil Manderstrøms Raseri og min Triumph. Hvert et Indtryk, hver en Følelse, jeg havde haft, laa klar for hendes Blik. Intet skulde hun være uvidende om, Intet skulde skjules. Da jeg havde endt mit Skriftemaal, kastede jeg mig om hendes Hals; vore Dine mødtes, vore Taarer blandedes i uforandret Kjærlighed.

„Stakkels Olga! hvor Du maa have lidt!“ Hun strog deeltagende Haaret fra min Pande. „Og Alt det har jeg ikke haft Ahnelse om! Medens Du har gennemgaaet haarde Prøvelser, har jeg været sorgløs og glad! — Det har været en alvorlig Kamp for Dig, men Du er gaaet seirrig ud af den. Jeg beundrer Dit Mod og Din stærke Villie ligeoverfor den Mand, der havde leget med Din Kjærlighed og Din Tillid.“

„Du er altfor overbærende, Julie,“ svarede jeg med et svagt Smil. „Du maa heller bebrejde mig min Svaghed, min Ubestemthed og mit Bankelmød. Din Roes

fortjener jeg ikke, Din Daddel derimod og maaskee lidt — Medlidenhed."

"Tal ikke saaledes, Olga. Jeg føler med Dig, det veed Du, og jeg kan ikke taale, at Noget gør Dig Uret eller Fortræd; ikke taale, at see Dine Kinder saa blege, Dine Dine saa sorgfulde. Du maa igjen blive munter og glad som før. Det Hele skal Du betragte som en hæslig Drøm. Lad os aldrig tale oftere om ham, der forstyrrede Din Ungdoms Ro, men om ham desto mere, der frelst Dig og skjænkede Dig sin hele Kjærlighed!"

"Om Victor?" hvidskede jeg. "Han er mit Haab, min Fremtid, mit Livs gode Genius."

Jeg løstede mit Hoved fra hendes Bryst. Hendes milde Ord havde gjort mig godt; jeg var trøstet og husvælet. Mit Blik faldt ud over Havet, fordybede sig i dets dybe Blaa, og i et Dieblis drømte jeg et heelt Liv. Mit Indre var opfyldt af Lykke og Haab og af nye Længsler. Der var Noget i mig, der fortrængte alt Andet, og jeg maatte ud i den frie Luft; der var mig for trangt i Stuen. Blidt frigjorde jeg mig fra Julies Arme, aabnede Døren, smuttede ud i Haven og ned til Stranden, den gamle, kjære Strand. Der var jeg ene. Uforstyrret kunde jeg give mine Følelser Luft.

Attende Capitel.

Dagene svandt let og hurtigt hen i eensformig Ro og Stilhed. Hver Morgen, naar jeg vaagne, følte jeg mig styrket og let om Hjertet. Glad og tilfreds saa jeg Dagen imøde, og om Aftenen, naar jeg lagde mig, var jeg opfyldt af Taknemlighed mod Gud, der havde gjort Dagen saa velsignet og indholdsrig for mig. Nye Tanker, nye Følelser og nye Indtryk opfyldte mit Sind. Jeg mærkede ikke eensformigheden; jeg havde nok i mig selv til at fordrive Tiden og give den Betydning for mig. Jeg var heller ikke ledig; nye Bessjefsigelser optog min Tid og adspredte mit Sind.

Morgenstunden tilbragte Fader og jeg med Havens Dyrkning. Den friske Luft var mig velgjørende, og Arbeidet styrkede mine Nerver. Vi loe og passerede, gravede og plantede, indtil Julie viste sig i Døren og kaldte os ind til Kaffe-bordet. Derefter var det nødvendigt at gjøre Toilet, thi min Morgendragt som Gartneresse og Lugekone var just ikke den eleganteste, og naar saa dette hurtigt var besorget, sad jeg en Times Tid eller to hos Julie. Enten læste jeg da høit for hende, tegnede eller hjalp hende med at sye.

En Tour før Middagsbordet var reglementeret; undertiden ledsagede Julie mig, men oftest gik jeg alene

med Kolf som Besshytter. Det stakkels Dyr var blevet dorst og tvær i min lange Graværelse, men de Nykker fik jeg snart pillet ud af den. Den var umægtelig gaaet tilbage i Dyd og gode Sæder, men det var undskyldeligt, da Ingen havde taget sig rigtigt af den, og det var Synd mod den skikkelige, trofaste Sjæl.

Disse Formiddagstoure forskaffede mig en stor Nydelse. Jeg fulgte Naturens Udvikling Skridt for Skridt. Med Interesse betragtede jeg Træernes Knopper, hvorledes de daglig tiltog i Omfang og Fylde. Med Omhed vaagede jeg over hver lille Skovblomst paa min Bei, og med længselsfuld Glæde fulgte mit Die Fuglen paa dens hoie, dristige Flugt. Det forekom mig, at jeg aldrig havde elsket Naturen saaledes som nu; idetmindste havde jeg aldrig følt den opløstende, høitidelige Stemning, som jeg nu fornem ved at betragte den. Vel havde dens Skjønhed og Ynde før henrevet mig, men aldrig havde det Hoie, Imponerende i den grebet mig i en saadan Grad som nu.

Tankeløs var jeg slaffet omkring i den, jublende over dens Glands og Farver; jeg havde beundret Bærket i dets Fuldendthed, men Mesteren, der skabte Bærket, havde jeg forbigaaet. Ham havde jeg næppe offret en Tanke, ham, fra hvem dog Alt havde sit Udspring, som opholdt og styrede Alt.

Jeg havde før kun betragtet Overfladen; mit Die var ikke trængt igjennem det Dybe, det Vidunderlige, det Urandsagelige. Jeg havde kun kjendt den lyse, den smilende Deel af Naturen, der letter Sindet og opliver Diet. Nu lærte jeg den alvorlige, den gribende Deel at kjende, den som gaaer til Bunden af Hjertet og lader

Gudsfrøgt og Ydmyghed vaagne hos os; — den, som viser os Gud i hans almægtige Wiisdom og Kjærlighed. Aldrig havde jeg fattet Gud som nu; aldrig var Guddommens Bæsen gaaet op for mig som nu; — Alt talte jo om Ham; det hele Liv og Nøre i Naturen mindede om Ham og fyldte mig med Grefrøgt, Alvor og Tro.

Ja Troen, der før havde været en spinkel, bøielig Dvift, der ikke rigtigt havde slaaet Rod i mit Hjerte, den voksede nu og blev et stort og kraftigt Træ, støttet af Gud. Jeg følte, at det ikke alene var Alderdommen, der behøver Troen, idet den gaaer sit Livs Aften imøde, men ogsaa Ungdommen, naar Sorger og Fristelser møde. Hvad skulde de Unge staae imod med i Livets Kampe og Storme, naar de ikke havde Troen, der kunde styrke og trøste dem? Hvorledes skulde de bære Verdens Tilskikkelser, naar ikke Troen paa Guds Forsyn var levende hos dem og opretholdt deres Mod?

Siden Troen havde fæstet Bo i mit Hjerte, var jeg ikke længer ulykkelig og bedrovet. Naar jeg sammenlignede min Sorg med Andres Lidelser, hvad var den saa? Vel sandt, jeg var bleven skuffet i Menneffene, og min Gressfølelse var krænket, men min hele Sorg, min hele Ulykke var dog kun, at jeg var bleven berøvet en smuk Illusion, og at jeg havde spildt min Tid og mine Tanker paa et Blandværk. Mit Hjerte var ikke fæstet derved, det havde ikke lidt noget Saar. Hvor meget smerteligere maatte de ikke føle, der havde sat hele deres Lid og Kjærlighed til en Mand, og ved at opdage hans Uværdighed see hele deres Fremtid og Livslykke forspildt? Gud være lovet, mit Hjerte var udeelt, ubeskaaret, og om end min Fremtid var uvis og tvivlsom, havde jeg

dog Tillid og Fortrøstning nok til at haabe det Bedste. Naturen var blevet min Lærer og min Læge. Den uddannede min Aand og lagede min Sjæl.

De lyse, lange Foraarsaftener tilbragte jeg enten i Haven eller sad i det aabne Vindue, indaandende al den Duft og Poesi, der herskede rundt om mig, medens Julie var beskæftiget med et eller andet Haandarbejde, og Fader blundede i Sophaen.

Petronella og Magens havde jeg naturligvis flere Gange besøgt i deres Hjem, hvor Alt var i den gamle Orden. Intet havde forandret sig, undtagen at Petronella havde afslagt det venlige „som du vil!“, og nu indrettede og bestemte Alt efter sit eget Hoved. Det var ogsaa en ganske unødvendig Floffel, da Magens holdt mest af at være passiv. Det var blevet ham en Bane, og hvis Petronella imod al Rimelighed skulde falde paa den Idee, at overgive ham Scepteret og Regjeringens Tøiler, vilde han uden Tvivl føle sig meget ulykkelig og ilde tilmode derved.

Magens var som skabt for Petronella, og Petronella som skabt for Magens. De afgave et nyt Beviis for, at Contrafterne passe bedst for hinanden. Naar jeg undtager, at Petronella havde meget at udsætte paa mit Udseende og min Klædedragt, som hun fandt var altfor kjøbenhavnsk, var hun dog mindre utaalelig end før, og jeg maatte erkjende, hvad jeg som Barn aldrig vilde tilstaae, at hun havde mange gode Sider. En ordentligere og fornuftigere Kone, især hvad Pengesager angik, skulde man ikke let finde.

Tante Mariane havde skrevet mig til. Hendes første Brev var fuldt af Behreidelser og Klager over

hendes forladte Tilstand og Eensomhed. „Jeg veed ikke,“ skrev hun, „hvilken ond Aand der pludselig joer i Victor og dig. Han vilde partout afsted, endsskjønt jeg ofte havde raadet ham at opgive det urolige Liv paa Søen og trække sig ud af Marinen. Hans Eksistents er jo forsaavidt sikker nok, saa at han ikke trænger til den usle Gage. Ellers pleiede han let at lade sig lede, men i det Kapitel var han stridig og egensindig. Og saa troer jeg, at han smittede dig. Ikke saa snart var han borte, førend du blev ligesaa urimelig og usornuflig som han. Vore hyggelige, morsomme Aftener vare forbi med det Samme; thi Manderstrøm, der især oplivede dem, seer jeg nu kun fjeldent, og naar han kommer engang imellem, er han mørk og modfalden, ofte irritabel. Noget maa være gaaet ham imod, og jeg er vis paa, at dette Noget hænger sammen med din Reise herfra.“

„Jeg kan ikke faae i mit Hoved,“ vedblev hun efter flere Gisninger, „at du skulde have afflaaet hans Haand og en Grevetitel. Jeg beklager meget, at han i sit onde Lune nu ikke længer kan være mig til Opmuntring og Adspredelse. Jeg føler igjen Gang til Melancholi, og for at modstaae denne skadelige Tilboielighed, har jeg tilbudt Helene Binding at være hos mig i nogen Tid, og hun har med Glæde modtaget mit Tilbud. Du veed, jeg kan ikke leve uden at have Ungdom omkring mig; det gjør mig selv ung igjen.“

„Fra Victor har jeg Intet hørt,“ stod længer henne i Brevet. „Jeg har skrevet ham til og underrettet ham om din Afreise, og har tillige sagt ham min private Mening derom.“

Smilende lukkede jeg Brevet. Hendes private

Mening om mig var vistnok ikke gunstig, men dog maaskee i Victors Dine fordelagtig for mig. Mon han vilde sole nogen Glæde over at jeg havde fulgt hans Raad? — Dog, hvortil disse Tanker? De føre jo til Intet.

— Foraaret tydede paa at ville vare længe. Luften beholdt sin Friskhed, Solen sin Klarhed og Glands uden stikkende Hede. Knopperne vedblev at svulme og bugne, men Hylsteret, der omgav dem, vilde ikke sprænges, Bladene ikke udfolde sig. Det var, som om de vilde holde fast ved deres sorgløse Barndom saa længe som muligt. De hastede ikke efter Ungdommen, efter Livet; det kunde komme tidsnok, det vidste de af Erfaring, med dets Lys og Herlighed; — men saa kom Alderdommen med dens Henvisnen og Affalden, og saa kom Døden, der med ubarmhertig Haand vilde rive dem af Moderstilkens, pine Livsaften ud af dem og slynge dem som tørt Løv i Støvet. Det var, som om de ahnede, hvad der vilde skee, og saa vilde de endnu en stakket Tid vugge sig i uskyldig Uvidenhed og ubemærket Tryghed.

Men Naturen maa have sin Gang; Værten kan ikke forhindres, og saa skete det da, at paa een Nat sprang Skoven ud; paa een Nat blev der Ungdom og Liv i Naturen. Knopperne vare forsonndne, Bladene komne istedet, og Fuglesang og Solsskin hilfede det unge Løv. Blomsterne duftede, Insekterne summede, og der var Fryd og Lyst, thi Vaaren var kommen. Den var kommen seent, men saa var Haabet desto større om, at den vilde vare længe. — Nu kom Tiden, da vi skulde høste, hvad vi havde saaet, og faae Lønmen for vore Hænders Arbejde. Planterne skjøde iveret, og snart prangede Alt i Haven med Blomster.

„See her, Fader!“ udbrød jeg en Dag, da jeg traadte ind i Havestuen. „Her seer Du Sommerens første Rose.“ Jeg rakte ham den første, udsprungne Rose fra Haven.

„Du tager Feil, Barn,“ sagde han smilende og saae kjærligt paa mig. „Sommerens første Roser har jeg allerede fundet paa Dine Kinder. De have allerede blomstret nogen Tid, og deres Flor, vil jeg haabe, skal vare ved. Ikke sandt, Olga?“

„Det vil jeg haabe,“ svarede jeg. „Du seer altsaa, at jeg har holdt mit Løfte til Dig, og jeg skal nok passe paa, at de ikke løbe deres Vej en anden Gang. Er Du saa fornøiet med mig?“ — og jeg lagde mit Hoved til hans Skulder.

Han saae mig et Dieblit ind i Diet; derpaa rystede han langsomt paa Hovedet.

„Hvad mener Du, Fader?“ spurgte jeg angstelig. „Er jeg endnu ikke bleven den Gamle, den Samme som før?“

„Du er den Samme og dog ikke den Samme. Din Omhed og Kjærlighed er den samme som før, men der er dog Noget, jeg savner hos Dig, Noget af Din forrige Barnlighed og Munterhed. Din Latter er ikke saa fri og utvungen, Dine Dine straaale ikke mere af lystig Overgivenhed. Kan Du huske, hvilken Bildkat Du var ijsor? Du hoppede og sprang altid, og istedetfor at gaae dandsede Du. Altid var Du i Bevægelse, urolig og flygtig, men let og sorgfri som Fuglen. Det er ikke som dengang. Du har forandret Dig, Olga.“

„Det har Du Ret i, Fader, men er det da ikke naturligt? Kan et Barn da vedblive at være Barn?

Mon Tvinden ikke engang skal vaagne i Barnets Sjæl, og gjøre estertantksom og alvorssfuld? — Kunde Du ønske, at jeg forblev en Bildkat hele mit Liv, et ufor= nstigt, tankeløst Bæsen, der kun betragter Livet som en Leeg, og som kun kjender Alvor og Estertanke af Navn?”

„Nei, mit Barn, men jeg vil helst holde Sorger og Modgang borte fra Dig, lade Lykken smile til Dig, og aldrig lade Bekymringer og Uro nærme sig Dit uskyldige Hjerte.“

„Du mener mig det godt, Fader, men hvorledes skulde det være muligt, at Sorger og Prøvelser ikke skulde hjemføge Ens Liv? — Og hvis de kom, hvorledes skulde jeg da være istand til at møde dem? Da vilde mit forgløse Sind og min barnlige Uvidenhed ikke slaae til. Mon jeg ikke vilde bukke under, naar Livets Alvor pludselig overvældede mig? Jeg vilde da blive vælt af min trygge Dvale, revet ud af min Tankeløshed, og hvor tungt og uforberedt vilde da Slaget falde, og hvad havde jeg at staae imod med?“

Jeg havde talt mig ganske varm, og da jeg saae Fader med opmærksom Alvor lytte til mine Ord, vedblev jeg med samme Stemme, som om jeg ret vilde ud= ose mit Hjerte og frigjøre mine Tanker.

„Hvorfra skulde jeg hente Kraft og Mod, naar Hjertet var svagt og vakkende? Hvorfra hente Tro og Taalmod, naar Religionen ikke havde fundet Veien til det? Hvor mørkt vilde ikke Alt vise sig for mit Blik! Hvor vilde jeg ikke sulke efter en Straale Haab, et Glimt af Lys, der kunde sprede Mørket og gjøre Sorgen mindre bitter og ufattelig! — Fader! forstaaer Du mig? Er det ikke bedre, at jeg tænker saaledes? Derfor kan jeg

jo godt være glad og fornøiet, og hvis jeg har mistet min gamle Overgivenhed og Battermildhed, saa har jeg dog Noget, der er langt mere værd, et Børn mod Sorg og Prøvelser, — jeg har Troen!”

„Du forbauser mig, Olga!” sagde Fader efter en kort Pause. „Naar har dog alt det udviklet sig hos dig?”

„Det er skeet efterhaanden. Viisdom kommer med Aarene.”

„Men ikke i en saa ung Alder,” afbrød han. „Men jeg maa vel tage Dig, som Du er. Lidt Alvor kan vel ikke skade, naar Du blot ikke taber Dit gode Humør.”

„Nei, derfor kan Du være ganske rolig. Humøret har intet dermed at gjøre.”

Fader kysede mig ømt, saa fornøiet paa Rosen, som jeg havde givet ham, og gik ind i sit Værelse efter et hjerteligt Haandtryk.

— En hyppig Gæst i denne Sommer var Carstensen, som benyttede al sin Fritid til at besøge os. Det glædede mig at gjøre en saa dannet og kundskabsrig Mand's Bekjendtskab. Han var ingen Ven af mange Ord, snarere taus og tilbageholden, men man kunde være vis paa, at Alt, hvad han sagde, var godt, oprigtigt meent og talt ud af et varmt og følende Hjerte. Han var ret skiftet til det Kald, han havde valgt, thi der var en fjelden Ro og Alvor over ham, og hans mageløse Bessedenhed og Fordringsløshed hævede ham langt over de fleste af dem, jeg havde lært at kjende, hvis Arrogance og Ugeneerthed fordærver Tonen, udelukker al Følelse og spotter over, hvad der er Edelt og Smukt.

Carstensen havde en retsfindig Karakter, og jeg var

vis paa, at han maatte gjøre Julie lykkelig. Han vilde i rigeligt Maal skatte hendes kjærlige Hjerte og trofaste Sjæl, og hun — hun vilde i sin Tillid og Hengivenhed for ham have nok for hele Livet. Hun veeg næsten aldrig fra hans Side og slap ham aldrig af Syne, naar han var tilstede. Hele Eftermiddagen sadde de Haand i Haand i Lysthuset udenfor Huset og lagde deres Planer for Fremtiden. Jeg blandede mig sjældent deri, og havde i det Hele ikke meget godt af Julie, da jeg nok kunde tænke, at de helst vilde være alene; men den Lykke, der afspeilede sig i hendes Ansigt, gav mig rigelig Erstatning.

Carstensen søgte et Kald, det vidste vi Alle. Det var et lille Kald i Fyen i en henrivende smuk Egn ved Svendborg. Naar man spurgte ham, om han havde noget Haab om det, svarede han: „Det staaer i Guds Haand. Hvis hans Bestemmelse ikke bliver efter vort Dnske, — ikke sandt, Julie? — vi ville ikke blive mismodige og forsagte, men troe, at det er til vort eget Bedste, og“ tilføiede han smilende, „der bliver nok engang i Tiden et lille Kald, der er tiltænkt os.“

Hun nikkede kjærligt til ham, trykkede hans Haand og saae ham tillidsfuld ind i Diet. Hun var ganske enig med ham; det var hendes egen Tankegang, han havde givet Ord.

Rittende Capitel.

Det var en lummer Julidag, en af disse trykkende, solhede Dage, der nedstemmer Humøret, slover Sindet og gjør det uimodtageligt for baade glædelige og sorgelige Indtryk. Man gaaer i en Døs, spiser, drikker, arbejder i en Døs; man er ligegyldig for Alt, selv Heden gider man ikke klage over; man er resigneret, maa finde sig i sin Skjæbne og bliver selv, uden at vide det, til et utaaleligt Væsen. Man er utilfreds med sig selv og hele Verden, fatter næppe Marsagen dertil og bliver kjedsomelig og gnaven.

Jeg sad i Havestuen, det kjelligste Sted i Huset, med en Bog i Skjødets. Jeg havde for længe siden opgivet at læse i den og lod i Tanker eller snarere uden Tanker mit Blik svæve hen over Udsigten ligesom mig. Det deilige Syn af den blifftille Sø, som jeg saa ofte havde beundret, gjorde intet Indtryk paa mig; jeg kunde ligesaa godt have haft et Gadefjær at see paa, Virkingen havde været den samme. Jeg havde ingen Ahnelse om, hvor Fader og Julie existerede, eller om de overhovedet existerede, og brød mig heller ikke derom, ligesom det var mig complet ligegyldigt, om Rolf var smeltet eller stegt i Heden.

Ikke en Vind rørte sig, ikke en Lyd hørtes hverken i eller udenfor Huset. Insekterne summede ikke engang, og Blomsterne boiede tause deres Hoveder. Jeg vilde have givet meget for en lille Afbrydelse i al denne Stilhed. Koffepigens Stoden eller Hamren i Kjøkkenet, der ellers var mig saa modbydelig, vilde idag have været mig en kjærkommen Lyd, men ikke engang den lod sig høre. Alt var tyst og taust, og Pigen var formodentlig sovnet ind ved sit Arbeide. Jeg var heller ikke langtfra at sove, men Aanden kunde dog ikke ganske løsrive sig fra Virkeligheden, og ligesom i Drømme hørte jeg en Bogn nærme sig og standse udenfor vort Huus, men jeg havde ikke saa megen Magt over mig selv, at jeg kunde rive mig ud af min ubevidste Tilstand. Dinene faldt til, Livskraften slappedes, jeg blundede.

Skridt nærmede sig, Døren blev revet op, jeg gjorde en Bevægelse, Bogen faldt ned fra mit Skjød, og jeg var lysvaagen og foer forfrækket op.

„Troer jeg, Gud hjælpe mig, ikke Du sover!“ raabte Tante Mariane, der stod foran mig. „Du seer jo ud som en opskræmmet Høne.“

„Det er ogsaa Veir dertil,“ svarede jeg lidt forlegen. „Velkommen Tante! Men hvad kan vi tilskrive det uventede Besøg?“

„Herre Gud! Skal man nu igjen aflægge Regnskab for, hvad man foretager sig? Nu har jeg tilbragt samfulde otte Dage indenfor fire Vægge, liggende paa Sofaen for nedrullede Gardiner, og uden at kunne foretage mig det Mindste for lutter Varme.“

„Har Du da været syg?“ spurgte jeg med paatagen Deeltagelse.

„Nei, ikke egentlig syg, men en saadan Varme kan nok angribe En. Jeg har været aldeles ødelagt. Nu paa den niende Dag gjorde jeg en Kraftanstrengelse, forlod Sophæen, satte mig i min Vogn og kjørte herud. Her er dog altid noget luftigere end inde i Byen.“

„Det var heller ikke rigtigt af dig, Tante, ikke at tage paa Landet iaar, som Du pleier.“

„Ja vist, det var dumt; men hvem kunde vide, at det vilde blive en saadan Varme; den er kommen blot for at ærgre mig. De andre Sommer har Veiret saamæn været ustadigt nok. Jeg var slet ikke oplagt til at rejse bort i Sommer. Naar man ikke har noget Følgeffab, taber hele Fornoielsen sig.“

„Helene Binding havde vist gjerne gjort Dig Selskab,“ sagde jeg.

„Helene Binding! hvor vil Du hen? Har Du da ikke hørt Nyheden?“

„Hvilken Nyhed?“

„Alt hun er bleven forlovet. Det er kun to Dage siden.“

„Forlovet? Med hvem?“

„Med En, Du godt kjender, Olga; men bliv nu ikke skinsyg. Gjæt nu! Du har seet ham tidt nok i Vinter.“

Jeg kunde ikke gjette. Jeg følte Blodet stige mig til Hovedet; det maatte vist være af Varmen. Jeg var endnu ikke ganske kommen ud af min fløve Tilstand, og kunde ikke strax fatte mig. En frygtelig Angst greb mig. Skulde det være med Victor? Jeg følte, at jeg blev rød og bleg.

„Tante!“ udbød jeg og rejste mig. „Du trænger

viist til en Forfriskning. Jeg skal strax bringe Dig den.“
Jeg smuttede ud af Døren.

„Er Du ikke mere nysgjerrig?“ raabte Tante efter mig, men jeg var borte, og kort efter kom jeg tilbage med Viin og Vand.

„Har Du saa tænkt over det?“ spurgte hun, medens jeg stjænkede i hendes Glas. „Det er da ikke saa vanskeligt at gjætte; der er kun Een, Du kan tage feil af. — Men, Barn, Du stjænker jo over. Sover Du endnu?“

„Siig mig saa, hvem det er?“ udbrod jeg, idet jeg heftigt skjød Vasken til Side.

„Naa endelig fik jeg Dig da gjort nysgjerrig. Det er naturligtvis med Grev Manderstrøm, hun er blevet forlovet. Med hvem ellers?“

Saa, hvem ellers? Jeg havde i det Dieblig ikke tænkt paa, at Helene var hos Tante og saaledes kommen i Berøring med Manderstrøm. En Byrde faldt fra mit Bryst.

„Er det ikke mageløst?“ vedblev Tante. „Den Lykke, Du stodte fra Dig, den nyder nu hun. Jeg vilde ærgre mig, hvis jeg var Dig. Tank, at blive Grevinde og hans Gemalinde!“

„Jeg troer, jeg vilde heller blive f. Ex. Smedekone,“ sagde jeg.

„Nu er Du igjen saa urimelig. En Grevetitel er ikke at forsmaae.“

„Og Grevskabet?“ spurgte jeg drillende.

„Det er ikke alle Grever, der ere Grevssaber. Hovedsagen er, at Helene Binding nu er den tilkommende Grevinde Manderstrøm.“

„Den stakkels Pige, hvor jeg beklager hende!“ sagde

jeg halvt hoit som for mig selv. Den Skjebne, der var beredet mig, gif nu hun imøde. Det brændte mig paa Tungen at sige Tante Alt, hvad jeg vidste, men hun vilde næppe troe mig, da jeg ingen Beviser havde. Hun var altfor indtaget i ham, og hvis Victor havde onsket ham fjernet fra hendes Hus, kunde han jo selv have sagt hende Alt. Ulykken var jo desuden skeet.

„Det er blot Skinsyge, der taler ud af Dig,“ udbrød Tante, „Helene er saa lykkelig som et Barn. Hun forguder ham, og han hende, det er Altsammen een Guddommelighed. De leve ikke her paa Jorden, men altid i høiere Regioner. O, der er saa megen Poesi i deres Kjærlighed! Og jeg, som troede, at Poesi og Kjærlighed var reent forsvunden af Verden!“

„Poesi og en Grevetitel!“ sagde jeg med et ironisk Smil.

„Stammer Du Dig ikke, Barn? Har Du da slet ingen Følelse? Nei, det er jeg vis paa, Du ikke har. Du bliver nok en gammel Jomfru, saa kræsen og fordringsfuld Du er.“

Tante tømte sit Glas og reiste sig for at gaae Fader imøde, der kom fra Bad og netop traadte ind gjennem Havelaagen. Jeg smuttede ud i Kjøkkenet for at give Pigen nogle Ordre til Middagsmaden, og opsogte derefter Julie, der var gaaet ud i Haven for at plukke Bindrueblade til Skinken.

„Hvad skal vi dog gjøre?“ udbrød hun forfækket, da jeg havde meldt hende Tantes Besøg. „Du veed, at Carstensen kommer i Eftermiddag, og det kan jo slet ikke gaae an, naar Tante er her.“

„Vi maae naturligvis aabenbare Tante Alt. Din Forlovelse maa jo dog engang høre op at være hemmelig.“

Julie forskrækkedes ved mit Forslag, men der var ingen anden Udvei, og Tante Mariane blev ved Middagsbordet underrettet om den saa længe skjulte Forlovelse.

„Det er jo mageløst,“ udbød Tante. „Jeg kommer herud med een Forlovelse, og saa faaer jeg een hjem med. — Jeg er meget spændt paa at see Din Forlovede, Julie! Jeg maa dog sikkert have været sammen med ham inde i Byen i et eller andet Selskab.“

„Det tvivler jeg paa,“ svarede jeg muntert paa Julies Begne. „Carstensen er ingen Selskabsmand.“

„Saa er han vel en Original?“ meente Tante.

Kaffen blev serveret nede i Haven, men kun Tante og jeg sadde inde i Lysthuset. Fader vilde først gjøre sig en lille Motion, og Julie gik i feberagtig Uro frem og tilbage ved Havelaagen for at forberede Carstensen paa, hvad der ventede ham.

„Har Du nylig hørt Noget fra Victor, Tante?“ spurgte jeg pludselig og raslede med Kopperne. Det Spørgsmaal havde længe svævet paa mine Læber, men jeg havde ikke vovet at komme frem med det.

„Jo, jeg har,“ svarede hun. „Jeg fik Brev fra ham i forrige Uge. Han er rask og veltilmode. Jeg har taget Brevet med mig, hvis Du skulde have Lust til at læse det.“

„Det har jeg rigtignok,“ — og jeg nærmede mig hende for at modtage det.

„Nei stop lidt!“ udbød Tante og sprang op. „Der kommer bestemt Carstensen. Man kan see paa Gangen,

at han er Theolog. Theologer gaae altid med Hænderne paa Ryggen."

"Ja, det er ham," sagde jeg lidt ærgerlig og gav mig igjen ifærd med Maskinen.

"Tænkte jeg det ikke nok? Og der er Julie, for at modtage ham. Nu kom da Hænderne fra Ryggen; det var heldigt. — Det er virkelig et pikant Ansigt," vedblev hun, idet hun tog Vognnetten frem. "Det lange, blonde Haar, den blege Ansigtssfarve og de blaa, drømmende Dine give ham et yderst interessant Udseende. Han seer saa zart ud. Han er da vel ikke svagelig?"

"Paa ingen Maade, men han arbejder meget."

"Et fattigt og flittigt ungt Menneſſe med et blegt og svageligt Ydre kan ikke Andet end vække Interesse," udbrod Tante og gif dem imøde.

Næsten hele Eftermiddagen lagde hun udelukkende Beslag paa Carstensen til meget ringe Glæde for Julie, der ikke var vant til saaledes at blive berøvet hans Selskab.

"Nu er da To af Dine Døttre gaaet af, og Du har kun Olga tilbage," sagde Tante til Fader, "og hendes Skjebne har jeg allerede forudsagt hende."

"Jeg bliver helst hos Fader," sagde jeg muntert. "Vi kunne dog ikke Alle saaledes løbe fra Dig. Og du vil jo ogsaa nok beholde mig; ikke sandt?"

"Naturligvis!" sagde Fader og kyskede mig, "men jeg seer dog helst, at ogsaa Du havde en Støtte i Livet, naar jeg engang falder fra."

"Da veed jeg rigtignok ikke, hvor den Støtte ſkulde komme fra," lo Tante. "Det maatte idetmindſte være en Prinds. Grever komme aldeles ikke i Betragtning."

Jeg lo med, men i mit stille Sind tænkte jeg, „der er kun Een, der kan komme i Betragtning.“

Bed Solnedgangen holdt Tantes Bogn for Døren. Julie og Carstenfen vare gaaet lidt henad Veien, og Fader vandede sine Blomster. Jeg fulgte alene Tante tilbogns, hjalp hende Shawlet paa og fik hende vel placeret paa de bløde Hynder.

„Tante!“ sagde jeg, idet jeg rødrende bukkede mig og saae efter — Ingenting, „Du glemte at give mig Brevet.“

„Det er sandt. Tag det, Olga!“ — og hun fastede det til mig, medens Rudffen utaalmelig satte Hestene i Gang.

Jeg blev staaende med det i Haanden, indtil Vognen forsvandt; saa vendte jeg langsomt tilbage til Huset, satte mig paa Havetrappen og læste det. Det var heelt igjennem muntert og fornoiet. Der var intet Spor af Sorgmodighed eller Tungvind deri; det var skrevet med let Sind, aabent og oprigtigt. Han skrev, at Søen havde gjort Underværker paa ham; den havde forjaget hans Griller og mørke Tanker, og vakt Haabet tillive igjen. Med freidigt Mod saae han sin Fremtid imøde, og han vilde vende tilbage som den Samme som før, med Hjertet fuldt af Livslust og Livshaab.

Det lettede mit Sind at læse det, og dog stak det mig i Hjertet. Haanden, der holdt Papiret, skjælvede, og Taarerne stjal sig frem i mine Øine. En pludselig Smerte greb mig, og en Taare faldt paa Brevet. „Mon han har glemt Dig?“ lød som et Suk fra mit Bryst. Jeg stirrede et Dieblis paa Brevet, som om jeg vilde udforske hans Mening og hans Tanker. Derpaa hævede

jeg Hovedet, Sultet døde hen, Taaren svandt bort. Jeg havde læst, hvad han meente, hvad han sølte. Ordene stode der klare og tydelige, men jeg fandt en anden Betydning i dem nu end før.

Han havde gjenvundet Sindets Vægt og dermed sit glade Humør; Sorgen havde han givet Reisepas, Haabet og Modet var væk i hans Hjerte; de tillode ham ikke at fortvivle, men holdt ham oppe paa Tillidens og Fortrosthedens Binger. Jeg sølte og forstod det saa godt. Det var jo ogsaa gaaet mig saaledes. Jeg var heller ikke bukket under i Sorgens og Smertens Diebliske; en høiere Haand havde støttet mig, en høiere Aand havde styrket mig. Den samme Naade, den samme Trost var bleven ham til Deel. Jeg takkede Gud derfor, og jeg takkede Ham, fordi Han havde taget den sidste Steen fra mit Bryst, Bevidstheden om Victors Smerte.

Nu var jeg fuldkommen rolig og glad. Victor var igjen bleven den Gamle. Min Fremtid laa i Guds Haand; han vilde nok styre Alt til det Bedste. Jeg reiste mig op, trykkede Brevet fast i min Haand og dvælede endnu et Dieblisk i den nedgaaende Sols sidste Straaler. Derpaa ilede jeg op paa mit Værelse og gjemte min Skat, efter endnu engang at have betragtet de raske og kjække Sving i hans Brev, der først havde glædet mig, saa bedrøvet mig og saa igjen gjort mig saa glad og lykkelig.

— Og Tiden gik, Dagene svandt hen, de deilige varme Sommerdage, som jeg nød i Ro og Tilfredshed. Jeg gav mig ikke mere Lov til at gaae drømmende og tankesuld omkring; jeg levede nu i Virkeligheden og deltog i Virkelighedens smaa Glæder og Sorger. Min Tid

var optaget. Husvasen og Haandarbeide, der før var mig en Plage, blev mig nu en kjær Bessjefstigelje. Julie var den, der aabnede mit Die for disse qvindelige Syssler.

Hun lærte mig at finde Interesse, endog Poesi i disse dagligdags smaa Husanliggender, der før forekom mig saa kjedsommelige og aanddsfortærende, og hun havde tilsidst den Triumph at gjøre mig ganske begejstret for Rugebugning og Vinmedsyning. Naar jeg stod med Tanker og Hænder begravede i Meeldeigen, Ormerne opsmøgede og med et stort Kjøffenforklæde om Livet, da var jeg langt fra uromantisk stemt. Og naar jeg sad og syede Sting paa Sting i det fine Værred, da hverken klagede eller trattedes jeg, men havde kun Die og Sands for mit Arbeide.

Saa stor Forandring kan et Par Maaneder frembringe! Fader og Julie forundrede sig, den Første rystede paa Hovedet ved at see min Glid, den Anden nikkede bifaldende til mig, og Kolf hverken rystede eller nikkede til mig. Den sad i stum Bestyrtelse og stirrede paa mig. Den kunde ikke begribe, hvad der feilede mig, hvorfor jeg ikke havde lyst til at løbe i Fiirspring ned til Stranden eller over Græsplainen. Og saa saae den saa veemodigt paa mig med sine brune, ærlige Dine. Den vakte da Minder hos mig, Minder om En, der ogsaa havde brune, ærlige Dine, — og naar jeg saae ind i Kols Dine, tænkte jeg paa hans; — de vare saa veemodige, da jeg sidste Gang saae dem. Og et Suk undslap mig, men et Suk er ingen Taare, og jeg græd aldrig, græd aldrig over den Lykke, jeg selv havde forspildt.

Naar Solen var gaaet ned, Tusmørket indtraadt, og Luften var kølig og sval, da satte jeg mig efter endt

Arbejde paa Steentrappen foran Huset og tænkte paa Victor. Det var ligesom en Hvile, en Husvælelse, og jeg glædede mig altid til disse uforstyrrede Diebliske, hvori jeg levede sammen med ham. Jeg følte ingen urolig Hjertebanken, ingen nervøs Bittren, ingen feberagtig Skjalven og Uro; — nei, mit Hjerte slog frit og roligt; Fred og Stilhed herskede i min Sjæl som udenom mig. Hele Naturen var i Harmoni med mit Indre. Jeg hverken lagde Planer eller byggede Lustcasteller. Jeg tænkte kun paa ham, og fandt Bederqvælgelse i disse Tanker. Daglig de samme Tanker, men de bleve stedse nye, og trættede mig aldrig!

Naar jeg laa under Bøgens skyggefulde Løv og stirrede op i dens tætte Krone, huffede jeg tidt, hvad han havde sagt, at naar Bladene faldt af Træerne, vilde han vende tilbage. Jeg tænkte paa, hvor længe det vel kunde vare, inden det skete; de stode jo endnu saa friske og grønne i tætte Masser, og Tiden havde endnu ikke berørt dem. Hver Gang en Luftning gik igjennem dem, saae jeg om dog ingen af dem vilde falde til Jorden; ja, jeg var saa barnagtig undertiden at tælle Bladene paa en enkelt Green for at kontrollere dem. Kolf sad ved mine Fodder og saae medlidende paa mig, som om den nærede Tvivl om jeg var ved mine fulde Fem. Kunde den have læst mine Tanker, vilde den maaskee ikke være kommen til et bedre Resultat, thi at ønske, at Bladene skulde falde af Træerne, det var jo ubegribeligt, som om det ikke var den største Fornøielse om Sommeren, at hvile under de løvrige Træer.

Tyvende Capitel.

Vi vare nu midt i September, der forekom mig aldrig at have været saa smuk som dette Aar. Det var Aften. Solen var gaaet ned; Lampen stod tændt paa Bordet, og Dørene vare aabne ud til Haven, hvorfra en frisk Kjølighed strømmede ind. Fader læste Aviser, Julie og jeg syede, men den Aften gik min Naal dobbelt saa hurtigt som Julies, der idelig lod Sytoiet hvile i Skjødets. Hun selv rokkede urolig frem og tilbage paa Stolen, og jeg kunde nok tænke mig Grunden. Den uundværlige Carstenssen var endnu ikke kommen, endstjondt det allerede var Theetid, og han pleiede altid at komme tidligt om Eftermiddagen.

Jeg søgte at forklare hende, at alle Dødelige vare udsatte for Forhindringer, og at Carstenssen uagtet alle sine fortræffelige Egenskaber ogsaa maatte dele de Dødeliges Lod, men jeg talte for døve Øren. Hvert Dieblit løb hun ned til Havelaagen for at speide.

„Naar Du blot vil sidde ganske stille,“ sagde jeg, „og lade som Du slet ikke ventede ham, saa kommer han nok, skal Du see.“

Mit Raad lod til at hjælpe, thi kort efter hørtes Fodtrin i Grusgangen, og førend Julie kunde faae Tid til at reise sig, stod Carstenssen i den aabne Havedør med et glædestraalende Ansigt.

„Jeg har faaet Kaldet!“ raabte han og ilede hen og greb begge Julies Hænder. „Nu er Du min for Alvor og for hele Verden. Ikke sandt, Svigerpapa?“ — og han trykkede hende tæt op til sig.

Julies Dine strømmede over af Taarer, idet hun hvilede Hovedet ved hans Skulder.

„Nu maa Du ikke græde, Julie! Nu skal vi kun være ret lykkelige, min søde, lille Kone!“ Han tørrede Taarerne bort, skjøndt den stille, blide Graad klæbte hende saa godt.

Carstenjen var som forvandlet den Aften. Hans alvorfulde, dybsindige Væsen var aldeles forsvundet; han var munter og spøgesuld som aldrig før. Hans Fremtids Udsigter havde før trykket hans Sind, ikke saa meget for hans egen som for Julies Skyld, og da han nu saae sine stille Dnffer opfyldte, hvad var da rimeligere end at han gav sin Glæde Lust? Og Julie — efterat den første Rørelse var forbi — hvor taknemmelig og glad var hun ikke! hvor hurtig til at bygge Lustcasteller! nei Lustcasteller var det jo ikke, det var virkeligt. I Tankerne ordnede hun allerede hele sit Huus.

Sytoiet blev lagt tilside for den Aften. Julie sad med ledige Hænder, maaskee i Betragtning af, at hun i den paafølgende Tid vilde faae nok at sje, og jeg besjergede Theen baade ind og ud, uden at Julie havde Tanke om, at det var hendes Uge. Fader tog sig et lille Blund ovenpaa den overrassende Nyhed, og de to Forlovede sadde i livlig Passtiar ved Bordet.

Der var jo ogsaa nok at tale om. Den nye Boligs Indretning blev drøftet fra Ende til anden. „Net, men tarveligt“ var Valgsproget. De menblerede baade Daglig-

stue, Spisestue, Kjøkken — og Kjelder havde jeg nær sagt, og det faldt dem ikke med en Tanke ind at drage mig med ind i Discussionen. Der var Noget, som kun de forstode dem paa, og jeg troer næsten, at de i Aanden allerede faae hver Stol og hver Tallerken paa sin Plads. Jeg lod dem uforstyrret sidde og tale, medens jeg mere og mere nærmede mig Døren og tilsidst stod ude under den deilige Stjernehimmel.

Jeg satte mig paa Trappen, mit Yndlingsfæde, og faae fuld af Beundring paa den pragtfulde Himmelhvælving. Jeg tænkte paa Julie, paa hendes Lykke, som jeg oprigtigt deelte; jeg tænkte paa, hvilken Betsignelse det var for hende at faae en saa rettskaffen Mand, der kunde føre hende til et Hjem, hun kunde kalde sit eget. Jeg tænkte paa, hvilken Trøst det maatte være for hende at have et Bæsen, der deelte hendes Tanker og Følelser, og stod hende nær i Medgang og Modgang.

Det var en underlig og fremmed Følelse, der pludselig overvældede mig, en Følelse som af Forladthed og Forsagthed. Jeg tænkte paa Fader, der blev gammel og svagelig, og paa mig selv, der skulde blive ene tilbage. En Længsel greb mig, en uforklarlig Trang til et Hjerte at hvile ved, et Hjerte at stole paa, en deeltagende, tillidsfuld Ven, en Støtte for hele Livet.

Og jeg stirrede paa de funklende Stjerner. De vare mine Venner alle; de vinkede ad mig, men de vare mig ikke nok. Der fattedes Noget; jeg trængte til Noget. Mit Hjerte var fuldt, det strømmede over; det kunde ikke tilbageholde det Udbrud fra min inderste Sjæl: „Victor! Victor, var Du blot her!“

Jeg skjulte Hovedet i mine Hænder, forstrækket over

min egen Stemme; — men Hænderne bleve tagne bort, mit Hoved løftet op; jeg saae op, og jeg saae ind i hans hjærlige, trofaste Dine!

Jeg skreg ikke; jeg foer ikke op. Jeg blev siddende ubevægelig, idet mine taaresyldte Dine fordybede sig i hans. Jeg læste i hans Blik den Kjærlighed, der var min Længsel.

„Olga! trænger Du til mig?“ hvidskede han. Han bøiede sig over mig. Jeg lagde mit Hoved paa hans Skulder, og han tog mig i sine Arme.

Og Stjernerne glimtede over vore Hoveder, de smilede ned til os. Tusinder og Tusinder vare Vidner til vort Møde og vor Lykke.

Jeg vandrede ved hans Arm i den stille Aftentime. Han talte til mig simple, rørende Ord, der gik til Hjertet, som de kom fra Hjertet, det aabne, oprigtige Hjerter, hvori jeg nu skulde have Deel, og som aldrig skulde lukkes for mig. Han hørte paa min Bekjendelse, min Sjæls Historie. Han fattede og forstod mig. Der var ingen Skygge eller Tvivl i vore Hjerter. Tillid og Oprigtighed bandt os sammen.

Det varede længe, førend jeg fik Tid til at undre mig over hans pludselige Komme. Det Hele var som en Drøm, og jeg kunde ikke forklare den. Han fortalte mig, at han var kommen samme Dag, længe før det havde været hans Bestemmelse; at han havde overrasket Tante, tilbragt Eftermiddagen hos hende, og at hans Skridt førte ham fra hendes Huus lige herud. Han havde haft en uimodstaaelig Lyst til ubemærket at see mig, for at læse i mit Ansigt, om der var noget Haab for ham i Fremtiden. Han var ilet hertil og stod snart ved Have-

laagen, hvorfra han kunde see os Alle sidde inde i Have-
stuen.

„Du saa saa taktfuld ud, Olga,“ vedblev han, „og det gav mig Mod til at gaae ind i Haven. Jeg stod just ved Foden af Trappen, da Du traadte ud af Døren. Hastig sprang jeg tilside, og Stjernerne viste mig Dit søde, milde Ansigt, der var saa veemodigt og alvorligt. Der var Noget, der kæmpede i Dig, det kunde jeg see. Aandeløs lyttede jeg efter et Ord fra Dine Læber, og da — da kaldte Du paa mig, og jeg — o Olga! ingen Lykke kan maale sig med min!“

Han trykkede med inderlig Varme min Haand, saa saa hjærtligt paa mig og førte mig tilbage til Huset. Det var blevet seent, og Carstenjen var i Begreb med at tage Afsked. Fader kaldte paa mig, jeg løb skjælvende af Glæde op til ham og forlod Victor.

„Fader!“ raabte jeg. „Du maa komme ud i Haven og see paa Stjernerne. De have aldrig straalet saa klart som iaften.“

„Ja, Du er nu aldeles stjernegal,“ sagde han, idet han halvt modstræbende fulgte mig.

„Fader! Nu skal jeg først vise Dig min Stjerne. Den skinner baade Nat og Dag for mig med samme Glands og samme Styrke. Jeg fandt den iaften; jeg slipper den ikke, og Du vil vel nok lade mig beholde den.“

Jeg nærmede mig Victor, medens jeg talte, og klyngede mig til hans Arm. Fader saa bestyrtet fra den Ene til den Anden; han kunde ikke løse denne Gaade. Men nu talte Victor, og med Inderlighed og Varme fortalte han ham Sammenhængen. Hans Ord vare ligefremme, frimodige og utvungne. — Alt blev nu af-

gjort i den fildige Efteraarsaften. Fader, den kjærlige, eftergivende Fader smilede venligt til os, medens han halvt glad og halvt ængstelig betragtede mig, og sagde skjelsk.

„Er Du ogsaa ganske vis paa, at Du holder af ham, Olga?“

„Spørg mig heller,“ svarede jeg, „om jeg er vis paa, at der gives Stjerner,“ — og jeg faldt ham om Halsen.

Fader var taget med Storm. De Andre skulde det gaae ligesaa, og Victor og jeg traadte ind i Stuen, han med Armen om mit Liv, da Carstenssen tog den aller-
sidste Afsked. Julie glemte for et Dieblisk sin tilkom-
mende Mand; hendes kjærlige Hjerte fløi mig imøde, og
for anden Gang den Aften græd hun Glædestaarer.

Det var en lykkelig Familie, der var samlet i den lille Stue den Aften, og det var næsten Nat, da Carstenssen og Victor brøde op. Jeg fulgte dem til Laagen. Vi gik langsomt, for at nyde de sidste Diebliske. — Jeg havde sagt ham Farvel, jeg følte endnu hans Haandtryk, hørte endnu hans Stemme, saae endnu hans ranke Skikkelse forsvinde henad Veien. — Jeg stod endnu lænet over Laagen. Mit Hjerte var saa fuldt af Taknemlighed og Lykke. Det havde sig til Gud i Nidmyghed og Tak; Han havde styret Alt til det Bedste; Han havde gennem Stormen ført mig sikker i Havn.

— — Og hvad har jeg saa mere at tilføie, end at jeg nu er lykkelig gift? Fader lever endnu og besøger afvejlende sin gifte Datter i Byen og sin gifte Datter i Kjøbenhavn. Det lille Sted ved Charlottenlund er endnu hans. Det tidlige Foraar finder ofte alle hans Børn forsamlede hos ham, og han priser ofte Bernbanen, der nu gjør det til en let Sag at besøge hinanden.

Manderstrøm — lad mig for sidste Gang nævne hans Navn — er ikke mere i Danmark. Han forsvandt pludselig, ligesom han var kommen, og Forlovelsen med Helene Binding var selvfølgelig hævet. Man formoder, at han er reist til Italien og aldrig mere vil betræde Danmarks Jord. Han var en kort Tid en Skygge i mit Liv, men Skyggen er nu heelt forsvundet; mit Liv er lutter Solskin.

Tante Mariane er endnu den Samme, livlig og elskværdig. Hun var henrykt over Victors og min Forening, men kunde ikke glemme, at hun ingen Ahnelse havde haft derom, og at det ikke kunde falde hende ind, at vi To kunde blive et Par.

„Saa fangede Du dog Sommerfuglen,“ siger hun endnu tidt spøgende til mig. „Pas godt paa den, at den ikke flyver fra Dig. Den Slags Bæfener ere meget ustadige.“

„Det har Victor da viist, at han ikke er,“ svarer jeg smilende.

„Ja, ved ikke at glemme Dig i fire hele Maanedes,“ vedbliver hun. „Det er en lang og haard Prøve.“

Men jeg sender Victor et hjærligt Smil. Jeg veed bedst, hvor haard Prøven har været.

„Lad os nu ikke igjen begynde paa det Kapitel,“ afbryder min Mand leende. „Fremtiden vil nok vise min lille Kone, om hun har faaet en sindig eller en letfindig Mand“ — og saa kysser han den lille Kone saa ømt, saa hjærligt, og hun — hun seer ind i hans brune, ærlige Øine, tillidsfuld og uden Skygge af Tvivl eller Uengstelse for sin Fremtid.

